

**(ร่าง) คำอธิบายมาตรฐาน ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์การให้คะแนน
การประเมินคุณภาพภายนอกระดับอุดมศึกษา รอบสาม
(พ.ศ.๒๕๕๔-๒๕๕๘)**

ตามมติคณะกรรมการพัฒนาระบบการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา
ครั้งที่ ๑/๒๕๕๓ วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๓
ณ ห้องประชุมสันถวมิตร สมศ.

เอกสารนี้ใช้สำหรับประกอบการประเมินนำร่อง
เพื่อพัฒนาระบบการประเมินคุณภาพภายนอกระดับอุดมศึกษา รอบสาม เท่านั้น
สมศ.ขอสงวนสิทธิ์ในการนำไปใช้อ้างอิงหรือเผยแพร่

เอกสารปรับหลักการประชุมวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

นียมกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา

มติคณะกรรมการบริหาร สมศ.

ครั้งที่ ๗/๒๕๕๒ วันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๒

สมศ.ได้แบ่งกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ ผนวกกับการจัดกลุ่มตามจุดเน้นตามพันธกิจของสถาบันอุดมศึกษา เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาสามารถเลือกกลุ่มสถาบันได้ตรงกับจุดเน้นที่มีความแตกต่างหลากหลาย และสามารถมีความเป็นเลิศได้ตามจุดเน้นและศักยภาพของตนเอง ซึ่งจะทำให้สถาบันอุดมศึกษาที่มีความงามที่แตกต่างกัน กลุ่มสถาบันอุดมศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ๑ กลุ่ม และระดับปริญญาตรี ๕ กลุ่ม ดังนี้

กลุ่ม ก วิทยาลัยชุมชนและสถาบันเฉพาะทางระดับต่ำกว่าปริญญาตรี

กลุ่ม ข สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี

ข (๑) สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรี

ข (๒) สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีและพัฒนาสังคม

กลุ่ม ค สถาบันเฉพาะทาง

ค (๑) สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตเฉพาะทางระดับบัณฑิตศึกษาและวิจัย

ค (๒) สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตเฉพาะทางระดับปริญญาตรี

กลุ่ม ง สถาบันที่เน้นการวิจัยขั้นสูงและผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาเอก โดยมีนียมแต่ละกลุ่มสถาบัน ดังนี้

กลุ่ม ก วิทยาลัยชุมชนและสถาบันเฉพาะทางต่ำกว่าปริญญาตรี

หมายความว่า สถาบันที่ทำงานเพื่อมุ่งประโยชน์ของประชาชนเป็นที่ตั้ง และมุ่งสู่คุณภาพโดยใช้บัณฑิตคุณภาพชีวิตของชุมชน ซึ่งเริ่มจากการนำวิถีชีวิตของชุมชนและฐานทรัพยากรเป็นตัวตั้ง โดยที่สถาบันทำหน้าที่สร้างแรงจูงใจให้เกิดการต่อยอดองค์ความรู้ในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้ชุมชนเห็นโอกาสของตนเองพร้อมๆ กับที่สถาบันช่วยนำเทคโนโลยีไปประยุกต์ให้เกิดความรู้เท่าทันเพื่อนำไปสู่การสร้างงานสร้างอาชีพทำให้ชุมชนมีรายได้ พร้อมกับการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม เพื่อให้ชุมชนเกิดภูมิคุ้มกันในอนาคตจะนำไปสู่ชุมชนเข้มแข็งอย่างยั่งยืนเพื่อคุณภาพชีวิตของชุมชน ดังนั้น คุณค่าของสถาบันอยู่ที่การเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงในชุมชนให้คนเข้าสู่อาชีพได้รวดเร็วในค่าใช้จ่ายที่ต่ำ และตรงความต้องการของชุมชน โดยบุคลากรของวิทยาลัยชุมชนต้องประสานกับทุกภาคส่วนในชุมชนมาช่วยกันพัฒนาเปลี่ยนแปลงชุมชนให้ดียิ่งขึ้นภายใต้ต้นทุนที่ต่ำ และต้องทำการประเมินวิจัยความต้องการ ศักยภาพ และโอกาสของชุมชนอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้วิทยาลัยชุมชนต้องมุ่งสร้างความเป็นเลิศในการจัดการศึกษาเพื่ออาชีพในชุมชนด้วย

วิทยาลัยชุมชนเป็นสถาบันอุดมศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญา ที่มีเป้าหมายหลักในการเพิ่มโอกาสให้ผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าที่ยังไม่มีโอกาสศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา และยังเป็นการจัดการศึกษาอบรมในหลักสูตรและสาขาวิชาที่สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชุมชน กล่าวคือ วิทยาลัยชุมชนจึงเป็นสถาบันการศึกษาที่มีพันธกิจในการผลิตบัณฑิตระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จัดฝึกอบรมสนองตอบความต้องการของท้องถิ่น เพื่อเตรียมกำลังคนที่มีความรู้เข้าสู่ภาคผลิตจริงของชุมชนและสนับสนุนรองรับการเปลี่ยนอาชีพพื้นฐาน รวมทั้งเป็นแหล่งเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ประชาชนได้มีโอกาสเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ อันจะนำไปสู่ความเข้มแข็งของชุมชนและการพัฒนาที่ยั่งยืน

กลุ่ม ข สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี

หมายความถึง สถาบันอุดมศึกษาที่ทำหน้าที่ในการผลิตบัณฑิต วิจัย บริการวิชาการ และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยเน้นการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีเพื่อให้ได้บัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถเป็นหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงในระดับภูมิภาค สถาบันมีบทบาทในการสร้างความเข้มแข็งให้กับหน่วยงาน ธุรกิจและบุคคลในภูมิภาค เพื่อรองรับการดำรงชีพ สถาบันอาจมีการจัดการเรียนการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาโทด้วยก็ได้

เมื่อพิจารณาจุดเน้นในการปฏิบัติพันธกิจของสถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี สามารถจำแนกกลุ่มสถาบันออกเป็น ๒ ประเภท คือ

ข (๑) สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรี หมายความถึง สถาบันอุดมศึกษาที่ทำหน้าที่ในการผลิตบัณฑิต วิจัย บริการวิชาการ และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เน้นการวิจัยพัฒนาและบริการวิชาการแก่สังคม ซึ่งการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีเพื่อให้ได้บัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถเป็นหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงในสังคม สถาบันมีบทบาทในการสร้างความเข้มแข็งให้กับหน่วยงานธุรกิจและบุคคลในสังคม เพื่อรองรับการดำรงชีพ สถาบันอาจมีการจัดการเรียนการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาโทด้วยก็ได้

ข (๒) สถาบันที่มุ่งเน้นการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีและพัฒนาสังคม หมายความถึง สถาบันอุดมศึกษาที่ทำหน้าที่ในการผลิตบัณฑิต วิจัย บริการวิชาการ และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เน้นการพัฒนาท้องถิ่น การผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีเพื่อให้ได้บัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถเป็นหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงในระดับท้องถิ่น สถาบันมีบทบาทในการสร้างความเข้มแข็งให้กับหน่วยงานธุรกิจและบุคคลในท้องถิ่น เพื่อรองรับการดำรงชีพ สถาบันอาจมีการจัดการเรียนการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาโทด้วยก็ได้

กลุ่ม ค สถาบันเฉพาะทาง

หมายความว่า สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตเฉพาะทางหรือเฉพาะกลุ่มสาขาวิชา ทั้งสาขาวิชาทางวิทยาศาสตร์กายภาพ วิทยาศาสตร์ชีวภาพ สังคมศาสตร์หรือมนุษยศาสตร์ รวมทั้งสาขาวิชาชีพเฉพาะทาง สถาบันอาจเน้นการทำวิทยานิพนธ์หรือการวิจัย หรือเน้นการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ และสมรรถนะในการประกอบอาชีพระดับสูง หรือเน้นทั้งสองด้าน รวมทั้งสถาบันอาจมีบทบาทในการพัฒนาภาคการผลิตทั้งอุตสาหกรรมและบริการ จำแนกเป็น ๒ ลักษณะ

ค (๑) สถาบันที่เน้นผลิตบัณฑิต ระดับบัณฑิตศึกษาและวิจัย เป็นสถาบันที่ปฏิบัติพันธกิจของสถาบันอุดมศึกษา โดยเน้นการผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาเฉพาะทางหรือเฉพาะกลุ่มสาขาวิชา วิจัย สร้างความรู้ใหม่เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการเฉพาะทางหรือเฉพาะกลุ่มสาขาวิชา และเผยแพร่องค์ความรู้เฉพาะทางหรือกลุ่มสาขาวิชาสู่ภาคการผลิตทั้งอุตสาหกรรมและบริการ รวมทั้งผู้ใช้ทั้งระดับชาติและระดับนานาชาติ

ค (๒) สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตเฉพาะทางหรือเฉพาะกลุ่มสาขาวิชาในระดับปริญญาตรี เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ปฏิบัติพันธกิจของสถาบันอุดมศึกษา โดยเน้นการสอนเฉพาะทางหรือเฉพาะกลุ่มสาขาวิชาในระดับปริญญาตรี ประเมินและวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน รวมทั้งการประยุกต์ความรู้เพื่อการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรีเฉพาะทางหรือเฉพาะกลุ่มสาขาวิชาเพื่อตอบสนองภาคการผลิตทั้งภาคอุตสาหกรรมและบริการ สถาบันในกลุ่มนี้ รวมทั้งสถาบันผลิตบัณฑิตภาคปฏิบัติด้วย

กลุ่ม ง สถาบันที่เน้นการวิจัยขั้นสูงและผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาเอก

หมายความว่า สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาโดยเฉพาะระดับปริญญาเอกที่มีความลุ่มลึก ดิ่งเดี่ยวและเชี่ยวชาญ และเน้นการทำวิทยานิพนธ์และการวิจัยรวมถึงการวิจัยหลังปริญญาเอก สถาบันเน้นการผลิตบัณฑิตที่เป็นผู้นำทางความคิดของประเทศ ตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ ระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันมีศักยภาพในการขับเคลื่อนอุดมศึกษาไทยให้อยู่ในแนวหน้าระดับสากล มุ่งสร้างองค์ความรู้ ทฤษฎี และข้อค้นพบใหม่ทางวิชาการ เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการในทุกภารกิจ และใช้การวิจัยเป็นวิถีชีวิต เผยแพร่องค์ความรู้ไปสู่ผู้ใช้ทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติ โดยมุ่งสู่การพัฒนาประเทศให้มีความทันสมัยและสามารถแข่งขันได้ในระดับสากล รวมทั้งเป็นศูนย์กลางของการอุดมศึกษาของภูมิภาคและของโลกได้

หมายเหตุ : ข้อความที่ขีดเส้นใต้ คือ นิยามตามที่ สกอ.กำหนด (ซึ่ง สมศ.เพิ่มเติมรายละเอียดให้ชัดเจนยิ่งขึ้น)

คำอธิบาย การประเมินคุณภาพภายนอกกรอบสาม

- การประเมินคุณภาพภายนอกกรอบสาม มีหน่วยการประเมิน คือ ๑) ระดับสถาบัน ๒) ระดับคณะวิชาหรือหน่วยงานเทียบเท่าคณะที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีการผลิตบัณฑิต เช่น หน่วยงานวิจัย
- การประเมินคุณภาพภายนอกกรอบสาม ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปีก่อนปีที่ประเมิน โดยผลการดำเนินงาน คำนวณโดยใช้ผลรวมของผลงาน (ตัวเศษ) ในช่วง ๓ ปีก่อนปีที่ประเมินหารด้วยผลรวมของตัวส่วนในช่วง ๓ ปีการศึกษาปีก่อนปีที่ประเมิน

ทั้งนี้ หากมีข้อมูลไม่ครบ ๓ ปีก่อนปีที่ประเมิน ให้ใช้ข้อมูลเท่าที่มี และหากกรณีที่ไม่มีข้อมูลในตัวบ่งชี้ใด เช่น ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๒ จะไม่ประเมินตัวบ่งชี้ชิ้นนั้น แต่จะให้กระจายน้ำหนักไปยังตัวบ่งชี้อื่นเท่าๆ กัน

- กลุ่มสาขาวิชา แบ่งเป็น ๓ กลุ่ม ประกอบด้วยคณะวิชาต่าง ๆ ดังนี้
 - กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ได้แก่ คณะวิชาแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ เทคนิคการแพทย์ เภสัชศาสตร์ สหเวชศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ สาธารณสุขศาสตร์ วิทยาศาสตร์การกีฬา พลศึกษาและสุขศึกษา
 - กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้แก่ คณะวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ ชีวภาพ วิศวกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ และ เกษตรกรรมศาสตร์
 - กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ได้แก่ คณะวิชาบริหาร พาณิชยศาสตร์ การบัญชี การจัดการ การท่องเที่ยว เศรษฐศาสตร์ ครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ ศิลปกรรม ทัศนศิลป์ ประยุกต์ศิลป์ นิเทศศาสตร์ วารสารศาสตร์ อักษรศาสตร์ ศิลปศาสตร์ มนุษยศาสตร์ รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ สังคมวิทยา สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ และสหวิทยาการ

● การคำนวณค่าคะแนนของแต่ละคณะและหน่วยงานวิจัย ให้คำนวณตามผลการดำเนินงานจริง โดยใช้ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน ตามเกณฑ์การให้คะแนนที่กำหนด เป็นตัวเทียบในการคำนวณค่าคะแนน ดังนี้

$\frac{\text{ผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้}}{\text{ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน}} \times ๕$
--

ทั้งนี้ หากคำนวณค่าคะแนนได้เกิน ๕ ให้นำเป็น ๕ คะแนน

- การคำนวณค่าคะแนนระดับสถาบัน ให้ใช้ผลรวมค่าคะแนนของทุกคณะและหน่วยงานวิจัยรวมกัน/จำนวนคณะและหน่วยงานวิจัยทั้งหมด

- **มาตรฐานที่ ๑ ด้านคุณภาพบัณฑิต**

- **ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑** ร้อยละบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ไ้ทำงานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี และ **ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๓** ระดับคุณภาพของบัณฑิตปริญญาตรีตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิอุดมศึกษาแห่งชาติ ได้ประสานให้หน่วยงานกลาง คือ สำนักงานทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) เป็นผู้ประเมิน โดยการสนับสนุนของ สมศ. และ สกอ. เพื่อให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน

- **ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๕** ร้อยละวิทยานิพนธ์ปริญญาที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่มีคุณภาพระดับชาติหรือนานาชาติ (กลุ่ม ง) และ **ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๖** ร้อยละวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่มีคุณภาพระดับนานาชาติ (กลุ่ม ค๑ และ ง) ให้เก็บข้อมูลผลการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษากลุ่มอื่นๆ ที่มีการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีการทำวิทยานิพนธ์ นอกเหนือจากกลุ่ม ค๑ และ ง ด้วย

- **มาตรฐานที่ ๒ ด้านงานวิจัยและงานสร้างสรรค์**

นับผลงานตามปีปฏิทิน โดยรวมผลงานของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อ และนับคน (อาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำ) ตามปีการศึกษา โดยไม่รวมผู้ลาศึกษาต่อ

มาตรฐานที่ ๑ ด้านคุณภาพบัณฑิต

สถาบันอุดมศึกษาดำเนินการรับนักศึกษาเข้าเรียนที่มีคุณสมบัติและจำนวนตรงตามแผนการรับนักศึกษา และสอดคล้องกับเป้าหมายการผลิตบัณฑิตอย่างมีคุณภาพ สถาบันจัดให้มีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับหลักสูตร การเรียนการสอน คณาจารย์ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ของนักศึกษา ทั้งการจัดกิจกรรมการพัฒนาการเรียนรู้ทั้งในและนอกหลักสูตร และตอบสนองความต้องการของนักศึกษา สถาบันผลิตบัณฑิตได้ตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ ทั้งด้านคุณธรรมจริยธรรม ด้านความรู้ ด้านทักษะทางปัญญา ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และทักษะทางวิชาชีพ รวมทั้งได้ตามคุณลักษณะที่เป็นจุดเน้นของสถาบัน กล่าวคือ เป็นผู้ใช้ภาษาได้ดี ถูกต้อง ประพฤติดี มีกิริยามารยาทดี มีรสนิยมดี คิดตรึกตรองได้ถ่องแท้ เจริญงอกงามเพราะความใฝ่รู้และสามารถแปลความคิดเป็นการกระทำได้สำเร็จ เป็นผู้เรื่องปัญญา มีความสามารถในการเรียนรู้ มีทักษะและภูมิปัญญาในฐานะนักวิชาการและนักวิชาชีพชั้นสูง มีทักษะในการวิจัย และมีจิตสำนึกและภูมิธรรมในฐานะพลเมืองดีของสังคมไทยและสังคมโลกตามมาตรฐานการอุดมศึกษาของชาติ

มาตรฐานที่ ๑ ด้านคุณภาพบัณฑิต ประกอบด้วย ๖ ตัวบ่งชี้ คือ

ที่	ตัวบ่งชี้	กลุ่มสถาบัน				
		ข (๑) ๔๐%	ข (๒) ๓๐%	ค (๑) ๓๐%	ค (๒) ๔๐%	ง ๓๐%
๑.๑	ร้อยละบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้อ่านทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี	๑๐	๑๐	๕	๑๐	๕
๑.๒	ร้อยละบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่สอบผ่านใบประกอบวิชาชีพในครั้งแรก	๑๕	๑๐	๕	๒๐	๕
๑.๓	ระดับคุณภาพของบัณฑิตปริญญาตรีตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิอุดมศึกษาแห่งชาติ	๑๕	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐
๑.๔	ร้อยละวิทยานิพนธ์ที่มีการนำไปใช้ประโยชน์ (กลุ่ม ค๑)	-	-	๕ (๑๐)	-	-
๑.๕**	ร้อยละวิทยานิพนธ์ปริญญาโทที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่มีคุณภาพ ระดับชาติหรือระดับนานาชาติ (กลุ่ม ง)	-	-	-	-	๕
๑.๖**	ร้อยละวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่มีคุณภาพ ระดับนานาชาติ (กลุ่ม ค๑, ง)	-	-	๕ (ถ้ามี)	-	๕

** ให้เก็บข้อมูลตัวบ่งชี้ที่ ๑.๕ และ ๑.๖ สำหรับสถาบันอุดมศึกษากลุ่มอื่น ๆ นอกเหนือจากที่กำหนดที่มีการจัดการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ที่มีการทำวิทยานิพนธ์ด้วย

ตัวบ่งชี้ร่วม

ตัวบ่งชี้ ๑.๑ ร้อยละบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้อ่านทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี

คำอธิบาย

เปรียบเทียบจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาในหลักสูตรระดับปริญญาตรีที่ได้อ่านทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปีหลังจากสำเร็จการศึกษากับผู้สำเร็จการศึกษาในหลักสูตรระดับปริญญาตรีทั้งหมดในปีการศึกษา โดยไม่นับรวมบัณฑิตที่มิงานทำก่อนเข้าศึกษา และผู้ที่ศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

นิยาม

- **บัณฑิตระดับปริญญาตรี** หมายถึง ผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี ทุกหลักสูตร ทั้งภาคปกติและภาคพิเศษหรือภาคนอกเวลาราชการในปีการศึกษา
- **บัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ได้อ่านทำ** หมายถึง ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี ในสาขา นั้น ๆ ที่ได้อ่านทำภายในระยะเวลา ๑ ปี นับจากวันที่สำเร็จการศึกษา ให้นับเฉพาะผู้ที่เปลี่ยนงานใหม่หลังสำเร็จการศึกษาเท่านั้น ไม่นับรวมผู้ที่ประกอบอาชีพอิสระอยู่ก่อนแล้ว
- **บัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ประกอบอาชีพอิสระ** หมายถึง ผู้ที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรี ในสาขานั้นๆ และมีกิจการของตนเองที่มีรายได้ประจำภายในระยะเวลา ๑ ปี นับจากวันที่สำเร็จการศึกษา ให้นับเฉพาะผู้ที่เปลี่ยนงานใหม่หลังสำเร็จการศึกษาเท่านั้น ไม่นับรวมผู้ที่ประกอบอาชีพอิสระอยู่ก่อนแล้ว

การเก็บข้อมูล

- กลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้สำเร็จการศึกษาทั้งภาคปกติและภาคพิเศษหรือภาคนอกเวลาราชการในปี การศึกษาที่มีความเป็นตัวแทนของผู้สำเร็จการศึกษาทั้งในเชิงปริมาณ (อย่างน้อยร้อยละ ๘๐) และในเชิง คุณลักษณะ (ครอบคลุมทุกกลุ่มสาขาวิชา)
 - หากกลุ่มตัวอย่างเป็นตัวแทนของผู้สำเร็จการศึกษา (อัตราการตอบแบบสอบถามของ ผู้สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษาที่สำเร็จการศึกษา ตั้งแต่ร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป และเป็นตัวแทนจากทุกกลุ่ม สาขาวิชา) ให้คำนวณโดยใช้สูตรที่ ๑ (ดูภาคผนวก ก ๑)
 - หากกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นตัวแทนของผู้สำเร็จการศึกษา (อัตราการตอบแบบสอบถามของผู้สำเร็จ การศึกษาในปีการศึกษาที่สำเร็จการศึกษาต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ และ/หรือไม่เป็นตัวแทนจาก ทุกกลุ่มสาขาวิชา) ให้คำนวณโดยใช้สูตรที่ ๒ (ดูภาคผนวก ก ๒)
- ใช้ ข้อมูลบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา ๓ ปี ย้อนหลัง ถ้ามีบัณฑิตจบไม่ครบ ๓ ปีให้ใช้เท่าที่มี
- การประเมินระดับคณะ ประเมินร้อยละบัณฑิตระดับปริญญาตรีแต่ละคณะวิชาที่ได้อ่านทำหรือ ประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี
- การประเมินระดับสถาบัน ประเมินร้อยละบัณฑิตระดับปริญญาตรีทุกคณะวิชาที่ได้อ่านทำ หรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน :

$$\frac{\text{ผลรวมของจำนวนบัณฑิตป.ตรีที่ไ้ทำงานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี นับจากวันที่สำเร็จการศึกษา ๓ ปีย้อนหลัง}}{\text{ผลรวมของจำนวนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาทั้งหมด ๓ ปีย้อนหลัง}} \times ๑๐๐$$

เกณฑ์การให้คะแนน พิจารณาจากผลการดำเนินงานระดับคณะ จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาในแต่ละกลุ่มสถาบัน

กลุ่มสถาบัน/กลุ่มสาขาวิชา		ร้อยละที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน
สถาบันทุกกลุ่ม		
คณะในกลุ่มสาขาวิชา	วิทยาศาสตร์สุขภาพ	๑๐๐
	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	๑๐๐
	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	๑๐๐

สูตรการคำนวณค่าคะแนน

การใช้สูตรคำนวณค่าคะแนน ให้คำนวณตามผลการดำเนินงานจริง โดยใช้ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน ตามเกณฑ์การให้คะแนน เป็นตัวเทียบในการคำนวณค่าคะแนน ดังนี้

$$\frac{\text{ร้อยละของผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้}}{\text{ร้อยละผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน}} \times ๕$$

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

☒ ให้หน่วยงานกลางเป็นผู้ประเมิน โดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) เป็นผู้รับผิดชอบในการวัด ร่วมกับ สมศ. สกอ. และสำนักงานสถิติแห่งชาติ

☒ สถาบันอุดมศึกษาสามารถใช้ผลสำรวจภาวะการมีงานทำของบัณฑิตระดับปริญญาตรี ที่สำรวจโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาแทนการสำรวจข้อมูลด้วยตนเองได้ ทั้งนี้ต้องใช้สูตรการคำนวณให้สอดคล้องกับจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามตามที่กำหนดและระบุมาในรายงานการประเมินตนเองให้ชัดเจนว่าใช้ผลการสำรวจจากแหล่งใด จำแนกตามกลุ่มสถาบัน

ข้อมูลที่ต้องรายงาน ได้แก่

๑. จำนวนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาทั้งหมด ในปีการศึกษานั้น
๒. จำนวนบัณฑิตที่ไ้ทำงานทำ ภายใน ๑ ปี นับจากวันที่สำเร็จการศึกษา
๓. จำนวนบัณฑิตที่มีกิจการของตนเองที่มีรายได้ประจำ ภายใน ๑ ปี นับจากวันที่สำเร็จการศึกษา
๔. จำนวนบัณฑิตที่มีงานทำหรือมีรายได้ประจำอยู่ก่อนที่จะสำเร็จการศึกษา
๕. จำนวนบัณฑิตที่ศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา

ตัวบ่งชี้ ๑.๒ ร้อยละบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่สอบผ่านใบประกอบวิชาชีพในครั้งแรก

คำอธิบาย

เปรียบเทียบจำนวนบัณฑิตที่สอบใบประกอบวิชาชีพผ่าน กับจำนวนบัณฑิตทั้งหมดที่สอบใบประกอบวิชาชีพ ในรอบ ๓ ปีที่ผ่านมา โดยให้นำเสนอในรูปร้อยละ

นิยาม

● **บัณฑิตที่สอบใบประกอบวิชาชีพ** หมายถึง บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาที่ต้องสอบใบประกอบวิชาชีพ และสมัครสอบใบประกอบวิชาชีพในรอบ ๓ ปีที่ผ่านมา โดยให้นับได้ทั้งบัณฑิตภาคปกติ ภาคพิเศษ และภาคนอกเวลาราชการ

● **บัณฑิตที่สอบผ่านใบประกอบวิชาชีพ** หมายถึง บัณฑิตที่สามารถสอบผ่านและได้รับใบประกอบวิชาชีพในสาขาที่สำเร็จการศึกษา ตามเกณฑ์สภา/สมาคมวิชาชีพที่ได้รับการยอมรับว่ามีมาตรฐานเป็นผู้กำหนด ทั้งนี้สำหรับการสอบใบประกอบวิชาชีพที่มีกระบวนการสอบหลายขั้นตอน จะนับผลเมื่อสิ้นสุดครบถ้วนตามกระบวนการสุดท้ายของการสอบเท่านั้น

วิธีการนับ

- นับเฉพาะบัณฑิตสำเร็จการศึกษาที่เข้าสอบใบประกอบวิชาชีพ ๓ ปีที่ผ่านมาในสาขาวิชาที่มีการสอบใบประกอบวิชาชีพ
- ในสาขาวิชาที่ไม่มีการสอบเพื่อขึ้นทะเบียนใบประกอบวิชาชีพ ให้ใช้ exit exam (ใบรับรองคุณวุฒิเฉพาะสาขา) หรือยกเว้นการประเมินในตัวบ่งชี้ และให้นำค่าน้ำหนักของตัวบ่งชี้ไปประเมินรวมกับตัวบ่งชี้ที่ ๑.๓

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน

$\frac{\text{ผลรวมของจำนวนบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านใบประกอบวิชาชีพในครั้งแรกของการสอบ ๓ ปีย้อนหลัง}}{\text{ผลรวมของจำนวนบัณฑิตปริญญาตรีที่เข้าสอบเป็นครั้งแรกทั้งหมด ๓ ปีย้อนหลัง}} \times 100$

เกณฑ์การให้คะแนน

คำนวณร้อยละของผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ เทียบเป็นระดับคุณภาพ ๐ - ๕ คะแนน โดยหารด้วย ๒๐

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

ข้อมูลได้จากการบันทึกผลการสอบจากสภา/สมาคมวิชาชีพ ทั้งนี้สถาบันอุดมศึกษาควรมีการจัดเก็บข้อมูลผลการสอบดังกล่าวไว้เพื่อประโยชน์ในการวางแผนบริหารการศึกษา และเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของผลการสอบกับสภา/สมาคมวิชาชีพด้วย โดยข้อมูลที่ต้องจัดเก็บมีดังนี้

๑. จำนวนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาทั้งหมด ในปีการศึกษานั้น
๒. จำนวนบัณฑิตที่เข้าสอบเพื่อขึ้นทะเบียนใบประกอบวิชาชีพเป็นครั้งแรก ในปีการศึกษานั้น
๓. จำนวนบัณฑิตที่สอบเป็นครั้งแรกหลังสำเร็จการศึกษา และสอบได้ตามเกณฑ์ที่สภาวิชาชีพกำหนดไว้อย่างครบถ้วน ในปีการศึกษานั้น

ตัวบ่งชี้ ๑.๓ ระดับคุณภาพของบัณฑิตปริญญาตรีตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิอุดมศึกษาแห่งชาติ

คำอธิบาย

ประเมินคุณภาพบัณฑิตระดับปริญญาตรี ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิอุดมศึกษาแห่งชาติ (TQF : HEd. หรือ Thai Qualifications Framework for Higher Education) ครอบคลุมอย่างน้อย ๕ ด้าน ซึ่งเพิ่มจากเดิมที่มีการพิจารณาคุณสมบัติหลักตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ๓ ด้าน

นิยาม

- **บัณฑิตระดับปริญญาตรี** หมายถึง บัณฑิตในแต่ละคณะวิชา ที่สำเร็จการศึกษาในหลักสูตรภาคปกติ และภาคพิเศษ หรือภาคนอกเวลาราชการ ในปีการศึกษา ย้อนหลัง ๓ ปี
- **คุณภาพบัณฑิต** ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิอุดมศึกษาแห่งชาติ หมายถึง คุณภาพผู้สำเร็จการศึกษา ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิอุดมศึกษาแห่งชาติ (Thai Qualifications Framework for Higher Education) ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ วันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ที่กำหนดให้คุณภาพของบัณฑิตทุกระดับคุณวุฒิและสาขาวิชาต่าง ๆ ต้องเป็นไปตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่คณะกรรมการการอุดมศึกษากำหนด และต้องครอบคลุมอย่างน้อย ๕ ด้าน คือ ๑) ด้านคุณธรรมจริยธรรม ๒) ด้านความรู้ ๓) ด้านทักษะทางปัญญา ๔) ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ๕) ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ รวมทั้งด้านทักษะสำหรับสาขาวิชาชีพ ซึ่งจะวัดจากคะแนนที่สอบผ่านรายด้าน และคุณภาพบัณฑิตโดยรวมทุกหลักสูตรในคณะวิชา เป็นคุณภาพบัณฑิตแต่ละคณะวิชา

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน

ใช้คะแนนการประเมินคุณภาพบัณฑิตปริญญาตรี ตาม TQF ที่เป็นผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรสถาบันอุดมศึกษา ทั้ง ๕ ด้านและไม่ต่ำกว่ามาตรฐานผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในกรอบมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติ/มาตรฐานคุณวุฒิสาขาวิชา(ถ้ามี)

<p>ผลรวมของจำนวนบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านตามกรอบมาตรฐานคุณภาพของแต่ละคณะวิชา</p> <p>ใน ๑ ปี ใน ๓ ปีย้อนหลัง</p> <hr style="width: 80%; margin: 0 auto;"/> <p>ผลรวมจำนวนบัณฑิตปริญญาตรีทั้งหมด ของแต่ละคณะวิชา ใน ๑ ปี ๓ ปีย้อนหลัง</p>
--

เกณฑ์การให้คะแนน

ใช้คะแนนเฉลี่ยผลประเมิน TQF ทั้ง ๕ ด้าน เทียบให้เป็นระดับคุณภาพ ๐-๕ คะแนน ทั้งนี้สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) จะเป็นผู้ประเมินคุณภาพบัณฑิต โดยความร่วมมือของ สมศ. และ สกอ.แล้วนำคะแนนดังกล่าวมาเทียบเป็นระดับคุณภาพ คะแนนเต็ม ๕

หมายเหตุ

หากไม่สามารถวัดคุณภาพบัณฑิตตามกรอบ TQF ได้ ให้ใช้ exit exam (ใบรับรองคุณวุฒิเฉพาะสาขา)

ตัวบ่งชี้เฉพาะ

ตัวบ่งชี้ ๑.๔ ร้อยละวิทยานิพนธ์ที่มีการนำไปใช้ประโยชน์ (กลุ่ม ค ๑)

คำอธิบาย

เป็นตัวบ่งชี้ที่ประเมินเฉพาะสถาบันกลุ่ม ค๑ สถาบันเฉพาะทางที่เน้นระดับบัณฑิตศึกษา ประเมินโดยเปรียบเทียบจำนวนวิทยานิพนธ์ปริญาโท หรือ ปริญาเอก ที่มีการนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาทางวิชาการ ต่อจำนวนวิทยานิพนธ์ปริญาโทหรือเอกทั้งหมดของผู้สำเร็จการศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษาในปีการศึกษา ไม่นับภาคนิพนธ์ หรือสารนิพนธ์ พิจารณาผลการดำเนินงานย้อนหลัง ๓ ปี นียาม

- วิทยานิพนธ์ที่มีการนำไปใช้ประโยชน์ หมายถึง วิทยานิพนธ์ปริญาโท/เอกในแต่ละคณะวิชาที่มีการนำไปประยุกต์ใช้ประโยชน์ในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาทางวิชาการโดยหน่วยงาน/บุคคลทั้งภายในและภายนอกสถาบัน ภาครัฐและเอกชน ในประเทศและต่างประเทศ อย่างเป็นทางการชัดเจนไม่ว่าจะเป็นการใช้ประโยชน์ในการแก้ปัญหาในการปฏิบัติงาน การบริหารงาน การกำหนดนโยบายและวางแผน โดยมีหลักฐานแสดงผลการนำไปใช้แก้ปัญหา

- การใช้ประโยชน์เชิงพัฒนาทางวิชาการไม่นับรวมกรณีการใช้ประโยชน์ในลักษณะการถูกอ้างอิง (Reference) หรือระบุถึง (Citation) ทั้งนี้กรณีผลงานที่ถูกนำไปใช้ประโยชน์นั้นต้องมีหลักฐานการนำไปใช้อย่างชัดเจน

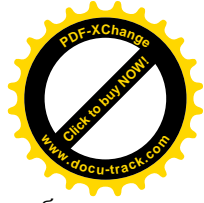
- การรายงานผลให้รายงานทุกปีและประเมินค่าเฉลี่ย ๓ ปีย้อนหลัง โดยมีหลักฐานแสดงว่าได้มีการนำผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ไปใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์หรือข้อเสนอแนะที่ระบุไว้ในรายงานการวิจัยอย่างถูกต้อง

- ประเภทของการใช้ประโยชน์จากงานวิทยานิพนธ์ แบ่งเป็น ๔ ด้าน ดังนี้

๑. การใช้ประโยชน์เชิงวิชาการ เช่น การใช้ประโยชน์ในการให้บริการวิชาการ (สอน/ บรรยาย/ ฝึกอบรม) การใช้ประโยชน์ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอน การเขียนตำรา แบบเรียน การใช้ประโยชน์ในด้านบริการ หรือ เป็นงานวิจัยเพื่อต่อยอดโครงการวิจัย เป็นต้น **ทั้งนี้ นับรวมการใช้ประโยชน์ทั้งภายในและภายนอกสถาบัน แต่ต้องมีหลักฐานรับรอง เช่น ใช้ในการเรียนการสอน จะพิจารณาจากประมวลคำสอนรายวิชา แผนการสอน ตำรา เอกสารคำสอนที่อ้างอิงแหล่งข้อมูล เป็นต้น**

๒. การใช้ประโยชน์ในเชิงสาธารณะ เช่น งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่สร้างองค์ความรู้แก่สาธารณชนในเรื่องต่าง ๆ เช่น องค์ความรู้ในด้านศิลปวัฒนธรรม สาธารณสุข การบริหารจัดการสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) ประชาธิปไตยภาคประชาชน วิธีชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียง พัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นของประชาชน อันเป็นผลมาจากการนำข้อความรู้จากการวิจัยไปใช้ เป็นสิ่งที่สะท้อนถึงการนำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์

๓. การใช้ประโยชน์ในเชิงนโยบาย หรือระดับประเทศ เช่น งานวิจัยเชิงนโยบายไม่ว่าจะเป็นการนำผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น ๆ ไปเป็นข้อมูลส่วนหนึ่งของการประกาศใช้กฎหมาย หรือ มาตรการต่าง ๆ โดยองค์กร หรือหน่วยงานภาครัฐ และเอกชน

๔. การใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ และอุตสาหกรรม เช่น งานวิจัยและ/หรืองานสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาสิ่งประดิษฐ์หรือผลิตภัณฑ์ซึ่งก่อให้เกิดรายได้ตามมา

วิธีการนับ

- นับจำนวนวิทยานิพนธ์ที่มีการนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ นับจากวันที่นำผลงานวิทยานิพนธ์มาใช้และเกิดผลอย่างชัดเจน มีการรับรองการนำไปใช้ประโยชน์ โดยจะไม่นับซ้ำหากวิทยานิพนธ์นั้นจะมีการนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์หลายครั้ง

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน

$$\frac{(\text{ผลรวมจำนวนวิทยานิพนธ์ที่มีการนำไปประยุกต์ใช้ก่อให้เกิดประโยชน์ ย้อนหลัง ๓ ปี})}{(\text{ผลรวมจำนวนวิทยานิพนธ์ ๓ ปี})} \times ๑๐๐$$

เกณฑ์การให้คะแนน พิจารณาจากผลการดำเนินงานระดับคณะ จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาของกลุ่มสถาบัน

กลุ่มสถาบัน/กลุ่มสาขาวิชา		๕ คะแนน
เฉพาะ สถาบันกลุ่ม ค ๑		๘๐*
คณะใน กลุ่มสาขาวิชา	วิทยาศาสตร์สุขภาพ	๙๐*
	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	๙๐*
	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	๗๕*

* รวบรวมผลการประเมินนำร่อง

สูตรการคำนวณค่าคะแนน

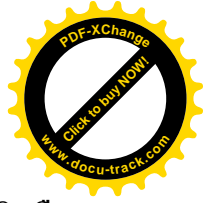
การใช้สูตรคำนวณค่าคะแนน ให้คำนวณตามผลการดำเนินงานจริง โดยใช้ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน ตามเกณฑ์การให้คะแนน เป็นตัวเทียบในการคำนวณค่าคะแนน ดังนี้

$$\frac{\text{ร้อยละของผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้}}{\text{ร้อยละผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน}} \times ๕$$

ข้อมูลที่ต้องการ :

๑. จำนวนและรายชื่อวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท/เอกที่นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในของมหาบัณฑิต/ดุษฎีบัณฑิต แต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัยในรอบ ๓ ปี พร้อมชื่อหน่วยงานที่นำไปใช้ประโยชน์ โดยมีหลักฐานการรับรองการใช้ประโยชน์จากหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ให้ระบุรายละเอียดการใช้ประโยชน์ที่ชัดเจนด้วยข้อมูลที่แสดงประโยชน์ที่เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมจากการนำวิทยานิพนธ์ไปใช้ในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาทางวิชาการ

๒. จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ทั้งหมดในแต่ละปีการศึกษา ของแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัย โดยรายงานย้อนหลัง ๓ ปีก่อนหน้าปีที่ประเมิน

ตัวบ่งชี้ ๑.๕ ร้อยละวิทยานิพนธ์ปริญญาโทที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่มีคุณภาพระดับชาติหรือระดับนานาชาติ (กลุ่ม ง)

คำอธิบาย

ประเมินโดยการเปรียบเทียบจำนวนบทความจากวิทยานิพนธ์ปริญญาโทที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารระดับชาติหรือระดับนานาชาติต่อจำนวนวิทยานิพนธ์ปริญญาโททั้งหมดของผู้สำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พิจารณาผลการดำเนินงาน ๓ ปีย้อนหลัง ไม่นับภาคนิพนธ์ หรือสารนิพนธ์

นิยาม

- วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ ในระดับชาติ หรือนานาชาติ หมายถึง วิทยานิพนธ์ทางวิชาการหรืองานสร้างสรรค์จากวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทของบัณฑิตในสถาบันอุดมศึกษา ที่สำเร็จการศึกษาได้รับการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ ดังนี้

๑) การตีพิมพ์ในระดับนานาชาติ หมายถึง บทความจากวิทยานิพนธ์ ที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ(Journal) หรือในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ(Proceedings) ที่ปรากฏในฐานข้อมูลสากล เช่น ฐานข้อมูล Web of Science (Science Citation Index Expand, Social Sciences Citation Index, Art and Humanities Citation Index) หรือฐานข้อมูล Scopus หรือในฐานข้อมูลสากลอื่นๆที่ยอมรับในศาสตร์นั้นๆ (ดูในภาคผนวก ข) และ วารสารหรือรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการที่ตีพิมพ์บทความนั้นมีค่า Impact Factor ซึ่งสืบค้นได้จากฐานข้อมูล Journal Citation Report (JCR)

สำหรับบทความจากวิทยานิพนธ์ที่สามารถนำมานับได้มีเฉพาะ Article หรือ Conference Paper หรือ Review เท่านั้น

๒) การตีพิมพ์ในระดับชาติ หมายถึง บทความจากวิทยานิพนธ์ที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ(Journal) หรือในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ(Proceedings) ที่มีคุณสมบัติเป็นไปตามเกณฑ์การพิจารณาคุณภาพและมาตรฐานวารสารวิชาการระดับชาติที่กำหนดโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) และ วารสารที่ตีพิมพ์บทความนั้นมีชื่อปรากฏอยู่ในบัญชีรายชื่อวารสารระดับชาติที่ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาเผยแพร่ใน Web Site ของสำนักงานฯ หากไม่ปรากฏชื่อในบัญชีจะอนุโลมให้เสมือนว่ามีชื่อปรากฏในบัญชีก็ต่อเมื่อ (๑) กรณีของวารสารด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อนุโลมให้นับเป็นวารสารในบัญชีเมื่อวารสารนั้นมีค่า Impact Factor จากฐานข้อมูล TCI ตามตัวเลขที่สำนักงานฯกำหนด (๒) กรณีของวารสารในกลุ่มสาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ อนุโลมให้นับเป็นวารสารในบัญชีเมื่อวารสารนั้นมีค่า Impact Factor จากฐานข้อมูล TCI ในปีก่อนหน้าปีที่ประเมิน

(ดูหลักเกณฑ์และบัญชีรายชื่อได้จาก <http://basd.mua.go.th/index.php?ptype:development>)

สำหรับบทความจากวิทยานิพนธ์ที่สามารถนำมานับได้มีเฉพาะ Article หรือ Conference Paper หรือ Review เท่านั้น

วิธีการนับ

ให้นับจำนวนวิทยานิพนธ์ปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ ในช่วง ๓ ปีก่อนหน้าปีที่ประเมิน **ไม่นับซ้ำ**แม้ว่าบทความนั้นจะมีการตีพิมพ์เผยแพร่หลายครั้ง/หลายฉบับ และการนับว่าเป็นวิทยานิพนธ์นั้น จะนับเมื่อลงทะเบียนตั้งแต่ ๑๒ หน่วยกิต จะไม่นับกรณีการร่วมกันทำวิทยานิพนธ์ในเรื่องเดียวกัน และจะนับว่าได้รับการตีพิมพ์เมื่อมีหนังสือตอบรับการตีพิมพ์แล้ว หรือมี Reprint หรือเมนูสคริปในการตีพิมพ์เท่านั้น

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน

$$\frac{\text{(ผลรวมจำนวนวิทยานิพนธ์ปริญญาโทของมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติโดยไม่นับซ้ำ ๓ ปี ย้อนหลัง)}}{\text{(ผลรวมจำนวนวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทของมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา ๓ ปีการศึกษาย้อนหลัง)}} \times ๑๐๐$$

เกณฑ์การให้คะแนน พิจารณาจากผลการดำเนินงานระดับคณะ จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาของกลุ่มสถาบัน

กลุ่มสถาบัน/กลุ่มสาขาวิชา		๕ คะแนน
เฉพาะ สถาบันกลุ่ม ง		
คณะใน กลุ่มสาขาวิชา	วิทยาศาสตร์สุขภาพ	๑๐๐
	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	๑๐๐
	มนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	๑๐๐

สูตรการคำนวณค่าคะแนน

การใช้สูตรคำนวณค่าคะแนน ให้คำนวณตามผลการดำเนินงานจริง โดยใช้ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน ตามเกณฑ์การให้คะแนน เป็นตัวเทียบในการคำนวณค่าคะแนน ดังนี้

$$\frac{\text{ร้อยละของผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้}}{\text{ร้อยละผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน}} \times ๕$$

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. รายชื่อวิทยานิพนธ์ปริญญาโทของมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษานั้นที่ได้ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารระดับชาติหรือระดับนานาชาติ

๒. จำนวนวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทของมหาบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษานั้นทั้งหมด
หมายเหตุ

ในกรณีที่สถาบันอุดมศึกษากลุ่ม ข๑, ข๒, ค๑ และ ค๒ เปิดสอนระดับบัณฑิตศึกษา (ปริญญาโทที่มีการทำวิทยานิพนธ์) ขอให้ผู้ประเมินเก็บข้อมูลผลดำเนินงานมาด้วย

ตัวบ่งชี้ ๑.๖ ร้อยละวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่มีคุณภาพระดับนานาชาติ (กลุ่ม ค๑, ง)

คำอธิบาย

ประเมินโดยนับจำนวนวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารระดับนานาชาติในแต่ละคณะวิชา ย้อนหลัง ๓ ปีปฏิทินก่อนปีที่ประเมิน ต่อจำนวนวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกทั้งหมดของผู้สำเร็จการศึกษาระดับดุษฎีบัณฑิตในปีการศึกษา โดยพิจารณาผลการดำเนินงาน ๓ ปีย้อนหลัง

นิยาม

การตีพิมพ์ในระดับนานาชาติ หมายถึง บทความจากวิทยานิพนธ์ ที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ(Journal) หรือในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ(Proceedings) ที่ปรากฏในฐานข้อมูลสากล เช่น ฐานข้อมูล Web of Science (Science Citation Index Expand, Social Sciences Citation Index, Art and Humanities Citation Index) หรือฐานข้อมูล Scopus หรือในฐานข้อมูลสากลอื่นๆที่ยอมรับในศาสตร์นั้นๆ (ดูในภาคผนวก ข) **และ** วารสารหรือรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการที่ตีพิมพ์บทความนั้นมีค่า **Impact Factor** ซึ่งสืบค้นได้จากฐานข้อมูล **Journal Citation Report (JCR)**

สำหรับบทความจากวิทยานิพนธ์ที่สามารถนำมานับได้มีเฉพาะ Article หรือ Conference Paper หรือ Review เท่านั้น

วิธีการนับ

นับจำนวนวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่มีคุณภาพระดับนานาชาติ โดยไม่นับซ้ำแม้ว่าบทความนั้นจะมีการตีพิมพ์เผยแพร่หลายครั้ง/หลายฉบับ และจะนับว่าได้รับการตีพิมพ์เมื่อมีหนังสือตอบรับการตีพิมพ์แล้ว หรือมี **Reprint** หรือเมนูสคริปในการตีพิมพ์เท่านั้น

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน

$$\frac{(\text{ผลรวมวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกของผู้สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษานั้นที่ได้ตีพิมพ์ ในวารสารที่มีคุณภาพ ๓ ปีย้อนหลัง})}{(\text{ผลรวมจำนวนวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอกของดุษฎีบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา ๓ ปี ย้อนหลัง})} \times 100$$

เกณฑ์การให้คะแนน พิจารณาจากผลการดำเนินงานระดับคณะ จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาในแต่ละกลุ่มสถาบัน

กลุ่มสถาบัน/กลุ่มสาขาวิชา		๕ คะแนน
เฉพาะ กลุ่มสถาบัน ค ๑ และ ง		
คณะ ในกลุ่มสาขาวิชา	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	๑๐๐
	วิทยาศาสตร์สุขภาพ	๑๐๐
	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	๑๐๐

สูตรการคำนวณค่าคะแนน

การใช้สูตรคำนวณค่าคะแนน ให้คำนวณตามผลการดำเนินงานจริง โดยใช้ผลการดำเนินงานที่กำหนด เป็น ๕ คะแนน ตามเกณฑ์การให้คะแนน เป็นตัวเทียบในการคำนวณค่าคะแนน ดังนี้

$$\frac{\text{ร้อยละของผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้}}{\text{ร้อยละผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน}} \times ๕$$

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. วิทยานิพนธ์ปริญญาเอกของดุษฎีบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษาที่ได้รับการ ตีพิมพ์ ใน วารสารที่มีคุณภาพ ระดับนานาชาติในแต่ละคณะวิชา ย้อนหลัง ๓ ปี
๒. จำนวนวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอกของดุษฎีบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษานั้นทั้งหมด
 - รายชื่อวารสารระดับนานาชาติที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ตูในภาคผนวก

หมายเหตุ

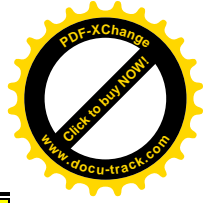
ในกรณีที่สถาบันอุดมศึกษากลุ่ม ข๑, ข๒ และ ค๒ เปิดสอนระดับบัณฑิตศึกษา (ปริญญาเอก) ขอให้ ผู้ประเมินเก็บข้อมูลผลดำเนินงานมาด้วย

มาตรฐานที่ ๒ ด้านงานวิจัยและงานสร้างสรรค์

สถาบันอุดมศึกษามีการดำเนินงานตามพันธกิจด้านการวิจัยอย่างมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ ภายใต้จุดเน้นเฉพาะโดยมีการดำเนินการตามนโยบาย แผนงาน งบประมาณ มีการบริหารและการจัดการ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนคณาจารย์ นักวิจัย และบุคลากรให้มีสมรรถนะในการทำวิจัย ส่งเสริมและสร้างเครือข่ายการทำวิจัยกับหน่วยงานภายนอกสถาบัน เพื่อให้ได้ผลงานวิจัย/ผลงานประดิษฐ์และงานสร้างสรรค์ ที่มีคุณภาพ เป็นนวัตกรรมที่นำไปสู่การสร้างและพัฒนาบัณฑิตที่เรื่องปัญญา มีคุณธรรมและความเชี่ยวชาญสูง การสร้างและพัฒนาองค์ความรู้ใหม่เป็นการเปิดโลกทัศน์ใหม่และขยายพรมแดนของความรู้ และทรัพย์สินทางปัญญาที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในงานได้จริง ทั้งการใช้ประโยชน์เชิงวิชาการ การใช้ประโยชน์เชิงสาธารณะ การใช้ประโยชน์เชิงนโยบาย และการใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ เป็นต้น

ในสถาบันอุดมศึกษาต้องสร้างความเข้มข้นเชิงวิชาการ สร้างผลงานที่มีคุณภาพสูง และสร้างการยอมรับในแวดวงวิชาการ ดังนั้นจึงควรเป็นงานวิจัยเชิงวิชาการ สามารถนำผลงานวิจัยไปตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติได้ หากเป็นงานวิจัยและพัฒนา ก็ต้องเป็นงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ตามความต้องการของผู้ใช้จริง รวมทั้งนักวิจัยสามารถเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เกี่ยวกับการใช้ความรู้ในการพัฒนา เป็นการเรียนรู้ที่ส่งเสริมและถ่ายทอดไปสู่ผู้อื่นได้ ประเด็นสำคัญก็คือไม่ว่างานวิจัยพื้นฐานหรืองานวิจัยประยุกต์ก็ต้องเป็นงานวิจัยแท้ คือการมีผลเป็นการเรียนรู้ ส่งเสริมองค์ความรู้ และถ่ายทอดองค์ความรู้ นั้นๆ ได้ ผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์เป็นปัจจัยสำคัญของการพัฒนาคุณภาพ ประสิทธิภาพและขีดความสามารถของคนไทย สนองยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ รวมทั้งการพัฒนาประเทศสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ สังคมความรู้ และสังคมแห่งภูมิปัญญา อันก่อให้เกิดวัฒนธรรมการเรียนรู้และใฝ่รู้ตลอดชีวิต และวัฒนธรรมการใช้ความรู้ในการกำหนดทิศทางยุทธศาสตร์และการพัฒนา ตลอดจนการเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของประเทศ

ที่	ตัวบ่งชี้	กลุ่มสถาบัน				
		ข(๑) ๑๕%	ข(๒) ๑๕%	ค(๑) ๓๐%	ค(๒) ๑๕%	ง ๓๐%
๒.๑	ร้อยละงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่ในระดับชาติหรือนานาชาติ	๕	๔	๕	๔	๗
๒.๒	ร้อยละงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำมาใช้ประโยชน์	๕	๔	๗	๖	๕
๒.๓	ร้อยละผลงานวิชาการที่ได้รับการรับรองคุณภาพ	๕	๔	๖	๕	๖
๒.๔	ร้อยละงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์บนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือเพื่อท้องถิ่น	-	๓	-	-	-
๒.๕	ร้อยละบทความวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงในวารสารระดับชาติหรือระดับนานาชาติ	-	-	๖	-	๖
๒.๖	จำนวนผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่ได้รับการจดทะเบียนสิทธิบัตรหรือนุสิทธิบัตร	-	-	๖	-	๖

หมายเหตุ ** การนับผลการดำเนินงานใช้การนับตามปีปฏิทิน

ตัวบ่งชี้ร่วม

ตัวบ่งชี้ ๒.๑ ร้อยละงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่ในระดับชาติหรือนานาชาติ

คำอธิบาย

เปรียบเทียบจำนวนบทความจากผลงานวิจัยของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำที่ตีพิมพ์และจำนวนผลงานสร้างสรรค์ของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำที่เผยแพร่ในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ ต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมดในแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัย โดยให้นำเสนอในรูปแบบร้อยละ ทั้งนี้พิจารณาผลการดำเนินงาน ๓ ปีย้อนหลัง

นิยาม

● งานวิจัย หมายถึง ผลงานทางวิชาการที่ได้มีการศึกษาค้นคว้าตามกระบวนการระเบียบวิธีวิจัยที่เหมาะสมกับสาขาวิชาเพื่อให้เกิดเป็นองค์ความรู้ใหม่ หรือเป็นการต่อยอดองค์ความรู้เดิม

๑) งานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในระดับนานาชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัย ที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ(Journal) หรือในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ(Proceedings) ที่ปรากฏในฐานข้อมูลสากล เช่น ฐานข้อมูล Web of Science (Science Citation Index Expand, Social Sciences Citation Index, Art and Humanities Citation Index) หรือฐานข้อมูล Scopus หรือในฐานข้อมูลสากลอื่นๆที่ยอมรับในศาสตร์นั้นๆ (ดูในภาคผนวก ข) และ วารสารหรือรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการที่ตีพิมพ์บทความนั้นมีค่า Impact Factor ซึ่งสืบค้นได้จากฐานข้อมูล Journal Citation Report (JCR) บทความวิจัย ในลักษณะนี้ให้มีค่าน้ำหนักเป็น ๑.๐๐ ในกรณีของบทความจากผลงานวิจัยตีพิมพ์ในวารสารหรือรายงานสืบเนื่องจากการประชุมที่อยู่ในฐานข้อมูลสากลแต่ไม่มีค่า Impact Factor จากฐานข้อมูล Journal Citation Report (JCR) ในปีก่อนหน้าปีที่ประเมิน บทความวิจัย ในลักษณะนี้ให้มีค่าน้ำหนักเป็น ๐.๒๕ เท่าของบทความตีพิมพ์ในวารสารในฐานข้อมูลสากลที่มีค่า Impact Factor

สำหรับบทความจากผลงานวิจัยที่สามารถนำมานับได้มีเฉพาะ Article หรือ Conference Paper หรือ Review เท่านั้น

๒) งานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในระดับชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัย ที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ(Journal) หรือในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ(Proceedings) ที่มีคุณสมบัติเป็นไปตามเกณฑ์การพิจารณาคุณภาพและมาตรฐานวารสารวิชาการระดับชาติที่กำหนดโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) และ วารสารที่ตีพิมพ์บทความนั้นมีชื่อปรากฏอยู่ในบัญชีรายชื่อวารสารระดับชาติที่ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาเผยแพร่ใน Web Site ของสำนักงานฯ หากไม่ปรากฏชื่อในบัญชีจะอนุโลมให้เสมือนว่ามีชื่อปรากฏในบัญชีก็ต่อเมื่อ (๑) กรณีของวารสารด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อนุโลมให้นับเป็นวารสารในบัญชีเมื่อวารสารนั้นมีค่า Impact Factor จาก

ฐานข้อมูล TCI ตามตัวเลขที่สำนักงานฯ กำหนด (๒) กรณีของวารสารในกลุ่มสาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ อนุโลมให้นับเป็นวารสารในบัญชีเมื่อวารสารนั้นมีค่า Impact Factor จากฐานข้อมูล TCI ในปีก่อนหน้าปีที่ประเมิน

(ดูหลักเกณฑ์และบัญชีรายชื่อได้จาก <http://basd.mua.go.th/index.php?ptype:development>)

บทความจากผลงานวิจัยในลักษณะนี้ให้มีค่าน้ำหนักเป็น ๐.๕๐ เท่าของบทความที่ตีพิมพ์ในวารสารระดับนานาชาติที่มีค่า Impact Factor ในกรณีของบทความจากผลงานวิจัยตีพิมพ์ในวารสารหรือรายงานสืบเนื่องจากการประชุมที่เข้าเกณฑ์คุณภาพของ สกอ. แต่ไม่ปรากฏอยู่ในบัญชีรายชื่อวารสารที่เผยแพร่ใน Web Site ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา บทความวิจัยในลักษณะนี้ให้มีค่าน้ำหนักเป็น ๐.๒๕ เท่าของบทความที่ตีพิมพ์ในวารสารระดับนานาชาติที่มีค่า Impact Factor สำหรับบทความจากผลงานวิจัยที่สามารถนำมานับได้มีเฉพาะ Article หรือ Conference Paper หรือ Review เท่านั้น

****งานวิจัยที่เผยแพร่ทาง Proceedings ทั้งในและต่างประเทศที่เป็นไปตามเกณฑ์ที่ สกอ. กำหนดให้น้ำหนักเท่ากับ ๐.๒๕**

****งานวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารในประเทศไทย แต่มีค่า impact factor ไม่ถึง ๐.๐๒๔ ให้น้ำหนัก ๐.๒๕**

● **งานสร้างสรรค์** หมายถึง ผลงานวิชาการ (ไม่จำเป็นต้องเป็นงานวิจัย) ที่มีการศึกษา ค้นคว้า หรือแสดงออกทางศิลปะ ดนตรี อันเป็นที่ยอมรับในระดับชาติและนานาชาติ หรืองานที่แสดงความก้าวหน้าทางวิชาการ เสริมสร้างองค์ความรู้หรือวิธีการที่เป็นประโยชน์ต่อสาขาวิชาหรือแสดงความเป็นต้นแบบ ต้นความคิดของผลงาน หรือแสดงความสามารถในการบุกเบิกงานในสาขาวิชานั้น รวมทั้งสิ่งประดิษฐ์ ผลงานศิลปะและผลงานออกแบบที่มีคุณค่าและเป็นที่ยอมรับในวงวิชาชีพ

๑) **งานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่ระดับนานาชาติ** หมายถึงการนำเสนอผลงาน หรือสิ่งประดิษฐ์ทางศิลปะ ดนตรี ที่เป็นผลงานวิชาการสู่สาธารณะและ/หรือกลุ่มเป้าหมาย โดยมีการจัดการการนำเสนอในระดับนานาชาติอย่างเป็นระบบและเป็นวิธีการที่ยอมรับในวงวิชาชีพ หรือได้รับการสนับสนุนจากองค์กร สมาคมที่เกี่ยวข้องและมีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ ผลงาน หรือสิ่งประดิษฐ์ในลักษณะนี้ให้มีค่าน้ำหนักเป็น ๑.๐๐

๒) **งานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่ในระดับชาติ** หมายถึงการนำเสนอผลงาน หรือสิ่งประดิษฐ์ทางศิลปะ ดนตรี ที่เป็นผลงานวิชาการสู่สาธารณะและ/หรือกลุ่มเป้าหมาย โดยมีการจัดการการนำเสนอในระดับชาติอย่างเป็นระบบและเป็นวิธีการที่ยอมรับในวงวิชาชีพ หรือได้รับการสนับสนุนจากองค์กร สมาคมที่เกี่ยวข้องและมีชื่อเสียงในระดับประเทศ ผลงาน หรือสิ่งประดิษฐ์ในลักษณะนี้ให้มีค่าน้ำหนักเป็น ๐.๕๐ เท่าของงานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่ระดับนานาชาติ

● **อาจารย์ประจำ** หมายถึง อาจารย์ข้าราชการ อาจารย์พนักงาน รวมทั้งอาจารย์ที่มีสัญญาจ้างกับสถาบันหรือสถานศึกษาทั้งปีการศึกษา ที่มีระยะเวลาทำงานไม่ต่ำกว่า ๙ เดือน ในกรณีที่อาจารย์มีระยะเวลาทำงาน ๖ เดือน ให้นับเป็น ๐.๕ คน รวบรวมสิ้นสุดปีการศึกษา

● **นักวิจัยประจำ** หมายถึง ข้าราชการ หรือพนักงานของมหาวิทยาลัยที่มีสัญญาจ้างกับสถาบันหรือสถานศึกษาทั้งปีการศึกษา ที่มีระยะเวลาทำงานไม่ต่ำกว่า ๙ เดือน ในกรณีที่นักวิจัยมีระยะเวลาทำงาน ๖ เดือน ให้นำเป็น ๐.๕ คน รวบรวมสิ้นสุดปีการศึกษา

วิธีการนับ

● การนับจำนวนบทความจากผลงานวิจัยหรือจำนวนผลงานสร้างสรรค์ ให้นำบทความจากผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์หรือผลงานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่ของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมด (ใช้การนับผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ตามปีปฏิทิน และนับผลงานของอาจารย์และนักวิจัยประจำทั้งหมดโดยนับรวมของผู้ลาศึกษาต่อด้วย) กรณีบทความวิจัยหรือผลงานสร้างสรรค์ที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่ของอาจารย์ประจำหรือนักวิจัยประจำคนเดียวกัน แต่เป็นบทความหรือผลงานที่แตกต่างกัน สามารถนับจำนวนบทความ/ผลงานได้ทั้งหมด แต่ในกรณีที่บทความจากผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์หรือผลงานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่เป็นผลงานเดิมแต่นำไปตีพิมพ์หรือเผยแพร่มากกว่า ๑ ครั้ง ให้นำได้เพียง ๑ บทความ/ผลงาน ทั้งนี้จะนับเมื่อบทความจากผลงานวิจัยหรือผลงานสร้างสรรค์ได้ตีพิมพ์/ดำเนินการไปแล้ว หรือได้รับตอบรับอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรให้มีการตีพิมพ์หรือเผยแพร่แล้วเท่านั้น

● การนับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำ ให้นำอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำเฉพาะที่ปฏิบัติงานจริงในแต่ละปีการศึกษา ไม่นับรวมอาจารย์ประจำหรือนักวิจัยประจำที่ลาศึกษาต่อ

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน :

$$\frac{\text{(ผลรวมของจำนวนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่ในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ ๓ ปีย้อนหลัง)}}{\text{(อาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมด ๓ ปีย้อนหลัง)}} \times ๑๐๐$$

เกณฑ์การให้คะแนน

พิจารณาจากผลการดำเนินงานระดับคณะและหน่วยงานวิจัย จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาในแต่และกลุ่มสถาบัน

กลุ่มสถาบัน/ กลุ่มสาขาวิชา		๕ คะแนน
สถาบันกลุ่ม ข (๑), ข (๒) และ ค (๒)		
คณะใน กลุ่มสาขาวิชา	วิทยาศาสตร์สุขภาพ	๒๐
	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	๒๐
	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	๑๐
สถาบันกลุ่ม ค (๑) และ ง		
คณะใน กลุ่มสาขาวิชา	วิทยาศาสตร์สุขภาพ	๖๐
	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	๖๐
	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	๓๐

สูตรการคำนวณค่าคะแนนของแต่ละคณะและหน่วยงานวิจัย

การใช้สูตรการคำนวณค่าคะแนน ให้คำนวณตามผลการดำเนินงานจริง โดยใช้ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน ตามเกณฑ์การให้คะแนน เป็นตัวเทียบในการคำนวณค่าคะแนน ดังนี้

$$\frac{\text{ผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้}}{\text{ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน}} \times ๕$$

สูตรการคำนวณค่าคะแนนระดับสถาบัน

ให้ใช้ผลรวมค่าคะแนนของทุกคณะและหน่วยงานวิจัยรวมกันหารด้วยจำนวนคณะและหน่วยงานวิจัยทั้งหมด

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. จำนวนและรายชื่อบทความจากผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในระดับชาติหรือระดับนานาชาติของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำในแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัยในแต่ละปีปฏิทิน โดยนับรวมผลงานของอาจารย์และนักวิจัยทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อ พร้อมชื่อเจ้าของบทความ ปีที่ตีพิมพ์ ชื่อวารสารหรือรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการที่ตีพิมพ์ ค่า **Impact Factor** ของวารสารหรือรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ โดยรายงานย้อนหลัง ๓ ปีก่อนหน้าปีที่ประเมิน ทั้งนี้ให้รายงานค่าน้ำหนักของบทความวิจัยแต่ละชิ้นด้วย

๒. จำนวน และรายชื่อผลงานสร้างสรรค์ที่เผยแพร่ในระดับชาติหรือระดับนานาชาติของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำในแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัยในแต่ละปีปฏิทิน โดยนับรวมผลงานของอาจารย์และนักวิจัยทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อ พร้อมชื่อเจ้าของผลงาน ปีที่เผยแพร่ ชื่อสถานที่ จังหวัด หรือประเทศที่เผยแพร่ และรูปแบบของการเผยแพร่พร้อมหลักฐาน โดยรายงานย้อนหลัง ๓ ปีก่อนหน้าปีที่ประเมิน ทั้งนี้ให้รายงานค่าน้ำหนักของผลงานสร้างสรรค์แต่ละผลงานด้วย

๓. จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมดในแต่ละปีการศึกษาของแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัย ไม่นับรวมอาจารย์และนักวิจัยประจำที่ลาศึกษาต่อ โดยรายงานย้อนหลัง ๓ ปีก่อนหน้าปีที่ประเมิน

ตัวบ่งชี้ร่วม

ตัวบ่งชี้ ๒.๒ ร้อยละงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำมาใช้ประโยชน์

คำอธิบาย

เปรียบเทียบจำนวนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำที่นำมาใช้ประโยชน์ในการแก้ปัญหาตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยและรายงานการวิจัยโดยได้รับการรับรองการใช้ประโยชน์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำในแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัย โดยให้นำเสนอในรูปร้อยละ ทั้งนี้ พิจารณาผลการดำเนินงาน ๓ ปีย้อนหลัง

นิยาม

● **งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำมาใช้ประโยชน์** หมายถึง งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำในแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัยที่ได้นำมาใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยและรายงานการวิจัยอย่างถูกต้อง สามารถนำไปสู่การแก้ปัญหาได้อย่างเป็นรูปธรรม มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการประยุกต์ใช้กับกลุ่มเป้าหมาย โดยมีหลักฐานปรากฏอย่างชัดเจนถึงการนำไปใช้จนก่อให้เกิดประโยชน์ได้จริงอย่างชัดเจนตามวัตถุประสงค์ และได้การรับรองการใช้ประโยชน์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ประเภทของการใช้ประโยชน์จากงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ ที่สามารถนำไปสู่การแก้ปัญหาได้อย่างเป็นรูปธรรม มีดังนี้

๑. การใช้ประโยชน์ในเชิงสาธารณะ เช่น ผลงานวิจัยที่นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่สาธารณชนในเรื่องต่างๆที่ทำให้คุณภาพชีวิตและเศรษฐกิจของประชาชนดีขึ้น ได้แก่การใช้ประโยชน์ด้านสาธารณสุข ด้านการบริหารจัดการสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) ด้านการส่งเสริมประชาธิปไตยประชาชน ด้านศิลปะและวัฒนธรรม ด้านวิถีชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียง เป็นต้น

๒. การใช้ประโยชน์ในเชิงนโยบาย เช่น ใช้ประโยชน์จากผลงานวิจัยเชิงนโยบายในการนำไปประกอบเป็นข้อมูลการประกาศใช้กฎหมาย หรือกำหนดมาตรการ กฎเกณฑ์ต่างๆ โดยองค์กร หรือหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เป็นต้น

๓. การใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ เช่น งานวิจัยและ/หรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปสู่การพัฒนาสิ่งประดิษฐ์ หรือผลิตภัณฑ์ซึ่งก่อให้เกิดรายได้ หรือนำไปสู่การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต เป็นต้น

● **หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการรับรองการนำงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์มาใช้ประโยชน์** หมายถึง หน่วยงานภายนอกสถาบันอุดมศึกษา โดยเป็นหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชน ทั้งในประเทศและต่างประเทศที่มีการนำงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของสถาบันอุดมศึกษาไปใช้ก่อให้เกิดประโยชน์ โดยมีการรับรองเป็นเอกสารหลักฐานที่ชัดเจน พร้อมทั้งระบุผลของการนำงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ไปใช้ประโยชน์

วิธีการนับ

• การนับงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำมาใช้อันก่อให้เกิดประโยชน์ ให้นับจากวันที่นำผลงานวิจัยมาใช้และเกิดผลอย่างชัดเจน (ใช้การนับตามปีปฏิทิน และนับผลงานที่นำมาใช้ของอาจารย์และนักวิจัยประจำทั้งหมดโดยนับรวมของผู้ลาศึกษาต่อด้วย) โดยจะไม่นับซ้ำหากงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์นั้นมีการนำไปใช้ประโยชน์หลายครั้ง ยกเว้นในกรณีที่มีการใช้ประโยชน์ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนตามมิติของการใช้ประโยชน์ที่ไม่ซ้ำกัน ทั้งนี้ให้นับการใช้ประโยชน์ย้อนหลัง ๓ ปีก่อนหน้าปีที่ประเมิน โดยงานวิจัยที่ใช้ประโยชน์ใน ๓ ปีนี้อาจเกิดจากผลงานวิจัยที่เสร็จสิ้นในปีใดปีหนึ่งในรอบ ๓ ปีนี้ก็ได้

****งานวิจัยที่เป็นกรณี Consultancy หากหน่วยงานนั้นตรวจรับงานแล้ว สามารถรับได้**

• การนับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำ ให้นับอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำเฉพาะที่ปฏิบัติงานจริงในแต่ละปีการศึกษา ไม่นับรวมอาจารย์ประจำหรือนักวิจัยประจำที่ลาศึกษาต่อ
สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน :

$$\frac{\text{(ผลรวมของจำนวนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำมาใช้ประโยชน์ โดยได้
รับรองการใช้ประโยชน์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ๓ ปีย้อนหลัง)}}{\text{(จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมด ๓ ปีย้อนหลัง)}} \times ๑๐๐$$

เกณฑ์การให้คะแนน

พิจารณาจากผลการดำเนินงานระดับคณะและหน่วยงานวิจัย จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาใน
แต่และกลุ่มสถาบัน

กลุ่มสถาบัน/ กลุ่มสาขาวิชา		๕ คะแนน
สถาบันกลุ่ม ข (๑), ข (๒) และ ค (๒)		
คณะใน	วิทยาศาสตร์สุขภาพ	๑๐
กลุ่มสาขาวิชา	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	๑๐
	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	๑๐
สถาบันกลุ่ม ค (๑) และ ง		
คณะใน	วิทยาศาสตร์สุขภาพ	๒๐
กลุ่มสาขาวิชา	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	๒๐
	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	๒๐

สูตรการคำนวณค่าคะแนนของแต่ละคณะและหน่วยงานวิจัย

การใช้สูตรการคำนวณค่าคะแนน ให้คำนวณตามผลการดำเนินงานจริง โดยใช้ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน ตามเกณฑ์การให้คะแนน เป็นตัวเทียบในการคำนวณค่าคะแนน ดังนี้

$\frac{\text{ผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้}}{\text{ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน}} \times ๕$
--

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงานและค่าคะแนนระดับสถาบัน

ให้ใช้สูตรการคำนวณผลการดำเนินงานและสูตรการคำนวณค่าคะแนน เช่นเดียวกับระดับคณะ

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. จำนวนและรายชื่องานวิจัยวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในระดับชาติหรือระดับนานาชาติของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำของแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัยในรอบ ๓ ปี ปฏิทินก่อนหน้าปีที่ประเมิน โดยนับรวมผลงานที่นำไปใช้ประโยชน์ของอาจารย์และนักวิจัยประจำทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อ ทั้งนี้ให้รายงานชื่อเจ้าของผลงาน ปีที่งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ดำเนินการเสร็จ ปีที่นำไปใช้ประโยชน์ ชื่อหน่วยงานที่นำไปใช้ประโยชน์ โดยมีหลักฐานการรับรองการใช้ประโยชน์จากหน่วยงานภายนอกที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ให้แสดงข้อมูลที่ระบุรายละเอียดการใช้ประโยชน์ที่ชัดเจนด้วย ตามแนวทางดังต่อไปนี้

- ข้อมูลที่แสดงผลดีที่เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมจากการนำสิ่งประดิษฐ์อันเป็นผลจากงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ไปใช้ตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย
- ข้อมูลที่แสดงผลดีที่เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมจากการนำนโยบาย/กฎหมาย/มาตรการ ที่เป็นผลมาจากงานวิจัยนโยบายไปใช้
- ข้อมูลที่แสดงผลดีที่เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม จากการนำผลงานวิจัยที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาสาธารณะไปใช้

๒. จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมดในแต่ละปีการศึกษาของแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัย ไม่นับรวมอาจารย์และนักวิจัยที่ลาศึกษาต่อ โดยรายงานย้อนหลัง ๓ ปีก่อนหน้าปีที่ประเมิน

ตัวบ่งชี้ร่วม

ตัวบ่งชี้ ๒.๓ ร้อยละผลงานวิชาการที่ได้รับการรับรองคุณภาพ

คำอธิบาย

เปรียบเทียบผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำในแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัยที่ได้รับการรับรองคุณภาพ ต่ออาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมด โดยให้นำเสนอในรูปแบบร้อยละ ทั้งนี้พิจารณาจากผลการดำเนินงาน ๓ ปีย้อนหลัง

นิยาม

- ร้อยละของผลงานวิชาการที่ได้รับการรับรองคุณภาพ หมายถึง จำนวนผลงานทางวิชาการที่เป็นบทความวิชาการ ตำรา หรือหนังสือ ที่ผ่านกระบวนการกลั่นกรองและได้รับการรับรองคุณภาพแล้ว และจำนวนผลงานสร้างสรรค์ที่ได้รับการจดลิขสิทธิ์ โดยพิจารณาต่ออาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมดในแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัย

- ผลงานทางวิชาการที่เป็นบทความวิชาการ (Academic Papers) ตำรา (Textbook) หรือหนังสือ (Books) ต้องเป็นผลงานที่ผ่านกระบวนการกลั่นกรองผลงานก่อนตีพิมพ์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

๑. บทความวิชาการ หมายถึง เอกสารทางวิชาการที่เรียบเรียงอย่างเป็นระบบ มีข้อความรู้ที่สะท้อนมุมมอง แนวคิดเชิงทฤษฎีที่ได้จากประสบการณ์ การสังเคราะห์เอกสาร หรือการวิจัย โดยจัดทำในรูปแบบของบทความเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ในสารสารวิชาการที่มีคุณภาพซึ่งมีผู้ตรวจอ่าน

๒. ตำรา หมายถึง เอกสารทางวิชาการที่เรียบเรียงอย่างเป็นระบบ อาจเขียนเพื่อตอบสนองเนื้อหาทั้งหมดของรายวิชาหรือเป็นส่วนหนึ่งของวิชาหรือหลักสูตรก็ได้ โดยมีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ความรู้ที่เกี่ยวข้อง และสะท้อนให้เห็นความสามารถในการถ่ายทอดวิชาในระดับอุดมศึกษา

๓. หนังสือ หมายถึง เอกสารทางวิชาการที่เขียนขึ้นเพื่อเผยแพร่ความรู้ ไปสู่วงวิชาการและ/ หรือผู้อ่านทั่วไป โดยไม่จำเป็นต้องเป็นไปตามข้อกำหนดของหลักสูตรหรือต้องนำมาประกอบการเรียนการสอนในวิชาใดวิชาหนึ่ง ทั้งนี้ จะต้องเป็นเอกสารที่เรียบเรียงขึ้นอย่างมีเอกภาพ มีรากฐานทางวิชาการที่มั่นคง และให้ทัศนะของผู้เขียนที่สร้างเสริมปัญญาความคิด และสร้างความแข็งแกร่งทางวิชาการให้แก่สาขาวิชานั้นๆ และ/หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ค่าน้ำหนักของบทความวิชาการ ตำรา หรือหนังสือ เป็นดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพผลงาน
๐.๒๕	- บทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในวารสารที่มีคุณภาพระดับชาติ (ตามนิยามในตัวบ่งชี้ ๒.๑)
๐.๕๐	- บทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในวารสารที่มีคุณภาพระดับนานาชาติ (ตามนิยามในตัวบ่งชี้ ๒.๑)
๐.๗๕	- ตำราหรือหนังสือที่ใช้ในการขอผลงานทางวิชาการและผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้ว - ตำราหรือหนังสือวิชาการที่มีการตีพิมพ์โดยมีผู้ตรวจอ่านที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก (peer review) ภายใต้หลักเกณฑ์เดียวกับการขอตำแหน่งวิชาการ และมีการเผยแพร่ตามศูนย์หนังสือทั่วไป
๑.๐	- ผลงานวิชาการไม่ว่าจะอยู่ในรูปของบทความวิชาการ ตำรา หนังสือ ที่ได้รับรางวัลระดับชาติหรือนานาชาติ - ตำราหรือหนังสือวิชาการที่มีคุณภาพสูงโดยผ่านการพิจารณาของหน่วยงานที่เชื่อถือได้ในการรับรองคุณภาพผลงานทางวิชาการ

● **หน่วยงานที่เชื่อถือได้ในการรับรองคุณภาพผลงานทางวิชาการ** หมายถึง หน่วยงานภาครัฐและเอกชนทั้งในประเทศและต่างประเทศที่มีกระบวนการอย่างเป็นระบบและประกันคุณภาพในการพิจารณาจัดพิมพ์/เผยแพร่ผลงานทางวิชาการ โดยมีกระบวนการพิจารณาต้นฉบับจากคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิหรือพิชญ์พิจารณา (Peer Review) ซึ่งเป็นที่ยอมรับว่ามีความรู้ความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องก่อนการตีพิมพ์/เผยแพร่

● **ผลงานสร้างสรรค์ที่ได้รับจดลิขสิทธิ์** หมายถึงงานตามประเภทที่กฎหมายลิขสิทธิ์คุ้มครองได้แก่

๑) **ลิขสิทธิ์** หมายถึง สิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะกระทำการใดๆ เกี่ยวกับงานที่ผู้สร้างสรรค์ได้ริเริ่มโดยการใช้สติปัญญาความรู้ ความสามารถ และความวิริยะอุตสาหะของตนเองในการสร้างสรรค์ โดยไม่ลอกเลียนงานของผู้อื่น โดยงานที่สร้างสรรค์ต้องเป็นงานตามประเภทที่กฎหมายลิขสิทธิ์ให้คุ้มครอง โดยผู้สร้างสรรค์จะได้รับความคุ้มครองทันทีที่สร้างสรรค์โดยไม่ต้องจดทะเบียน พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ หมวด ๑ มาตรา ๖ ได้ให้ความคุ้มครองแก่งานสร้างสรรค์ ๙ ประเภท ซึ่งลิขสิทธิ์ที่นับได้ ได้แก่

- (๑) งานวรรณกรรม (หนังสือ จุลสาร สิ่งพิมพ์ คำปราศรัย โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ฯลฯ)
- (๒) งานนาฏกรรม (ทำรำ ทำเต้น ฯลฯ)
- (๓) งานศิลปกรรม (จิตรกรรม ประติมากรรม ภาพพิมพ์ ภาพถ่าย ศิลปะประยุกต์ ฯลฯ)
- (๔) งานดนตรีกรรม (ทำนอง ทำนองและเนื้อร้อง ฯลฯ)
- (๕) งานสิ่งบันทึกเสียง (เทป ซีดี)

(๖) งานโสตทัศนวัสดุ (วีซีดี ดีวีดี ที่มีภาพหรือมีทั้งภาพและเสียง)

(๗) งานภาพยนตร์

(๘) งานแพร่เสียงแพร่ภาพ

(๙) งานอื่นใดในแผนกวรรณคดี วิทยาศาสตร์ หรือศิลปะ

**** ทั้งนี้ จะนับลิขสิทธิ์ในข้อนี้ได้ ต้องเป็นลิขสิทธิ์ที่ได้รับการจดทะเบียน**

๒) ลิขสิทธิ์ที่นับไม่ได้ในการประเมินคุณภาพภายนอกกรอบสาม (เนื่องจากได้นับไปแล้วในผลงานทางวิชาการ) ได้แก่ ลิขสิทธิ์ของบทความวิชาการ ตำรา หนังสือ

๓) กรณีเป็นผลงานที่ได้รับการจดลิขสิทธิ์เป็นงานสร้างสรรค์ในตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑ แล้ว จะไม่นับซ้ำในตัวบ่งชี้นี้

๔) กำหนดค่าน้ำหนักของผลงานที่จดลิขสิทธิ์เป็น ๐.๒๕ ต่อผลงาน ๑ ชิ้น

วิธีการนับ

● การนับจำนวนผลงานทางวิชาการ จะนับผลงานวิชาการทั้งของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อ โดยเป็นผลงานที่ได้รับการพิจารณาให้ตีพิมพ์เผยแพร่ในรูปแบบของบทความวิชาการในวารสารวิชาการ หนังสือ หรือตำราทางวิชาการ ซึ่งมีระบบการพิจารณาต้นฉบับจากคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิก่อนการตีพิมพ์ โดยนับการตีพิมพ์เพียงครั้งเดียวต่องานวิชาการ ๑ เล่ม ไม่นับซ้ำกรณีที่ได้รับการตีพิมพ์หลายครั้ง หรือที่อยู่ระหว่างกระบวนการตีพิมพ์

● การนับจำนวนผลงานที่ได้รับการจดลิขสิทธิ์ จะนับผลงานวิชาการทั้งของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อ โดยต้องเป็นผลงานที่มีหลักฐานเป็นหนังสือรับรองความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ (โดยจะขอตรวจสอบปี พ.ศ. ที่ได้รับการจดลิขสิทธิ์ด้วย) ที่ออกให้ใน ๓ ปีก่อนหน้าปีที่ประเมิน โดยไม่นับรวมผลงานที่อยู่ในระหว่างยื่นจดลิขสิทธิ์

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน :

$$\frac{(\text{ผลรวมของจำนวนผลงานวิชาการหรืองานสร้างสรรค์ที่ได้รับรองคุณภาพ} \times \text{คุณภาพผลงานวิชาการหรืองานสร้างสรรค์ } \mathbf{3 \text{ ปีย้อนหลัง}})}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมด } \mathbf{3 \text{ ปีย้อนหลัง}}} \times 100$$

เกณฑ์การให้คะแนน

พิจารณาจากผลการดำเนินงานระดับคณะและหน่วยงานวิจัย จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาในแต่ละกลุ่มสถาบัน

กลุ่มสถาบัน/ กลุ่มสาขาวิชา		๕ คะแนน
สถาบันกลุ่ม ข (๑), ข (๒) และ ค (๒)		
คณะใน	วิทยาศาสตร์สุขภาพ	๑๕
กลุ่มสาขาวิชา	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	๑๕
	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	๓๐
สถาบันกลุ่ม ค (๑) และ ง		
คณะใน	วิทยาศาสตร์สุขภาพ	๑๕
กลุ่มสาขาวิชา	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	๑๕
	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	๓๐

สูตรการคำนวณค่าคะแนนของแต่ละคณะและหน่วยงานวิจัย

การใช้สูตรการคำนวณค่าคะแนน ให้คำนวณตามผลการดำเนินงานจริง โดยใช้ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน ตามเกณฑ์การให้คะแนน เป็นตัวเทียบในการคำนวณค่าคะแนน ดังนี้

$$\frac{\text{ผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้}}{\text{ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน}} \times ๕$$

สูตรการคำนวณค่าคะแนนระดับสถาบัน

ให้ใช้ผลรวมค่าคะแนนของทุกคณะและหน่วยงานวิจัยรวมกันหารด้วยจำนวนคณะและหน่วยงานวิจัยทั้งหมด

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. จำนวนและรายชื่อผลงานวิชาการ (บทความวิชาการ ตำรา หนังสือ ที่มีระดับคุณภาพที่กำหนด) ของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำของแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัยในรอบ ๓ ปีปฏิทินก่อนหน้าปีที่ประเมิน โดยนับรวมผลงานวิชาการของอาจารย์และนักวิจัยประจำทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อ ทั้งนี้ให้รายงานชื่อเจ้าของผลงาน ปีที่ผลงานแล้วเสร็จ ปีที่ได้รับการรับรองคุณภาพจากหน่วยงานที่เชื่อถือได้ ชื่อหน่วยงานที่รับรอง โดยมีหลักฐานการรับรองคุณภาพจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งค่าน้ำหนักของผลงานวิชาการแต่ละชิ้น

๒. จำนวนและรายชื่อผลงานที่ได้รับการจดลิขสิทธิ์ ของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำของแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัยในรอบ ๓ ปีปฏิทินก่อนหน้าปีที่ประเมิน

๓. จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมดในแต่ละปีการศึกษาของแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัย ไม่นับรวมอาจารย์และนักวิจัยที่ลาศึกษาต่อ โดยรายงานย้อนหลัง ๓ ปีก่อนหน้าปีที่ประเมิน

ตัวบ่งชี้เฉพาะ

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๔ ร้อยละงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์บนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือเพื่อท้องถิ่น (เฉพาะกลุ่ม ข๒)

คำอธิบาย

เปรียบเทียบจำนวนโครงการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์บนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือเพื่อท้องถิ่นของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมดในแต่ละคณะวิชาและหน่วยวิจัย โดยให้นำเสนอในรูปร้อยละ ทั้งนี้ พิจารณาผลการดำเนินงาน ๓ ปีย้อนหลัง

นิยาม

- **ภูมิปัญญาท้องถิ่น** หมายถึง ความรู้ ความสามารถ ที่เป็นของท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่ง หรือสังคมใดสังคมหนึ่ง
- **งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์บนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่น** หมายถึง ผลงานทางวิชาการที่เป็นการศึกษาและสร้างองค์ความรู้ โดยใช้ฐานความรู้ความสามารถที่เป็นของท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งหรือสังคมใดสังคมหนึ่งมากำหนดกรอบความคิดของการวิจัยและมาใช้ในกระบวนการวิจัย ทำให้ได้คำตอบที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์กับการพัฒนาท้องถิ่นได้เหมาะสมกับบริบทของท้องถิ่นที่มีเอกลักษณ์เฉพาะ
- **งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์เพื่อท้องถิ่น** หมายถึง ผลงานวิชาการที่เป็นการศึกษาและสร้างองค์ความรู้ที่สนองตอบต่อสภาพปัญหาของสังคมในพื้นที่ที่สถาบันตั้งอยู่ และเป็นพื้นที่ที่สถาบันควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้า ผลการวิจัยสามารถให้ข้อค้นพบที่นำไปใช้ประโยชน์ได้เหมาะสมกับสภาพบริบทของสังคม

วิธีการนับ

- การนับจำนวนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์บนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือเพื่อท้องถิ่น ให้นับจำนวนโครงการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมด (ใช้การนับงานวิจัยของอาจารย์และนักวิจัยประจำทั้งหมดโดยนับรวมของผู้ลาศึกษาต่อด้วย) กรณีอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำมีการศึกษาวิจัยมากกว่า ๑ โครงการ ให้สามารถนับได้ทุกโครงการที่แล้วเสร็จ โดยนับทุกโครงการใน ๓ ปีปฏิทินย้อนหลังก่อนหน้าปีที่ประเมิน

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน :

(ผลรวมของจำนวนโครงการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์บนพื้นฐานของภูมิปัญญา ท้องถิ่นหรือเพื่อท้องถิ่นที่แล้วเสร็จ ๓ ปีย้อนหลังของอาจารย์ประจำและ นักวิจัยประจำในแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัย) X ๑๐๐
<hr style="width: 80%; margin: 0 auto;"/> ((จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมด ๓ ปีการศึกษาย้อนหลัง))

เกณฑ์การให้คะแนน

พิจารณาจากผลการดำเนินงานระดับคณะและหน่วยงานวิจัย จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาในแต่และกลุ่มสถาบัน

กลุ่มสถาบัน/ กลุ่มสาขาวิชา		๕ คะแนน
สถาบันกลุ่ม ข (๒)		
คณะใน	วิทยาศาสตร์สุขภาพ	๓๐
กลุ่มสาขาวิชา	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	๓๐
	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	๓๐

สูตรการคำนวณค่าคะแนนของแต่ละคณะและหน่วยงานวิจัย

การใช้สูตรการคำนวณค่าคะแนน ให้คำนวณตามผลการดำเนินงานจริง โดยใช้ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน ตามเกณฑ์การให้คะแนน เป็นตัวเทียบในการคำนวณค่าคะแนน ดังนี้

$$\frac{\text{ผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้}}{\text{ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน}} \times ๕$$

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงานและค่าคะแนนระดับสถาบัน

ให้ใช้สูตรการคำนวณผลการดำเนินงานและสูตรการคำนวณค่าคะแนน เช่นเดียวกับระดับคณะ

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. จำนวนและรายชื่อโครงการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์บนพื้นฐานภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือเพื่อท้องถิ่นในแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัยในแต่ละปีปฏิทิน โดยสามารถนับโครงการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของผู้ลาศึกษาต่อได้ด้วย พร้อมบทความย่อรายงานการวิจัยที่ดำเนินการแล้วเสร็จ โดยรายงานย้อนหลัง ๓ ปีก่อนปีที่ประเมิน

๒. จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมดในปีการศึกษานั้นในแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัย ไม่นับรวมอาจารย์และนักวิจัยประจำที่ลาศึกษาต่อ โดยรายงานย้อนหลัง ๓ ปีก่อนปีที่ประเมิน

ตัวบ่งชี้ ๒.๕ ร้อยละบทความวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงในวารสารระดับชาติหรือระดับนานาชาติ (เฉพาะกลุ่ม ค๑ และ ง)

คำอธิบาย

เปรียบเทียบจำนวนบทความวิจัยของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำในแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัยที่ตีพิมพ์และได้รับการอ้างอิง (Citation) ในวารสารวิชาการระดับชาติหรือระดับนานาชาติ ต่อจำนวนบทความวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในระดับชาติหรือนานาชาติทั้งหมด โดยให้นำเสนอในรูปร้อยละ ทั้งนี้ พิจารณาผลการดำเนินงาน ๓ ปีย้อนหลัง

นิยาม

- บทความวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัยของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำในแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัยที่ตีพิมพ์ระดับชาติหรือนานาชาติและถูกอ้างอิง(cited) โดยบทความวิจัยอื่นๆที่ตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติเช่นกัน ทั้งนี้การอ้างอิงจะไม่นับการอ้างอิงตนเอง ข้อมูลการอ้างอิง (Citation) ให้ใช้จากฐานข้อมูล Scopus แต่หากนับการอ้างอิงเพิ่มเติมจากวิธีการอื่น ให้แสดงหลักฐานว่าไม่ได้นับซ้ำกับที่นับจากฐานข้อมูล Scopusไปแล้ว สำหรับบทความจากผลงานวิจัยที่สามารถนำมาับการอ้างอิงได้มีเฉพาะ Article หรือ Conference Paper หรือ Review เท่านั้น

วิธีการนับ

- การนับจำนวนบทความวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง ให้นับจำนวนบทความวิจัยที่ตีพิมพ์และได้รับการอ้างอิงในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติจนถึงปีปฏิทินก่อนหน้าปีที่ประเมิน โดยนับการอ้างอิงของผลงานตีพิมพ์ทั้งหมดในช่วงสองปีปฏิทิน ก่อนหน้าปีที่ประเมินหนึ่งปีปฏิทิน ทั้งนี้ ให้นับการอ้างอิงของผลงานตีพิมพ์ระดับชาติและนานาชาติของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำ โดยนับรวมทั้งของผู้ปฏิบัติงานจริงและบุคลากรต่อ การนับจะไม่นับซ้ำแม้ว่าบทความวิจัยชิ้นใด ๆ จะได้รับการอ้างอิงหลายครั้งก็ตาม
- การนับจำนวนบทความวิจัยที่ตีพิมพ์ระดับชาติหรือนานาชาติ ให้นับจำนวนบทความจากผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในระดับชาติและนานาชาติ (โดยไม่คูณด้วยค่าน้ำหนัก) ในช่วงสองปีปฏิทิน ก่อนหน้าปีที่ประเมินหนึ่งปีปฏิทิน โดยนับรวมทั้งของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำที่ปฏิบัติงานจริงและบุคลากรต่อ ในกรณีที่บทความจากผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์เป็นผลงานเดิมแต่นำไปตีพิมพ์มากกว่า ๑ ครั้ง ให้นับได้เพียง ๑ บทความ ทั้งนี้ จะนับเมื่อบทความจากผลงานวิจัยได้รับการตีพิมพ์ไปแล้ว หรือได้รับตอบรับอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรให้มีการตีพิมพ์แล้วเท่านั้น

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน:

$$\frac{\text{(จำนวนบทความวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ
สามปีปฏิทินก่อนหน้าปีที่ประเมิน)}}{\text{(จำนวนบทความวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ทั้งหมดในช่วงสองปีปฏิทิน
ก่อนหน้าปีที่ประเมินหนึ่งปีปฏิทิน)}} \times 100$$

เกณฑ์การให้คะแนน

พิจารณาจากผลการดำเนินงานระดับคณะและหน่วยงานวิจัย จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาใน
แต่และกลุ่มสถาบัน

กลุ่มสถาบัน/ กลุ่มสาขาวิชา		๕ คะแนน
สถาบันกลุ่ม ค (๑) และ ง		
คณะใน	วิทยาศาสตร์สุขภาพ	๖๐
กลุ่มสาขาวิชา	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	๖๐
	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	๖๐

หมายเหตุ : ยกเว้นไม่ประเมินกลุ่มสาขา Arts ตามนิยามของ ISCED

สูตรการคำนวณค่าคะแนนของแต่ละคณะและหน่วยงานวิจัย

การใช้สูตรการคำนวณค่าคะแนน ให้คำนวณตามผลการดำเนินงานจริง โดยใช้ผลการดำเนินงานที่
กำหนดเป็น ๕ คะแนน ตามเกณฑ์การให้คะแนน เป็นตัวเทียบในการคำนวณค่าคะแนน ดังนี้

$$\frac{\text{ผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้}}{\text{ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน}} \times ๕$$

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงานและค่าคะแนนระดับสถาบัน

ให้ใช้สูตรการคำนวณผลการดำเนินงานและสูตรการคำนวณค่าคะแนนเช่นเดียวกับระดับคณะ
โดยไม่นำผลการดำเนินงานของคณะในด้าน Arts มาใช้ในการคำนวณ

ข้อมูลที่ต้องการ :

๑. จำนวน และรายชื่อของบทความวิจัยในระดับชาติและนานาชาติ ของอาจารย์ประจำ และนักวิจัยประจำในกลุ่มสาขาวิชาใด ๆ ในช่วงสองปีปฏิทิน ก่อนหน้าปีที่ประเมินหนึ่งปีปฏิทิน ที่ได้รับการอ้างอิงจนถึงปีปฏิทินก่อนหน้าปีที่ประเมิน และให้ระบุจำนวนการอ้างอิงของแต่ละบทความ โดยไม่นับการอ้างอิงตนเอง ทั้งนี้ ให้ระบุหลักฐานที่ได้รับการอ้างอิงในกรณีที่ไม่ได้สืบค้นการอ้างอิงจากฐานข้อมูล Scopus ในการนับให้นับจำนวนบทความวิจัยที่ได้รับการอ้างอิงของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อ

๒. จำนวน และรายชื่อบทความจากผลงานวิจัยวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในระดับชาติหรือระดับนานาชาติของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อ ในแต่ละกลุ่มสาขาวิชาในแต่ละปีปฏิทิน พร้อมชื่อเจ้าของบทความ ปีที่ตีพิมพ์ ชื่อวารสารหรือรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการที่ตีพิมพ์ โดยรายงานผลงานที่ตีพิมพ์ทั้งหมดในช่วงสองปีปฏิทิน ก่อนหน้าปีที่ประเมินหนึ่งปีปฏิทิน

ตัวบ่งชี้ ๒.๖ ร้อยละผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่ได้รับการจดทะเบียนสิทธิบัตรหรืออนุสิทธิบัตร (เฉพาะคณะวิชาและหน่วยงานวิจัยในกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ของกลุ่ม ค๑ และง)

คำอธิบาย

เปรียบเทียบจำนวนจำนวนผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำในแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัยที่ได้รับการจดทะเบียนสิทธิบัตรหรืออนุสิทธิบัตร ต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมดในแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัย โดยให้นำเสนอในรูปร้อยละ ทั้งนี้พิจารณาผลการดำเนินงาน ๓ ปีย้อนหลัง

นิยาม

- สิทธิบัตร(patent) หมายถึง หนังสือสำคัญที่รัฐออกให้เพื่อคุ้มครองการประดิษฐ์คิดค้นหรือการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่มีลักษณะตามที่กำหนดในกฎหมาย กฎกระทรวง และระเบียบว่าด้วยสิทธิบัตร พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นทรัพย์สินทางปัญญาประเภทหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการประดิษฐ์คิดค้น แบ่งออกเป็น สิทธิบัตรการประดิษฐ์ และสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์
- อนุสิทธิบัตร(Petty patent) เป็นการให้ความคุ้มครองสิ่งประดิษฐ์คิดค้นเช่นเดียวกับสิทธิบัตรการประดิษฐ์ แต่แตกต่างกันตรงที่การประดิษฐ์ที่จะขอรับอนุสิทธิบัตรเป็นการประดิษฐ์ที่มีเป็นการปรับปรุงเพียงเล็กน้อยซึ่งมีเทคนิคที่ไม่สูงมากนัก สำหรับขั้นตอนการขอรับอนุสิทธิบัตรจะใช้ระยะเวลาสั้นกว่าสิทธิบัตรมาก เนื่องจากใช้ระบบจดทะเบียนแทนการใช้ระบบการตรวจสอบก่อนการรับจดทะเบียน (รายละเอียดปรากฏในภาคผนวก ข)
- ผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่ได้รับการจดทะเบียนสิทธิบัตรหรืออนุสิทธิบัตร หมายถึง จำนวนผลงานวิจัยที่อาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำในแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัยได้พัฒนาขึ้นจนกระทั่งได้การจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญา ทั้งในประเภทสิทธิบัตรและอนุสิทธิบัตรทั้งในประเทศและต่างประเทศ ทั้งนี้กำหนดค่าน้ำหนักของสิทธิบัตรและอนุสิทธิบัตรไว้ดังนี้
สิทธิบัตรที่ได้รับการจดทะเบียนทั้งในและต่างประเทศให้ค่าน้ำหนักเป็น ๑.๐๐
อนุสิทธิบัตรได้รับการจดทะเบียนทั้งในและต่างประเทศให้ค่าน้ำหนักเป็น ๐.๒๕

วิธีการนับ

● การนับจำนวนสิทธิบัตรและอนุสิทธิบัตร ให้นับสิทธิบัตรและอนุสิทธิบัตรของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อในแต่ละปี โดยนับได้ทั้งการจดทะเบียนในประเทศและต่างประเทศ ทั้งนี้ให้นับเฉพาะกรณีที่ได้รับการจดทะเบียนแล้วเท่านั้น ไม่นับกรณีอยู่ระหว่างยื่นจดทะเบียนหรือรอผลการจดทะเบียน ไม่นับการจดลิขสิทธิ์และการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า นับเฉพาะสิทธิบัตรและอนุสิทธิบัตรที่ได้รับการจดทะเบียนในช่วง ๓ ปีปฏิทินที่ประเมิน ไม่นับสิทธิบัตรที่มีอายุอยู่ในช่วง ๓ ปีก่อนหน้าช่วงปีที่ประเมิน (ใช้การนับงานวิจัยของอาจารย์และนักวิจัยประจำทั้งหมดโดยนับรวมของผู้ลาศึกษาต่อด้วย)

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน :

$$\frac{\text{(ผลรวมของจำนวนสิทธิบัตร/อนุสิทธิบัตร ๓ ปีย้อนหลังของ
อาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำในแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัย)}}{\text{((จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมด ๓ ปีย้อนหลัง))}} \times ๑๐๐$$

เกณฑ์การให้คะแนน

พิจารณาจากผลการดำเนินงานระดับคณะและหน่วยงานวิจัย จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาในแต่ละกลุ่มสถาบัน

กลุ่มสถาบัน/ กลุ่มสาขาวิชา		๕ คะแนน
สถาบันกลุ่ม ค (๑) และ ง		
คณะใน	วิทยาศาสตร์สุขภาพ	ร้อยละ ๑
กลุ่มสาขาวิชา	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	ร้อยละ ๑

สูตรการคำนวณค่าคะแนนของแต่ละคณะและหน่วยงานวิจัย

การใช้สูตรการคำนวณค่าคะแนน ให้คำนวณตามผลการดำเนินงานจริง โดยใช้ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน ตามเกณฑ์การให้คะแนน เป็นตัวเทียบในการคำนวณค่าคะแนน ดังนี้

$$\frac{\text{ผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้}}{\text{ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน}} \times ๕$$

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงานและค่าคะแนนระดับสถาบัน

ให้ใช้สูตรการคำนวณผลการดำเนินงานและสูตรการคำนวณค่าคะแนนเช่นเดียวกับระดับคณะ โดยไม่นำผลการดำเนินงานของคณะในกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มาใช้ในการคำนวณ

ข้อมูลที่ต้องการ :

๑. จำนวนและรายการการจดทะเบียนสิทธิบัตร หรืออนุสิทธิบัตรของอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อในแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัยในแต่ละปีปฏิทิน พร้อมชื่อเจ้าของสิทธิบัตร อนุสิทธิบัตร วัน/เดือน/ปีที่ได้รับจดทะเบียน โดยจำแนกการจดทะเบียนในประเทศและต่างประเทศ และรายงานย้อนหลัง ๓ ปีก่อนหน้าปีปฏิทินที่ประเมิน ทั้งนี้ให้รายงานค่าน้ำหนักของผลงานที่ได้รับจดทะเบียนแต่ละผลงานด้วย

๒. จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำทั้งหมดในแต่ละปีการศึกษาของแต่ละคณะวิชาและหน่วยงานวิจัย ไม่นับรวมอาจารย์และนักวิจัยประจำที่ลาศึกษาต่อ โดยรายงานย้อนหลัง ๓ ปีก่อนหน้าปีที่ประเมิน

๓. สิทธิบัตรฉบับจริงหรือสำเนา ที่แสดงชื่อผู้ประดิษฐ์และวันที่ได้รับอนุมัติ

มาตรฐานที่ ๓ การบริการวิชาการแก่สังคม

สถาบันอุดมศึกษามีการให้บริการวิชาการที่ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจงทั้งในประเทศและต่างประเทศซึ่งอาจให้บริการโดยใช้ทรัพยากรของสถาบันหรือใช้ทรัพยากรร่วมกันทั้งในระดับสถาบันและระดับบุคคลในหลายลักษณะ อาทิ การให้คำปรึกษา การศึกษา วิจัยค้นคว้า เพื่อแสวงหาคำตอบให้กับสังคม การฝึกอบรมหลักสูตรระยะสั้นต่าง ๆ การจัดให้มีการศึกษาต่อเนื่อง บริการศิษย์เก่าและประชาชนทั่วไป การให้บริการทางวิชาการนี้สามารถจัดในรูปแบบการให้บริการแบบให้เปล่าด้วยสำนึกความรับผิดชอบของความเป็นสถาบันอุดมศึกษาในฐานะเป็นที่พึ่งของสังคม หรือเป็นการให้บริการเชิงพาณิชย์ที่ให้ผลตอบแทนเป็นรายได้ หรือเป็นข้อมูลย้อนกลับมาพัฒนาและปรับปรุงเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ การให้บริการทางวิชาการโดยการถ่ายทอดเทคโนโลยีและองค์ความรู้ใหม่ที่เป็นประโยชน์ เป็นที่พึ่งและแหล่งอ้างอิงทางวิชาการ เสนอแนะทางที่เหมาะสม สอดคล้อง อันก่อให้เกิด ความมั่นคง ความเข้มแข็ง และการพัฒนาที่ยั่งยืนของชุมชน สังคม ประเทศชาติและนานาชาติ ตลอดจนการส่งเสริมการมีบทบาททางวิชาการและวิชาชีพในการตอบสนอง ชี้นำ และเตือนสติสังคมของสถาบันอุดมศึกษาโดยคำนึงถึงความรับผิดชอบต่อสาธารณะ

มาตรฐานที่ ๓ การบริการวิชาการแก่สังคม ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ ๕ ตัว คือ

ที่	ตัวบ่งชี้	กลุ่มสถาบัน				
		ข (๑) ๑๕%	ข(๒) ๒๕%	ค(๑) ๓๐%	ค(๒) ๑๕%	ง ๑๐%
๓.๑	ระดับความสำเร็จของการบรรลุวัตถุประสงค์ตามแผนงานบริการวิชาการแก่สังคม	๕	๕	๓	๕	๔
๓.๒	ระดับความสำเร็จในการนำความรู้และประสบการณ์จากการให้บริการวิชาการมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนและการวิจัย	๕	๕	๔	๖	๓
๓.๓	ระดับความสำเร็จของการเรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน	๕	๕	๓	๔	๓
๓.๔	ระดับความสำเร็จของการส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ	-	๕	-	-	-
๓.๕	ระดับความสำเร็จของการเสริมสร้างความเข้มแข็งของวิชาชีพครูและประสิทธิผลของการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา	-	๕	-	-	-

ตัวบ่งชี้ ๓.๑ ระดับความสำเร็จของการบรรลุวัตถุประสงค์ตามแผนงานบริการวิชาการแก่สังคม

คำอธิบาย

เป็นการประเมินประสิทธิผลของแผนงานบริการวิชาการแก่สังคมของสถาบันอุดมศึกษา โดยแผนประกอบด้วยวัตถุประสงค์ และโครงการย่อย โดยโครงการย่อยจะมีวัตถุประสงค์ของแต่ละโครงการด้วย ดังนั้น การวัดระดับความสำเร็จของการบรรลุวัตถุประสงค์ของแผน หมายถึง การบรรลุตามวัตถุประสงค์โครงการย่อยทุกโครงการที่สนับสนุนวัตถุประสงค์แต่ละข้อของแผนงานบริการวิชาการเพื่อสังคม

ประเด็นการพิจารณา

๑. มีแผนบริการวิชาการที่ได้รับอนุมัติจากสภาสถาบัน
 ๒. มีการดำเนินการตามแผนบริการวิชาการอย่างครบถ้วน
 ๓. มีการติดตาม ประเมินผลโครงการหรือกิจกรรม และนำผลการประเมินไปปรับปรุงแผนบริการวิชาการในปีต่อไป
 ๔. โครงการหรือกิจกรรมร้อยละ ๕๐-๗๕ บรรลุวัตถุประสงค์ตามเกณฑ์
 ๕. โครงการหรือกิจกรรมร้อยละ ๘๐-๑๐๐ บรรลุวัตถุประสงค์ตามเกณฑ์
- โครงการหรือกิจกรรมที่บรรลุวัตถุประสงค์ตามเกณฑ์ คือ โครงการหรือกิจกรรมที่มีผลการดำเนินการครบทุกข้อดังนี้**

๑. บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ระบุในโครงการหรือกิจกรรม
๒. จำนวนผู้เข้าร่วมจริงต่อจำนวนที่กำหนดในโครงการหรือกิจกรรมไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐
๓. คะแนนความพึงพอใจโดยรวมเฉลี่ยไม่น้อยกว่า ๓.๕๑ จากคะแนนเต็ม ๕
๔. ข้อคำถามย่อยเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจมีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่า ๓.๕๑ จากคะแนนเต็ม ๕
๕. ข้อคำถามย่อยเกี่ยวกับการนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์มีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่า ๓.๕๑ จากคะแนนเต็ม ๕

หมายเหตุ

- ๑) คำตอบในข้อ ๓ ถึงข้อ ๕ มาจากผู้ตอบไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๗๕ ของผู้เข้าร่วมโครงการ
- ๒) แผนบริการวิชาการระดับสถาบัน ต้องได้รับการอนุมัติจากสภาสถาบันหรือผู้ที่สภามอบหมาย และแผนบริการวิชาการระดับคณะ ต้องได้รับการอนุมัติจากกรรมการประจำคณะ

เกณฑ์การให้คะแนน

๑	๒	๓	๔	๕
มีการปฏิบัติ	มีการปฏิบัติ	มีการปฏิบัติ	มีการปฏิบัติ	มีการปฏิบัติ
๑ ข้อ	๒ ข้อ	๓ ข้อ	๔ ข้อ	๕ ข้อ

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. แผนบริการทางวิชาการที่ได้รับอนุมัติจากสภาสถาบัน ที่ระบุวัตถุประสงค์ของแผน พร้อมรายละเอียดของโครงการตามแผนบริการวิชาการ (แต่ละโครงการจะต้องระบุวัตถุประสงค์ วัตถุประสงค์ ความสำเร็จและกลุ่มเป้าหมายให้ชัดเจน)

๒. รายงานสรุปผลการดำเนินงานตามแผนบริการวิชาการ

๓. รายงานสรุปผลโครงการทุกโครงการ ซึ่งจะต้องมีจำนวนผู้เข้าร่วมโครงการจริง ผลการประเมิน ความรู้ความเข้าใจ และผลการประเมินการนำความรู้ไปใช้ พร้อมแบบประเมิน

๔. เครื่องมือวัดความสำเร็จของแผนบริการทางวิชาการ

**ตัวบ่งชี้ ๓.๒ ระดับความสำเร็จในการนำความรู้และประสบการณ์จากการให้บริการวิชาการ
มาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนหรือการวิจัย**

คำอธิบาย

การที่สถาบันอุดมศึกษาได้นำองค์ความรู้และมวลประสบการณ์จากการให้บริการวิชาการแก่สังคม ชุมชนและประเทศชาติมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอน หรือการวิจัย โดยต้องมีการทำแผนบูรณาการการบริการวิชาการกับการเรียนการสอนหรือการวิจัยอย่างชัดเจน โดยจะวัดจากจำนวนโครงการบริการวิชาการที่มีการนำความรู้และประสบการณ์มาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนหรือการวิจัย โดยพิจารณาจากการนำผลจากการบริการวิชาการนำมาสู่การทำวิจัย

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน :

$\frac{\text{จำนวนโครงการ/กิจกรรมบริการวิชาการที่มีการบูรณาการกับการเรียนการสอนหรือการวิจัย ๓ ปีซ้อนหลัง}}{\text{จำนวนโครงการ/กิจกรรมบริการวิชาการที่กำหนดในแผนทั้งหมด ๓ ปีซ้อนหลัง}} \times ๑๐๐$

สูตรการคำนวณค่าคะแนน

การใช้สูตรการคำนวณค่าคะแนน ให้คำนวณตามผลการดำเนินงานจริง โดยใช้ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน ตามเกณฑ์การให้คะแนน เป็นตัวเทียบในการคำนวณค่าคะแนน กำหนดร้อยละ ๕๐ ที่ ๕ คะแนน ดังนี้

$\frac{\text{ผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้}}{\text{ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน}} \times ๕$
--

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. แผนในการให้บริการวิชาการที่สถาบันได้ให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชนหรือสังคม
๒. หลักฐานที่แสดงว่าอาจารย์ประจำมีการรวบรวมจัดระบบและมีการประมวลความรู้และประสบการณ์จากการให้บริการทางวิชาการ
๓. หลักฐานที่แสดงว่า อาจารย์ประจำมีการนำความรู้และประสบการณ์ในการให้บริการทางวิชาการมาพัฒนาการเรียนการสอน หรืองานวิจัย
๔. งานวิจัยที่เกิดจากผลของการบริการวิชาการ

ตัวบ่งชี้ ๓.๓ ระดับความสำเร็จของการเรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน

คำอธิบาย

การที่สถาบันอุดมศึกษามีการบริการวิชาการแก่สังคมเพื่อมุ่งให้เกิดการเรียนรู้ของชุมชนและการเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน ดังนั้น ในแผนบริการวิชาการของสถาบัน จึงควรมีโครงการ/กิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน แล้ววัดความสำเร็จของโครงการ/กิจกรรมจากการบรรลุวัตถุประสงค์ของโครงการ/กิจกรรมที่กำหนดไว้ โดยต้องการให้สถาบันอุดมศึกษากำหนดพื้นที่ชุมชนกลุ่มเป้าหมายอย่างน้อย ๑ ชุมชน ทำการสำรวจความต้องการเพื่อดำเนินการเพื่อให้ชุมชนเกิดความเข้มแข็ง และจัดทำเป็นโครงการ/กิจกรรม โดยกำหนดตัวบ่งชี้ความสำเร็จและเป้าหมายร่วมกับชุมชน

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน

$\frac{\text{จำนวนตัวบ่งชี้ที่บรรลุเป้าหมาย}}{\text{จำนวนตัวบ่งชี้ที่กำหนดทั้งหมด}} \times 100$

สูตรการคำนวณค่าคะแนน

การใช้สูตรการคำนวณค่าคะแนน ให้คำนวณตามผลการดำเนินงานจริง โดยใช้ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน ตามเกณฑ์การให้คะแนน เป็นตัวเทียบในการคำนวณค่าคะแนน กำหนดร้อยละ ๑๐๐ ที่ ๕ คะแนน ดังนี้

$\frac{\text{ผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้}}{\text{ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน}} \times ๕$
--

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. พื้นที่ชุมชนกลุ่มเป้าหมาย
๒. รายงานการวิจัยการสำรวจความต้องการของชุมชนเพื่อกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็ง
๓. แผนงาน โครงการหรือกิจกรรมการเรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน ประกอบด้วยตัวบ่งชี้ และค่าเป้าหมายความสำเร็จ พื้นที่ชุมชนกลุ่มเป้าหมาย
๔. รายงานการประเมินพัฒนาการของการเรียนรู้ของชุมชน รวมทั้งการสร้างเสริมความเข้มแข็งให้ชุมชน
๕. รายงานการประเมินความสำเร็จของแผนงาน โครงการหรือกิจกรรมการเรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน (ตามตัวบ่งชี้และค่าเป้าหมายที่กำหนด) พร้อมหลักฐานเชิงประจักษ์ที่แสดงให้เห็นความสำเร็จชัดเจน

ตัวบ่งชี้ ๓.๔ ระดับความสำเร็จของการส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ (เฉพาะกลุ่ม ข๒)

คำอธิบาย

การที่สถาบันอุดมศึกษามีการบริการวิชาการแก่สังคมเพื่อมุ่งศึกษา วิจัย ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริในการปฏิบัติการกิจของสถาบันเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ดังนั้น ในแผนบริการวิชาการของสถาบัน จึงควรมีโครงการ/กิจกรรมที่เป็นการส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ แล้ววัดความสำเร็จของโครงการ/กิจกรรมจากการบรรลุวัตถุประสงค์ของโครงการ/กิจกรรมที่กำหนดไว้ **โดยโครงการ ตัวบ่งชี้ และเป้าหมายต้องได้รับความเห็นชอบจากสภาสถาบัน**

ตัวอย่างโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ เช่น

๑. โครงการส่งเสริมคุณภาพการศึกษาโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน
๒. โครงการอนุรักษ์พันธุกรรมพืชอันเนื่องมาจากพระราชดำริ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
๓. โครงการส่งเสริมศักยภาพการผลิตโคขุนของสมาชิกสหกรณ์การเลี้ยงปลุสสัตว์
๔. โครงการเศรษฐกิจพอเพียง
- ฯลฯ

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน

$\frac{\text{จำนวนตัวบ่งชี้ของโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริที่บรรลุเป้าหมาย}}{\text{จำนวนตัวบ่งชี้ของโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริทั้งหมด}} \times 100$

สูตรการคำนวณค่าคะแนน

การใช้สูตรการคำนวณค่าคะแนน ให้คำนวณตามผลการดำเนินงานจริง โดยใช้ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน ตามเกณฑ์การให้คะแนน เป็นตัวเทียบในการคำนวณค่าคะแนน กำหนดร้อยละ ๑๐๐ ที่ ๕ คะแนน ดังนี้

$\frac{\text{ผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้}}{\text{ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน}} \times ๕$
--

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. โครงการ/กิจกรรมที่ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
๒. รายงานการประชุมของสภาสถาบันที่เห็นชอบโครงการ/กิจกรรมส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
๓. รายงานการติดตามประเมินผลโครงการ/กิจกรรมส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ และหลักฐานการนำผลประเมินไปปรับปรุงโครงการ/กิจกรรมดังกล่าว
๔. รายงานผลการประเมินผลทุกโครงการ (ประเมินตามวัตถุประสงค์ของโครงการ)

หมายเหตุ :

- สามารถนับโครงการ/กิจกรรมที่มีกลุ่มเป้าหมายแตกต่างกันได้
- กรณีโครงการ/กิจกรรมนั้น มีหลายสถาบันอุดมศึกษาร่วมดำเนินการ สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งสามารถนับแยกโครงการ/กิจกรรมนั้นได้
- กรณีไม่มีข้อมูลย้อนหลังครบ ๓ ปี ให้ใช้ข้อมูลล่าสุดที่มี

**ตัวบ่งชี้ ๓.๕ ระดับความสำเร็จในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของวิชาชีพครูและ
ประสิทธิผลของการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา (เฉพาะกลุ่ม ข๒)**

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การที่สถาบันอุดมศึกษามีการบริการวิชาการแก่สังคมเพื่อมุ่งเสริมสร้างความเข้มแข็งของวิชาชีพครู
ผลิตและพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง
ดังนั้น ในแผนบริการวิชาการของสถาบัน จึงควรมีโครงการ/กิจกรรมที่มุ่งเสริมสร้างความเข้มแข็งของวิชาชีพ
ครู พัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา แล้ววัดความสำเร็จของโครงการ/กิจกรรมจากการบรรลุวัตถุประสงค์
ของโครงการ/กิจกรรมที่กำหนดไว้ **โดยโครงการ ตัวบ่งชี้ และเป้าหมายต้องได้รับความเห็นชอบจากสภา
สถาบัน**

- **ครู/คณาจารย์** หมายถึง บุคลากรที่ทำหน้าที่หลักด้านการเรียนการสอน และการส่งเสริม การ
เรียนรู้ การวิจัยในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาของรัฐและเอกชน
- **บุคลากรทางการศึกษา** หมายถึง บุคลากรที่มีส่วนร่วมดำเนินการ ผู้สนับสนุนด้านการศึกษา
บริหาร และนิเทศการศึกษา

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน

$$\frac{\text{จำนวนตัวบ่งชี้โครงการเสริมสร้างความเข้มแข็งของวิชาชีพครูและ
การพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาที่บรรลุเป้าหมาย}}{\text{จำนวนตัวบ่งชี้ของโครงการเสริมสร้างความเข้มแข็งของวิชาชีพครูและ
การพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาทั้งหมด}} \times 100$$

สูตรการคำนวณค่าคะแนน

การใช้สูตรการคำนวณค่าคะแนน ให้คำนวณตามผลการดำเนินงานจริง โดยใช้ผลการดำเนินงานที่
กำหนดเป็น ๕ คะแนน ตามเกณฑ์การให้คะแนน เป็นตัวเทียบในการคำนวณค่าคะแนน กำหนดร้อยละ ๑๐๐
ที่ ๕ คะแนน ดังนี้

$$\frac{\text{ผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้}}{\text{ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน}} \times ๕$$

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. โครงการหรือกิจกรรมที่เสริมสร้างความเข้มแข็งของวิชาชีพครู การพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา ที่ระดับวัตถุประสงค์ และกลุ่มเป้าหมาย รวมทั้งความสำเร็จของโครงการ

๒. รายงานการประชุมของสถาบันที่แสดงการเห็นชอบโครงการ/กิจกรรมเสริมสร้างความเข้มแข็งของวิชาชีพครู การพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา

๓. รายงานสรุปผลโครงการทุกโครงการ ซึ่งจะต้องมีจำนวนผู้เข้าร่วมโครงการจริง ผลการประเมินความรู้ความเข้าใจ และผลการประเมินการนำความรู้ไปใช้ พร้อมแบบประเมิน

หมายเหตุ :

- สามารถนับโครงการ/กิจกรรมที่มีกลุ่มเป้าหมายแตกต่างกันได้
- กรณีโครงการ/กิจกรรมนั้น มีหลายสถาบันอุดมศึกษาร่วมดำเนินการ สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งสามารถนับแยกโครงการ/กิจกรรมนั้นได้
- กรณีไม่มีข้อมูลย้อนหลังครบ ๓ ปี ให้ใช้ข้อมูลล่าสุดที่มี

มาตรฐานที่ ๔ ด้านการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

สถาบันอุดมศึกษามีการดำเนินการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมของชาติทั้งในระดับบุคคลและระดับสถาบัน มีระบบและกลไกในบทบาทเป็นหน่วยส่งเสริมวัฒนธรรมโดยเฉพาะในการส่งเสริมและสนับสนุนให้ศิลปะและวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนโดยตรงหรือโดยอ้อม เพื่อให้นักศึกษาและบุคลากรของสถาบันได้รับการปลูกฝังให้มีความรู้ ตระหนักถึงคุณค่า เกิดความซาบซึ้งและมีสุนทรียะต่อศิลปะและวัฒนธรรมของชาติ สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องจรรโลงความดีงามในการดำรงชีวิต และประกอบอาชีพ มีวิถีชีวิตที่ปรารถนา และเรียนรู้วิธีการจัดการวัฒนธรรมและวิถีชีวิตที่ไม่พึงปรารถนาได้ สถาบันมีการกำกับดูแลและส่งเสริมการดำเนินงานด้านนี้อย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายของแผนยุทธศาสตร์การดำเนินงานด้านการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมของสถาบัน

ที่	ตัวบ่งชี้	กลุ่มสถาบัน				
		ข(๑) ๕%	ข(๒) ๕%	ค(๑) ๕%	ค(๒) ๕%	ง ๕%
๔.๑	ระดับความสำเร็จของระบบและกลไกในการส่งเสริมและสนับสนุนให้ศิลปวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตในสถาบัน	๒	๒	๒	๒	๒
๔.๒	ระดับความสำเร็จของกิจกรรมนักศึกษาในการอนุรักษ์พัฒนาศิลปวัฒนธรรม	๒	๒	๒	๒	๒
๔.๓	ระดับความสำเร็จในการส่งเสริมพัฒนาและการจัดการอุตสาหกรรมสร้างสรรค์บนพื้นฐานศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรมตามอัตลักษณ์ของสถาบัน	๑	๑	๑	๑	๑

ตัวบ่งชี้ ๔.๑ ระดับความสำเร็จของระบบและกลไกในการส่งเสริมและสนับสนุนให้ ศิลปวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตในสถาบัน

คำอธิบาย

เป็นกลุ่มสถาบันที่ได้ปฏิบัติพันธกิจของสถาบันอุดมศึกษา โดยมุ่งเน้นผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรี เป็นส่วนใหญ่ โดยการประยุกต์ความรู้ ในการส่งเสริมและสนับสนุนให้ศิลปะและวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนโดยตรงหรือโดยอ้อม เพื่อให้นักศึกษาและบุคลากรของสถาบันได้รับการปลูกฝังให้มีความรู้ ตระหนักถึงคุณค่า เกิดความซาบซึ้งและมีสุนทรีย์ต่อศิลปะและวัฒนธรรมของชาติ สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องจรรโลงความดีงามในการดำรงชีวิต และประกอบอาชีพ มีวิถีชีวิตที่ปรารถนา และเรียนรู้วิธีการจัดการวัฒนธรรมและวิถีชีวิตที่ไม่พึงปรารถนาได้

การสร้างวัฒนธรรมที่ปลูกฝังคุณธรรมและค่านิยมที่ดีนี้ บ่งบอกถึงความเจริญงอกงามของคนในสังคม ทั้งในด้านความคิด ด้านจิตใจ และด้านการประพฤติปฏิบัติ สังคมใดที่คนยึดมั่นในค่านิยมที่งดงามมีคุณธรรมจริยธรรม สังคมนั้นย่อมมีความสุขและพัฒนาก้าวหน้าได้อย่างยั่งยืน ปัจจุบันความตกต่ำของคุณธรรมจริยธรรมและศีลธรรม ส่งผลให้สังคมไทยกลายเป็นสังคมแห่ง วัตถุนิยม บริโภคนิยม เพศนิยม เป็นสังคมที่เห็นแก่ตัว มีความละโมภ ห่มกุ่มในอบายมุขต่างๆ และมีการตัดสินปัญหาในทางที่ผิด เช่น การฆ่าตัวตาย การฆ่าผู้อื่น การก่ออาชญากรรม การเสพและค้ายาเสพติด การคอร์รัปชัน เป็นต้น ความตกต่ำด้านจิตใจของคนในสังคมนับเป็นอุปสรรคประการสำคัญที่ขัดขวางการพัฒนาประเทศมิให้บรรลุวัตถุประสงค์

ดังนั้น การปลูกฝังคุณธรรมและส่งเสริมค่านิยมที่ดีงามแก่คนในสังคมจึงเป็นเรื่องจำเป็น สถาบันควรส่งเสริมวัฒนธรรมที่ช่วยปลูกฝังคุณธรรมและค่านิยมที่ดีเพื่อยกระดับจิตใจของคนในสังคม โดยการกำหนดเป็นนโยบายระดับสถาบัน รวมถึงมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนให้ศิลปะและวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนทั้งทางตรงและ/หรือทางอ้อม อาทิ วิชาศึกษาทั่วไปและกิจกรรมนอกหลักสูตร เป็นต้น โดยมีแนวทางดังนี้

๑) การกำหนดปีในการรณรงค์ค่านิยมที่ดี เพื่อสร้างเอกลักษณ์ประจำชาติของไทยให้เป็นที่ประจักษ์แก่คนทั้งสถาบัน รวมทั้งเพื่อเป็นการรณรงค์ให้คนในสถาบัน และประเทศมีค่านิยมและพฤติกรรมที่เหมาะสม โดยแนวทางดำเนินงานให้ในแต่ละปีเป็นปีรณรงค์ค่านิยมที่ดีเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาทิ ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นปีแห่งความมีน้ำใจ เพื่อรณรงค์ให้คนไทยทุกคนเห็นคุณค่าและแสดงออกซึ่งความมีน้ำใจ ซึ่งเป็นลักษณะเด่นของคนไทยนับแต่โบราณ ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ เป็นปีแห่งความอดทนและขยันหมั่นเพียร เพื่อรณรงค์ให้คนไทยมีความมุ่งมั่น อดทน ขยันหมั่นเพียร ยินดีทำงานหนัก และลดค่านิยมรักความสบาย ปี พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นปีแห่งความรับผิดชอบ เพื่อรณรงค์ให้คนไทยรับผิดชอบต่อทุกสิ่งที่ทำ เป็นต้น

๒) ส่งเสริมค่านิยมยกย่องการทำดี เพื่อยกระดับคุณธรรมของคนในสถาบันให้เห็นคุณค่าของความดี และปรารถนาทำความดีมากกว่ากระทำสิ่งผิดเพียงเพื่อต้องการได้รับเงินทอง ความมั่งคั่ง เกียรติยศชื่อเสียง โดยมีแนวทาง ดังนี้

(ก) กำหนดวิสัยทัศน์สถาบันการศึกษา "สถาบันแห่งคนดี" รมณรงค์ให้คนทั้งสถาบัน ร่วมใจกันทำความดีในเรื่องต่างๆ เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษา และประเทศไทยมีชื่อเสียงเรื่องความดี โด่งดังไปทั่วโลก โดยสถาบันแต่ละแห่งต้องชูจุดเด่นเรื่อง "ความดี" ในสถาบันของตน อาจเป็นรูปแบบ คำขวัญหรือความดีประเภทนั้น ๆ อาทิ สถาบัน.....ชื่อสัตย์ จริ่งใจ น้ำใจงาม เป็นต้น

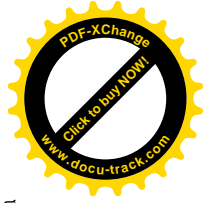
(ข) จัดทำ "ทำเนียบคนดี" ของประเทศ การดำเนินการไปสู่การมี "ทำเนียบคนดี" เพื่อให้มี รายชื่อบุคคลที่มีผลงานที่เป็นประโยชน์ต่องานสาธารณะด้วยความเสียสละและไม่เห็นแก่ตัวควรตั้ง คณะทำงานเพื่อศึกษาแนวทาง และวิธีการพิจารณาให้ครบกระบวนการทั้งหมด จนกระทั่งได้รายชื่อและ ผลงานที่เข้าไปอยู่ในทำเนียบคนดี ประเด็นสำคัญในข้อกำหนด ความมีระยะเวลาที่ประพฤติปฏิบัติกรรมดี นั้นๆ เช่น ๒-๔ ปี จากระดับคณะวิชา ระดับสถาบัน และระดับประเทศ และความโปร่งใสในการพิจารณา เป็นที่รับรู้ได้ในสาธารณะ

(ค) ส่งเสริมการใช้ความดีเป็นเครื่องชี้วัด ส่งเสริมให้สร้างกระบวนการมีส่วนร่วมในการ จัดทำเครื่องชี้วัดความดี เพื่อใช้ประกอบการพิจารณาของสังคม โดยรณรงค์ให้ความดีเป็นส่วนหนึ่งในการ พิจารณา การสอบเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโท ระดับปริญญาเอก การคิดคะแนน หรือการสอบคัดเลือก ต่างๆ เช่น สอบชิงทุนไปต่างประเทศ ฯลฯ

(ง) จัดตั้งศูนย์นวัตกรรมความดี โดยให้นักเรียนนักศึกษา ประชาชน สามารถสมัครโครงการ ช่วยเหลือคนต่างๆ ที่ต้องการความช่วยเหลือ ช่วยแก้ไข หรือพัฒนาชุมชนและสังคมในด้านต่างๆ ได้ ซึ่งผู้ที่ เข้าร่วมโครงการจะได้ใบประกาศเกียรติคุณ ที่สามารถนำไปเป็นคะแนนในการสอบเรียนต่อหรือสมัครงานได้

(จ) สร้างแบบจำลองวิธีการสร้างคนดีให้เกิดขึ้นในสังคมไทย โดยการศึกษาวิจัยจาก ชีวิตประวัติบุคคลต่างๆ ในทำเนียบคนดี เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างคนรุ่นใหม่ให้เป็นคนดีได้เฉก เช่นเดียวกัน จากนั้นจึงนำผลการวิจัยมาประยุกต์ใช้สร้างคนดีตามแบบจำลอง ผ่านทางระดับคณะวิชา และ ระดับสถาบันการศึกษา

๓) ส่งเสริมวัฒนธรรมศึกษา โดยการสอดแทรกเนื้อหาและกิจกรรมเชิงวัฒนธรรมลงในหลักสูตรการ เรียนการสอน และให้สถานศึกษาในแต่ละชุมชนเป็นหน่วยงานหลักในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในสถานศึกษา เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรม เช่น การนำครุภูมิปัญญามาให้ความรู้กับนักศึกษา การนำผลงานของศิลปินไปแสดง ในสถานศึกษา การสร้างวัฒนธรรมการอ่านให้กับนักศึกษา และการจัดแหล่งเรียนรู้เชิงวัฒนธรรมในท้องถิ่น มีการบูรณาการเกี่ยวกับการส่งเสริมและสนับสนุนให้ศิลปะและวัฒนธรรม เป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียน การสอน โดยพิจารณาการนำไปใช้ดำเนินการได้จากแผนการสอน สื่อการสอน นวัตกรรมเพื่อการเรียน การสอน บันทึกการสอน กิจกรรมการสอน และการประเมินผลการสอน เป็นต้น การส่งเสริมให้มีการอนุรักษ์ วัฒนธรรมเชิงรุก โดยการจัดตั้ง "ศูนย์วิจัยและพัฒนาศิลปวัฒนธรรมภูมิปัญญา และวัฒนธรรมประจำแต่ละ

ชาติพันธุ์ในแต่ละจังหวัด” ขึ้น เพื่อเป็นแหล่งรวบรวม ศึกษาค้นคว้า สังเคราะห์ข้อมูลประวัติความเป็นมาของสิ่งของ สถานที่ วิถีชีวิต ประเพณี ฯลฯ ทั้งในอดีตและร่วมสมัยอย่างเป็นระบบ เจาะลึก และบูรณาการประวัติความเป็นมาของพื้นที่ต่างๆ ให้กลายเป็น “ผืนประวัติศาสตร์” เดียว ที่มีความหลากหลายแต่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยให้เจ้าของวัฒนธรรมได้มีส่วนร่วมในการวิจัยและพัฒนา อันเป็น “จุดเริ่มต้น” ของการอนุรักษ์ การพัฒนา โดยเฉพาะการเพิ่มมูลค่าในเชิงพาณิชย์และสังคมได้หลากหลายด้านอย่างยั่งยืน

๔) ส่งเสริมการอบรมพื้นฐานการทำงานด้านวัฒนธรรม กับกลุ่มคนทำงานด้านวัฒนธรรมจำเป็นต้องได้รับการอบรมเพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจและทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในการทำงานทางด้านวัฒนธรรม ซึ่งจะช่วยให้เกิดการตระหนักและเห็นคุณค่าของวัฒนธรรมไทย โดยเฉพาะวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ตลอดจนสามารถใช้ฐานความรู้ความเข้าใจดังกล่าวในการต่อยอดความรู้เดิมและ/หรือถ่ายทอดสู่ ทีมงานรุ่นต่อไป ทั้งยังเอื้อต่อการคิดริเริ่มสร้างสรรค์แผนงานหรือโครงการส่งเสริมพัฒนาวัฒนธรรมใหม่ ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้อง และเท่าทันกับกระแสวัฒนธรรมโลก มีการส่งเสริมการดำเนินงานด้านศิลปวัฒนธรรมทั้งในระดับชาติ และนานาชาติ อาทิ การจัดทำฐานข้อมูลด้านศิลปวัฒนธรรม การสร้างบรรยากาศศิลปะและวัฒนธรรม การจัดกิจกรรม ประชุม เสวนาทางวิชาการ การจัดสรรงบประมาณสนับสนุนอย่างพอเพียง และต่อเนื่อง

๕) การสนับสนุนเพื่อการเผยแพร่วัฒนธรรมท้องถิ่น สถาบันควรสนับสนุนให้มีสื่อด้านวัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่น โดยใช้สื่อของสถาบัน และจัดสรรช่องทางและเวทีในการเผยแพร่วัฒนธรรมท้องถิ่น เช่น การจัดงานแสดงวัฒนธรรม การจัดสรรคลื่นหรือพื้นที่สื่อฯ หอศิลป์ ห้องจัดงานทางวัฒนธรรม วัฒนธรรมสัญจร นิทรรศการสัญจรทางวัฒนธรรม เพื่อให้งานทางวัฒนธรรมท้องถิ่นมีพื้นที่ในการเผยแพร่มากขึ้น

๖) จัดให้มีระบบและกลไกในการส่งเสริมและสนับสนุนให้ศิลปะและวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของการประกันคุณภาพภายในระดับหลักสูตรของการเรียนการสอน

ตัวบ่งชี้ ๔.๑ ระดับความสำเร็จของระบบและกลไกในการส่งเสริมและสนับสนุนให้ ศิลปวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตในสถาบัน

ประเด็นการพิจารณา

๑. มีนโยบาย แผน ระบบและกลไกในการส่งเสริมและสนับสนุนให้ศิลปวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตในสถาบัน
๒. มีโครงการหรือกิจกรรมที่ปลูกฝัง ความตระหนักรู้ถึงคุณค่า และสุนทรีย์ต่อศิลปวัฒนธรรมของชาติ
๓. มีโครงการหรือกิจกรรมที่ปลูกฝังวัฒนธรรมที่พึงประสงค์ของสังคม (เช่น ความตรงต่อเวลา การอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติสุข การมีสัมมาคารวะ รู้จักกาลเทศะ โอบอ้อมอารี ความเสียสละ การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม การมีจิตสำนึกรักษ์โลก การมีจิตสาธารณะ ฯลฯ) หรือโครงการจัดการกับวัฒนธรรมที่ไม่พึงประสงค์ของสังคม (เช่น การคอร์รัปชั่น ความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว ฯลฯ)
๔. โครงการหรือกิจกรรม**บรรลุวัตถุประสงค์**ร้อยละ ๕๐-๗๕
๕. โครงการหรือกิจกรรม**บรรลุวัตถุประสงค์**ร้อยละ ๘๐-๑๐๐

เกณฑ์การให้คะแนน :

๑	๒	๓	๔	๕
มีการปฏิบัติ	มีการปฏิบัติ	มีการปฏิบัติ	มีการปฏิบัติ	มีการปฏิบัติ
๑ ข้อ	๒ ข้อ	๓ ข้อ	๔ ข้อ	๕ ข้อ

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. นโยบาย แผน ระบบและกลไกในการส่งเสริมสนับสนุนให้ศิลปวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตในสถาบัน
๒. โครงการ/กิจกรรมที่ปลูกฝังการรู้คุณค่าและสุนทรีย์ต่อศิลปวัฒนธรรมของชาติ และปลูกฝังปลูกฝังวัฒนธรรมที่พึงประสงค์/จัดการวัฒนธรรมที่ไม่พึงประสงค์ พร้อมรายละเอียดของโครงการ/กิจกรรมรวมทั้งตัวบ่งชี้และเป้าหมายความสำเร็จ
๓. รายงานผลการสรุปผล/ประเมินโครงการ/กิจกรรม
๔. หลักฐานที่แสดงว่ากิจกรรมหรือโครงการด้านการทำนุบำรุง การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมที่สถาบัน ดำเนินการในแต่ละปีการศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตในสถาบัน อาทิ รายงานประจำปี ผลการประเมินโครงการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม งานวิจัยเชิงประเมินโครงการ หรืองบประมาณสนับสนุนโครงการ เป็นต้น
๕. หลักฐานที่อธิบายรายละเอียดและแสดงกระบวนการได้มาซึ่งข้อมูลของการสรุปผลสำเร็จ เช่น ขั้นตอนและช่วงระยะเวลาการเก็บข้อมูล กลุ่มตัวอย่าง แบบสำรวจ/แบบสอบถาม/แบบประเมิน วิธีการวิเคราะห์ผล เป็นต้น

ตัวบ่งชี้ ๔.๒ ระดับความสำเร็จของกิจกรรมนักศึกษาในการอนุรักษ์ พัฒนา ศิลปวัฒนธรรม

คำอธิบาย

สถาบันให้ความสำคัญเพื่อให้การดำเนินงานเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการจัดกิจกรรม/โครงการเกี่ยวกับการอนุรักษ์ พัฒนา สร้างเสริมวัฒนธรรมรวมถึงศิลปวัฒนธรรม และชีวิตวัฒนธรรมให้แก่ นักศึกษา ทั้งนี้ในการสนับสนุนดังกล่าวอาจกระทำโดยผ่านกระบวนการสร้างบัณฑิต งานวิจัยและนวัตกรรม การบริการวิชาการ หรืออาจเป็นการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมของกิจกรรม นักศึกษาระดับปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก และส่งเสริมการพัฒนาวัฒนธรรมไทยให้สอดคล้องกับ สภาพเศรษฐกิจและสังคมยุคใหม่ โครงการศิลปวัฒนธรรม ต้องมีเป้าหมายอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ต้องมีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย มีจิตสำนึกเรื่องความเป็นไทย โดยการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา ศิลปวัฒนธรรมภูมิปัญญาของท้องถิ่น และวัฒนธรรมประจำแต่ละชาติพันธุ์พัฒนาวัฒนธรรมท้องถิ่น ควบคุม การอนุรักษ์ และการฟื้นฟูความเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละท้องถิ่นและชาติพันธุ์ ควบคุมการอนุรักษ์และ เผยแพร่วัฒนธรรมให้กว้างกว่าความพยายามการเก็บรักษา หรือให้ความสำคัญเฉพาะวัฒนธรรมดั้งเดิม เท่านั้น แต่วิธีการอนุรักษ์วัฒนธรรมได้ดีที่สุดคือ การพัฒนาวัฒนธรรมดั้งเดิมและสร้างสรรค์วัฒนธรรมใหม่ โดยยังคงความเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละวัฒนธรรมท้องถิ่นและชาติพันธุ์ เพื่อให้สอดคล้องและเหมาะสมกับ สภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

ลักษณะกิจกรรมศิลปะและวัฒนธรรม ประกอบด้วย

- ๑) โครงการ/กิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจและความภาคภูมิใจในวิถีชีวิต และภูมิปัญญาไทย
- ๒) โครงการ/กิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจและภาคภูมิใจในขนบธรรมเนียม ประเพณีไทยทั้งของท้องถิ่นและของชาติ
- ๓) โครงการ/กิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจและศรัทธาในสถาบันทางศาสนา
- ๔) โครงการ/กิจกรรมที่ก่อให้เกิดระบบคุณค่าหรือค่านิยมที่นับถือความดีงามและ คุณธรรม จริยธรรม
- ๕) โครงการ/กิจกรรมการแสดงศิลปวัฒนธรรมไทย
- ๖) การแสดงศิลปวัฒนธรรมสากลของชาติอื่นๆ

กิจกรรมศิลปะและวัฒนธรรม ที่จัดขึ้นควรมีการเผยแพร่และบริการด้านศิลปวัฒนธรรมที่ อาทิ มี สถานที่หรือเวทีแสดงผลงาน จัดทำวารสารศิลปวัฒนธรรม หอศิลป์ ห้องแสดงงานทางวัฒนธรรม วัฒนธรรม สัญจร นิทรรศการสัญจรทางวัฒนธรรม เพื่อให้งานทางวัฒนธรรมท้องถิ่นมีพื้นที่ในการเผยแพร่มากขึ้น

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน

$$\frac{\text{(จำนวนโครงการ/กิจกรรมนักศึกษาที่ส่งเสริมการอนุรักษ์ พัฒนา ศิลปวัฒนธรรม ๓ ปีซ้อนหลัง ที่บรรลุเป้าหมาย)}}{\text{(จำนวนโครงการ/กิจกรรมนักศึกษาทั้งหมด ๓ ปีซ้อนหลัง)}} \times ๑๐๐$$

สูตรการคำนวณค่าคะแนน

การใช้สูตรการคำนวณค่าคะแนน ให้คำนวณตามผลการดำเนินงานจริง โดยใช้ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน ตามเกณฑ์การให้คะแนน เป็นตัวเทียบในการคำนวณค่าคะแนน กำหนดร้อยละ ๒๐ ที่ ๕ คะแนน ดังนี้

$$\frac{\text{ผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้}}{\text{ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน}} \times ๕$$

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. โครงการ/กิจกรรมนักศึกษาทั้งหมด
๒. โครงการ/กิจกรรมนักศึกษาที่ส่งเสริมการอนุรักษ์ พัฒนาศิลปวัฒนธรรม พร้อมรายละเอียดโครงการ
๓. รายงานสรุปผล/ประเมินผลโครงการ/กิจกรรมนักศึกษาที่ส่งเสริมการอนุรักษ์ พัฒนาศิลปวัฒนธรรม

หมายเหตุ

๑. กรณีเป็นโครงการของสถาบัน และคณะวิชาจัดกิจกรรมร่วมด้วย แต่ละคณะวิชาสามารถนับเป็นกิจกรรมได้
๒. ลักษณะโครงการ/กิจกรรมศิลปะและวัฒนธรรม
 - ๒.๑ โครงการ / กิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจและความภาคภูมิใจในวิถีชีวิต และภูมิปัญญาไทย กิจกรรมที่มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศทางวัฒนธรรม ซึ่งจะนำไปสู่การเกิดความเข้าใจและภาคภูมิใจในวิถีชีวิต และภูมิปัญญาไทย ซึ่งเกี่ยวข้องกับปัจจัย ๔ ในการดำรงชีวิต คือ อาหารพื้นบ้าน ยารักษาโรคและการรักษาโรคแบบพื้นบ้าน เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม ตลอดจนเครื่องมือใช้ในวิถีประจำวัน บ้านเรือนหรือการตกแต่งอาคาร สถานที่ โดยเน้นวัฒนธรรมไทยหรือวัฒนธรรมท้องถิ่น อาจเป็นกิจกรรม/โครงการ ที่หน่วยงานจัดขึ้นเองโดยตรง เช่น การจัดงานหรือนิทรรศการทางวัฒนธรรม กิจกรรมการประกวดที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมหรือวิถีชีวิต เช่น การประกวดนกเขาชวา นกกรงหัวจุก การประกวดทำอาหารไทย เป็นต้น หรือ กิจกรรมที่หน่วยงานจัดสอดแทรกเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมหลักอื่น ๆ เช่น การจัดเลี้ยงอาหารพื้นบ้าน ในงานสัมมนาในระดับต่าง ๆ หรือ การรณรงค์ให้บุคลากรและนักศึกษาแต่งกาย

ชุดพื้นบ้าน การนำผ้าพื้นบ้านมาตัดเป็นเสื้อ ๕ ส หรือแบบฟอร์มประจำหน่วยงาน เป็นต้น ตลอดจนการสนับสนุนให้มีกลุ่มหรือชมรมผู้สนใจกิจกรรมทางวัฒนธรรมด้านต่างๆขึ้นในหน่วยงาน เช่น กลุ่มดนตรีไทย กลุ่มวรรณกรรม เป็นต้น

๒.๒ โครงการ/กิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจและภาคภูมิใจในขนบธรรมเนียม ประเพณีไทยทั้งของท้องถิ่นและของชาติ

ขนบธรรมเนียมประเพณี หมายถึง แบบแผนการประพฤติปฏิบัติในโอกาสหรือเทศกาลต่าง ๆ ที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษของชุมชนท้องถิ่น ภายใต้ความเข้าใจที่ถูกต้องถึงศรัทธาความเชื่อ และค่านิยม เพื่อให้สามารถนำมาปฏิบัติอย่างเหมาะสมกับยุคสมัย

ตัวอย่างกิจกรรมได้แก่ วันไหว้ครู วันลอยกระทง วันสงกรานต์ วันทำบุญเดือนสิบ การทำบุญวันว่าง เป็นต้น

๒.๓ โครงการ/กิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจและศรัทธาในสถาบันทางศาสนา โดยให้นับได้ทุกศาสนาที่มุ่งเน้นเป้าหมายเพื่อก่อให้เกิดสันติสุขในปัจเจกบุคคลและสังคมโลก ตัวอย่างกิจกรรมได้แก่ กิจกรรมการสวดมนต์และการตักบาตร การปฏิบัติธรรมในวันสำคัญทางศาสนาต่างๆ เช่น งานหล่อเทียนพรรษา การทอดกฐิน การทอดผ้าป่า วันคริสต์มาส วันฮารีรายอ การส่งเสริมการปฏิบัติศาสนกิจ ตลอดจน การสร้างบรรยากาศที่สนับสนุนการปฏิบัติศาสนกิจ เช่น ห้องละหมาด ห้องฝึกสมาธิ เป็นต้น

๒.๔ โครงการ/กิจกรรมที่ก่อให้เกิดระบบคุณค่าหรือค่านิยมที่นับถือความดีงามและคุณธรรม จริยธรรมในยุคปัจจุบัน ซึ่งต้องคำนึงถึงบริบทและเงื่อนไขต่างๆ ที่เรื่อนั้นตั้งอยู่ในยุคปัจจุบัน ดังนั้นจึงควรส่งเสริมให้มีการทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งอยู่นอกขอบเขต รูปแบบงานในเรื่องวิถีชีวิตของไทยหรือประเพณีไทย หรือที่เกี่ยวข้องกับสถาบันทางศาสนา ซึ่งนอกจากเป็นการส่งเสริมให้เกิดการสร้างสรรค์ให้เกิดกิจกรรมหลากหลายรูปแบบ แล้วยังช่วยสร้างกิจกรรมเพื่อการดึงดูดให้เยาวชนไทยเกิดความตระหนักในเรื่องระบบคุณค่าและคุณธรรม จริยธรรมมากยิ่งขึ้น

ตัวอย่างกิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมค่ายพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม ค่ายพัฒนาทักษะชีวิต การเข้าค่าย/ กิจกรรมพัฒนาจิต เป็นต้น ซึ่งอาจจัดสำหรับกลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา เยาวชน บุคลากร สมาชิกในชุมชน เป็นต้น

๒.๕ โครงการ/กิจกรรมการแสดงศิลปวัฒนธรรมไทย เช่น ดนตรีไทย และพื้นบ้าน ศิลปะการแสดงของไทยและพื้นบ้าน ประดิษฐ์ศิลป์ไทยและพื้นบ้าน งานหัตถกรรมกีฬาและการละเล่นพื้นบ้านต่าง ๆ อาจเป็นโครงการ/กิจกรรม ทั้งในส่วนที่จัดขึ้นเองโดยตรง หรือการให้บริการการแสดงแก่หน่วยงานต่าง ๆ หรือการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ได้แก่ การแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีไทย การแสดงโนรา การแสดงหนังตะลุง และการละเล่นพื้นบ้านต่าง ๆ เช่น ตะกร้อไทย สะบ้า หมากขุม เป็นต้น หรือการนำกลุ่มนักศึกษา/บุคลากร ไปร่วมกิจกรรมดังกล่าวที่หน่วยงานอื่นจัดขึ้น เพื่อสร้างโอกาสในการมีส่วนร่วมทางศิลปะและวัฒนธรรมขึ้นเป็นต้น

๒.๖ การแสดงศิลปวัฒนธรรมสากลและของชาติอื่นๆ อันเป็นการแสดงถึงความเข้าใจ วัฒนธรรมของชาติต่างๆ ซึ่งมีความสำคัญต่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ดังนั้นการจัดให้นักศึกษา เยาวชน ประชาชน มีประสบการณ์และการเรียนรู้วัฒนธรรมนานาชาติผ่านกิจกรรมรูปแบบต่างๆ นั้น มีความสำคัญ ต่อการดำรงอยู่อย่างมีความเข้าใจที่ชัดเจนต่อวัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมของชาติอื่น ๆ อันเป็น วัฒนธรรมโดยรวมของโลก

ศิลปวัฒนธรรมสากลและชีวิตวัฒนธรรมของประเทศต่างๆ ที่สื่อออกมาในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ดนตรี ศิลปะการแสดง ประติมากรรม งานหัตถกรรม ศิลปกรรมต่างๆ ที่อาจจะสื่อสารออกมาในรูปแบบของ การแสดงภาพยนตร์ภาพถ่าย ภาพเขียนนิทรรศการวัฒนธรรมต่างๆ ซึ่งอาจเป็นกิจกรรมที่หน่วยงานจัดขึ้น โดยตรง หรือการให้บริการแก่หน่วยงานอื่นๆ หรือการเข้าร่วมชมกิจกรรมต่างๆ ได้แก่ การแสดงดนตรีสากล และดนตรีประจำชนชาติต่างๆ การแสดงจินตลีลาประกอบเพลง การประกวดดนตรีสากล การจัดการ แสดงผลงานสร้างสรรค์ทางด้านศิลปกรรมประเภทต่างๆ เช่น นิทรรศการศิลปกรรม ประติมากรรม เป็นต้น

ตัวบ่งชี้ ๔.๓ ระดับความสำเร็จในการส่งเสริมพัฒนาและการจัดการอุตสาหกรรมสร้างสรรค์บนพื้นฐานศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรมตามอัตลักษณ์ของสถาบัน

คำอธิบาย

สถาบันควรสร้างการเห็นคุณค่าวัฒนธรรมท้องถิ่น ดังนั้นสถาบันควรให้ความสำคัญในการทำให้บุคลากร นักศึกษา และชุมชน ตระหนักถึงคุณค่าวัฒนธรรมของท้องถิ่น โดยการส่งเสริมพัฒนาและการจัดการอุตสาหกรรมสร้างสรรค์บนพื้นฐานศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรมตามอัตลักษณ์ของสถาบัน โดยส่งเสริมการลงทุนทางวัฒนธรรมเพื่อเป็นทุนทางสังคมแห่งการอยู่ร่วมกัน การอนุรักษ์ เผยแพร่ และใช้ประโยชน์จากวัฒนธรรมท้องถิ่น นอกจากนี้ไม่ควรละเลยมิติทางด้านเศรษฐกิจที่เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม เนื่องจากปัจจัยหนึ่งที่ทำให้วัฒนธรรมดั้งเดิมสามารถดำรงอยู่ได้ คือ ความสามารถในการสร้างผลตอบแทนเชิงพาณิชย์ ดังนั้นหากสถาบันผู้ที่ทำหน้าที่อนุรักษ์ เผยแพร่ และใช้ประโยชน์จากมรดกทางวัฒนธรรม ได้ส่งเสริมพัฒนาและการจัดการอุตสาหกรรมแล้ว จะทำให้งานด้านวัฒนธรรมสามารถพัฒนาได้อย่างยั่งยืน ด้วยเหตุนี้สถาบันควรให้ความสำคัญกับการส่งเสริมพัฒนาและการจัดการอุตสาหกรรมสร้างสรรค์บนพื้นฐานศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรมตามอัตลักษณ์ของสถาบันโดยมีแนวทางสำคัญๆ ดังนี้

๑) สถาบันควรมีศูนย์วัฒนธรรมร่วมสมัยครบวงจรของสถาบัน และควรมีวิสัยทัศน์ในการพัฒนาโครงสร้าง พื้นฐานด้านวัฒนธรรม โดยการสร้าง “ศูนย์วัฒนธรรมร่วมสมัยครบวงจรของสถาบัน” หรือ ศูนย์กลาง “การค้าและการเรียนรู้เพื่อเป็นศูนย์สำหรับการแสดงเผยแพร่ และเรียนรู้ทางวัฒนธรรมของไทยและต่างประเทศ เพื่อเป็นแหล่งสร้างรายได้ให้กับชุมชน และประเทศ ทำให้คนที่ทำงานด้านวัฒนธรรมมีรายได้สูงขึ้น และเป็นแหล่งในการปฏิสัมพันธ์ทางวัฒนธรรมต่าง ๆ เพื่อเรียนรู้ต่อยอดองค์ความรู้ทางวัฒนธรรม แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกันและกัน และเพื่อสร้างศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรมตามอัตลักษณ์ของสถาบันให้เป็นผู้นำความหลากหลายทางวัฒนธรรมของสังคมต่อไป

๒) ส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมวัฒนธรรม สถาบันควรกำหนดมาตรการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมวัฒนธรรม หรืออุตสาหกรรมอื่นที่ใช้วัฒนธรรมท้องถิ่นเป็นทุนในการผลิตและบริการ เช่น อุตสาหกรรมพิพิธภัณฑ์ โรงละคร หอศิลป์ รวมทั้งผลิตภัณฑ์ของชุมชน อุตสาหกรรมแฟชั่นร่วมสมัย และสื่อที่มีการนำวัฒนธรรมไทยมาประยุกต์หรือต่อยอด เป็นต้น แต่ควรระมัดระวังสิ่งที่จะก่อให้เกิดความเสียหายความเข้าใจที่ผิดเพี้ยนทางวัฒนธรรม ดังนั้นควรมีการตรวจสอบจากเจ้าของวัฒนธรรมหรือผู้เชี่ยวชาญอย่างเข้มงวด

๓) จัดตั้งกองทุนสนับสนุนงานด้านวัฒนธรรมสาขาต่าง ๆ สถาบันควรสนับสนุนให้มีการจัดตั้งกองทุนเพื่อการสนับสนุนงานด้านวัฒนธรรมสาขาต่าง ๆ เช่น กองทุนส่งเสริมกิจกรรม กองทุนส่งเสริมสิ่งประดิษฐ์ท้องถิ่น กองทุนสนับสนุนการผลิตและการแปลหนังสือ กองทุนโรงละคร กองทุนวัฒนธรรมประจำชาติพันธุ์ และกองทุนผลิตภัณฑ์ศิลปะของท้องถิ่น เป็นต้น

๔) การคุ้มครองสิทธิทางวัฒนธรรมและการสร้างสรรค์เชิงวัฒนธรรม หรือการคุ้มครองสิทธิทางวัฒนธรรมของแต่ละชาติพันธุ์และผลงานทางวัฒนธรรมตามกฎหมายลิขสิทธิ์ รวมทั้งการจัดระบบคุ้มครอง

สิทธิในผลงานการสร้างสรรค์เชิงวัฒนธรรมประเภทต่าง ๆ เช่น สิ่งบ่งชี้ทางผลงานผลิตภัณฑ์ศิลปะของท้องถิ่น สิทธิบัตรสิ่งประดิษฐ์ทางวัฒนธรรมและวัฒนธรรมประจำแต่ละชาติพันธุ์ เป็นต้น ซึ่งควรเป็นระบบที่มีต้นทุนในการจดทะเบียนต่ำ เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นสามารถรับการคุ้มครองได้อย่างทั่วถึง

ทั้งนี้ หากเป็นกิจกรรมอื่นๆ นอกเหนือจาก ๔ ข้อข้างต้น แต่เป็นกิจกรรมที่เป็นการส่งเสริมพัฒนา และการจัดการอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ ก็สามารถนับได้

ผลงาน หรือชิ้นงานที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาองค์ความรู้ด้านศิลปะและวัฒนธรรม หมายถึง ผลงานหรือชิ้นงานที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาองค์ความรู้ด้านศิลปะและวัฒนธรรม ที่สามารถนับได้ และเป็นที่ยอมรับของวงการวิชาการด้านนี้ และมีร่องรอยหรือกระบวนการหรือความสำเร็จของการสร้างมาตรฐานศิลปะและวัฒนธรรมที่ชัดเจน

การสร้างมาตรฐานศิลปะและวัฒนธรรม หมายถึง การดำเนินการอนุรักษ์ พัฒนา หรือสร้างสรรค์ให้เนื้อหาและการกระทำทางด้านศิลปะและวัฒนธรรม ที่ทำให้คนส่วนใหญ่และผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านศิลปะและวัฒนธรรมยอมรับและถือเอาเป็นหลักเทียบกำหนดหรือจัดระดับเทียบเคียงได้

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน :

$$\frac{\text{(จำนวนตัวบ่งชี้ของโครงการส่งเสริมพัฒนาและการจัดการอุตสาหกรรมสร้างสรรค์บนพื้นฐานศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรมตามอัตลักษณ์ของสถาบัน ๓ ปีย้อนหลัง ที่บรรลุเป้าหมาย)}}{\text{(จำนวนตัวบ่งชี้ทั้งหมด ๓ ปีย้อนหลัง)}} \times ๑๐๐$$

สูตรการคำนวณค่าคะแนน

การใช้สูตรการคำนวณค่าคะแนน ให้คำนวณตามผลการดำเนินงานจริง โดยใช้ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน ตามเกณฑ์การให้คะแนน เป็นตัวเทียบในการคำนวณค่าคะแนน กำหนดร้อยละ ๑๐๐ ที่ ๕ คะแนน ดังนี้

$$\frac{\text{ผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้}}{\text{ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน}} \times ๕$$

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. โครงการ/กิจกรรมที่ส่งเสริมการพัฒนาและการจัดการอุตสาหกรรมสร้างสรรค์บนพื้นฐานศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรมตามอัตลักษณ์ของสถาบัน พร้อมรายละเอียดโครงการ รวมทั้งตัวบ่งชี้ความสำเร็จและค่าเป้าหมาย

๒. รายงานสรุปผล/ประเมินผลโครงการในการส่งเสริมพัฒนาและการจัดการอุตสาหกรรมสร้างสรรค์บนพื้นฐานศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรมตามอัตลักษณ์ของสถาบัน ครอบคลุมตัวบ่งชี้ความสำเร็จที่กำหนด

๓. รายงานชื่อผลงาน หรือชิ้นงานที่เกิดขึ้นจากการส่งเสริมพัฒนาและการจัดการอุตสาหกรรมสร้างสรรค์บนพื้นฐานศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรมตามอัตลักษณ์ของสถาบัน

๔. หลักฐานที่แสดงถึงกระบวนการของการจัดการอุตสาหกรรมสร้างสรรค์บนพื้นฐานศิลปะและมรดกทางวัฒนธรรมตามอัตลักษณ์ของสถาบัน ในปีงบประมาณที่ทำการประเมิน เช่น นโยบาย มติของกรรมการสภามหาวิทยาลัย/สถาบันที่เกี่ยวกับการดำเนินการสร้างมาตรฐานศิลปะและวัฒนธรรม รายงานการประชุม หรือเอกสารหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้องในปีงบประมาณที่ทำการประเมิน

มาตรฐานที่ ๕ ด้านการบริหารและการพัฒนาสถาบัน

สถาบันอุดมศึกษามีระบบการบริหารและการจัดการที่ดี มีประสิทธิภาพในการถ่ายทอดวิสัยทัศน์ และค่านิยมไปสู่การปฏิบัติอย่างมีเอกภาพ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และพันธกิจที่กำหนดไว้ โดยมีสภาสถาบันทำหน้าที่กำกับดูแลนโยบาย การดำเนินงานตามแผน การบริหารบุคคล การบริหารงบประมาณ และทรัพย์สิน การบริหารสวัสดิการที่จัดให้นักศึกษา และบุคลากรทุกคน รวมทั้งกำกับติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินงานให้เป็นไปตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และกฎหมายที่กำหนด มีการเผยแพร่ผลการดำเนินงานของสภาสถาบัน และการบริหารและการจัดการของผู้บริหารทุกระดับสู่ประชาคมภายในสถาบัน และภายนอกสถาบันภายใต้หลักธรรมาภิบาลที่ประกอบด้วยหลักนิติธรรม คือ หลักคุณธรรมจริยธรรม หลักความชอบธรรม หลักความโปร่งใส หลักความรับผิดชอบ หลักการมีส่วนร่วม หลักการตรวจสอบได้ และหลักความคุ้มค่า

มาตรฐานที่ ๕ ด้านการบริหารและการพัฒนาสถาบัน ประกอบด้วย ๕ ตัวบ่งชี้ คือ

ที่	ตัวบ่งชี้	กลุ่มสถาบัน				
		ข (๑) ๑๕%	ข (๒) ๑๕%	ค (๑) ๑๕%	ค (๒) ๑๕%	ง ๑๕%
๕.๑	ระดับความสำเร็จในการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของสภาสถาบัน	๔	๔	๔	๔	๔
๕.๒	ระดับความสำเร็จในการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของผู้บริหารสถาบัน	๓	๓	๓	๓	๓
๕.๓	ระดับคุณภาพของคณาจารย์	๔	๔	๔	๔	๔
๕.๔	ระดับความสำเร็จของการพัฒนาสถาบันให้บรรลุเป้าหมายตามอัตลักษณ์ของสถาบัน	๔	๔	๒	๔	๒
๕.๕	ระดับความสำเร็จของการพัฒนาสถาบันสู่ระดับสากล	-	-	๒	-	๒

ตัวบ่งชี้ ๕.๑ ระดับความสำเร็จในการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของสภาสถาบัน

คำอธิบาย

การที่สภาสถาบันอุดมศึกษามีนโยบายในการกำกับดูแลกิจการ และให้ความสำคัญเพื่อให้การดำเนินงานเกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลและการพัฒนาสถาบันอย่างยั่งยืน ทั้งนี้ สภาสถาบันอุดมศึกษา ถือเป็นองค์กรหลักของสถาบันอุดมศึกษาที่ต้องมีบทบาทสำคัญในการกำหนดนโยบาย กรอบทิศทางการดำเนินงานที่สภาสถาบันกำหนดตามอัตลักษณ์ของสถาบันอุดมศึกษา รวมถึงระบบกลไกและกระบวนการที่เป็นรูปธรรมในการบริหารจัดการเพื่อให้เกิดการกำกับดูแลและขับเคลื่อนสถาบันอุดมศึกษา รวมทั้งการควบคุมและตรวจสอบการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งถือเป็นเป้าหมายสำคัญของสถาบันอุดมศึกษาที่ต้องดำเนินการให้บรรลุผลสำเร็จ และนำไปสู่แนวทางการปฏิบัติของสถาบันอุดมศึกษา ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

- **หน้าที่และบทบาทของสภาสถาบันอุดมศึกษา** หมายถึง การดำเนินงานตามขอบเขตของอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ให้แก่สภามหาวิทยาลัย/สถาบัน เช่น พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ หรือตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษานั้น เป็นต้น โดยการกระจายอำนาจไปยังองค์กรอำนาจร่วมตามที่กฎหมายกำหนดในรูปคณะกรรมการที่มีอำนาจหน้าที่เฉพาะ อาทิ สภาวิชาการ สภาคณาจารย์และข้าราชการ คณะกรรมการส่งเสริมกิจการมหาวิทยาลัย คณะกรรมการติดตามตรวจสอบ และประเมินผลงานของมหาวิทยาลัย คณะกรรมการบริหารงานบุคคลมหาวิทยาลัย คณะกรรมการพิจารณาตำแหน่งทางวิชาการ และ/หรือคณะกรรมการอื่น โดยการกำกับดูแลของสภามหาวิทยาลัย/สถาบันให้มี ความรับผิดชอบ (Accountability) ที่ตรวจสอบได้
- **ระบบธรรมาภิบาลในการบริหาร (Good governance)** หมายถึง การที่สภามหาวิทยาลัย/สถาบันมีกลไกและกระบวนการที่เป็นรูปธรรมในการจัดการเพื่อให้เกิดการควบคุมและการตรวจสอบ การดำเนินการของสภามหาวิทยาลัย/สถาบัน และสถาบันอุดมศึกษา รวมทั้ง การควบคุมและการตรวจสอบความรับผิดชอบในด้านต่าง ๆ ของผู้บริหารสูงสุดของสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งหมายรวมถึง การมีคณะกรรมการที่กำกับกรอบการดำเนินการของสถาบันอุดมศึกษา การติดตามและประเมินผลการดำเนินการของผู้บริหารสูงสุดของสถาบันอุดมศึกษา การตรวจสอบด้านการเงิน การจัดการความเสี่ยง ความโปร่งใส และการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
- **การตัดสินใจแบบมีส่วนร่วม (Decision participatory)** หมายถึง การที่สภามหาวิทยาลัย/สถาบันมีกระบวนการจัดระบบการบริหารจัดการ ขั้นตอนวิธีการปฏิบัติงาน และโครงสร้างของการบริหาร ซึ่ง

เป็นระบบที่เปิดให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือผู้มีส่วนได้เสีย (Stakeholder) ได้เข้าร่วมในได้เข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจทางการบริหารและดำเนินงานของสถาบัน ทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น การรับรู้ เรียนรู้ ทำความเข้าใจ ร่วมแสดงทัศนะ ร่วมเสนอปัญหา/ประเด็นสำคัญที่เกี่ยวข้อง ร่วมคิดแนวทาง ร่วมแก้ไขปัญหาร่วมในกระบวนการตัดสินใจ และร่วมกระบวนการพัฒนา เพื่อผลการดำเนินการที่ดีของสถาบันอุดมศึกษา และเป็นไปตามหลักธรรมาภิบาลที่ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วม เปิดเผย โปร่งใส เท่าเทียมกัน

โดยการประเมินผลความสำเร็จในการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของสภาสถาบันจะมุ่งเน้นการประเมินคุณภาพในการกำหนดทิศทางกำกับดูแลและขับเคลื่อนการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาตามหน้าที่และบทบาทของสภาสถาบัน การบริหารและการจัดการภายใต้หลักธรรมาภิบาล และการดำเนินงานตามมติการประชุมสภาสถาบันอุดมศึกษา ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี ตามประเด็นที่สำคัญ ๖ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นการพิจารณา

๑. มีการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนด (หมายรวมถึงระเบียบ ประกาศ คำสั่ง แนวปฏิบัติของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง)
๒. สภากำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ ทิศทาง นโยบายของสถาบันอุดมศึกษา
๓. มีการติดตามและประเมินการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์/แผนประจำปี อย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง
๔. มีผลการกำกับติดตามการประเมินอธิการบดีหรือผู้บริหารสูงสุด อย่างน้อย ๒ ครั้งในรอบวาระการดำรงตำแหน่ง
๕. สภาสถาบันดำเนินงานภายใต้หลักธรรมาภิบาลและกำกับดูแลให้สถาบันดำเนินงานภายใต้หลักธรรมาภิบาลครบถ้วนทุกประเด็น
๖. มีการประเมินตนเองของสภาสถาบัน และกรรมการสภาสถาบันแต่ละคน ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดล่วงหน้า

เกณฑ์การให้คะแนน :

๑	๒	๓	๔	๕
มีการปฏิบัติ	มีการปฏิบัติ	มีการปฏิบัติ	มีการปฏิบัติ	มีการปฏิบัติ
๑-๒ ข้อ	๓ ข้อ	๔ ข้อ	๕ ข้อ	๖ ข้อ

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. เอกสาร/หลักฐานที่แสดงรายละเอียดการกำหนดหรือทบทวนนโยบายการกำกับดูแลสถาบันอุดมศึกษา รวมทั้งทบทวนกรอบทิศทางดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษาตามหน้าที่และบทบาทของสภาสถาบันอุดมศึกษา

๒. เอกสาร/หลักฐานที่แสดงรายละเอียดการดำเนินการตามระบบการกำกับดูแลสถาบันอุดมศึกษา โดยมีเอกสาร/หลักฐาน/รายงานหรือบันทึกการประชุมที่แสดงให้เห็นว่าสภา สถาบัน ได้กำหนดให้มีกระบวนการที่เป็นรูปธรรมในการจัดการเพื่อให้เกิดการควบคุมและตรวจสอบการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา

๓. เอกสาร/หลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าสภาสถาบันมีการติดตามผลการดำเนินงานสำคัญ เช่น ระบบในด้านนโยบายและแผน ด้านการบริหารงานบุคคล ด้านการเงินและงบประมาณ โดยเฉพาะการดำเนินงานตามภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษาที่เป็นมติสภา สถาบัน

๔. เอกสาร/หลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงนโยบายของสภาสถาบันที่กำหนดให้มีระบบการประเมินตนเอง และมีการดำเนินงานตามระบบนั้น

๕. รายงานการประชุมสภาสถาบันอุดมศึกษาในช่วง ๓ ปีที่ผ่านมา

๖. รายงานการสังเคราะห์มติ/นโยบาย รวมทั้งผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจของสภาสถาบันอุดมศึกษา

๗. เอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

ตัวบ่งชี้ ๕.๒ ระดับความสำเร็จในการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของผู้บริหารสถาบัน

คำอธิบาย

การที่ผู้บริหารสถาบัน มีนโยบายการกำกับดูแลกิจการและให้ความสำคัญเพื่อให้การดำเนินงานของสถาบันเกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผล และการพัฒนาสถาบันอย่างยั่งยืน โดยมีการบริหารที่ดี ตามแผนกลยุทธ์และแผนปฏิบัติงานประจำปีของสถาบันด้วยความโปร่งใสตรวจสอบได้ และคำนึงถึงความรับผิดชอบและเป็นธรรมต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย โดยในทางปฏิบัติการกำกับดูแลกิจการของสถาบันตามหลักสากลจะดำเนินการโดยผ่านสภามหาวิทยาลัย/สถาบัน ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการผลักดันการกำหนดนโยบายแผนงาน และกลยุทธ์ในการดำเนินงานเพื่อให้ฝ่ายบริหารและคณาจารย์มีการดำเนินงานตามนโยบาย และเป้าหมายของสถาบันให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล ภายใต้ระบบการทำงานที่ดี และมีระบบตรวจสอบการทำงานตามภารกิจของสถาบัน ตลอดจนจัดให้มีการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องเพื่อปรับปรุงการทำงานและพัฒนาการทำงานที่ดีขึ้น นอกจากนี้ ในเรื่องของรายงานทางการเงินและการเปิดเผยสารสนเทศและความโปร่งใส เป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการแสดงถึงความรับผิดชอบต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย ตลอดจนแสดงถึงความโปร่งใสที่พร้อมให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายสามารถร่วมตรวจสอบการทำงานขององค์กรได้

โดยการประเมินผลตามหน้าที่และบทบาทของผู้บริหารในการบริหารและการจัดการให้บรรลุผลสำเร็จตามแผนกลยุทธ์และแผนปฏิบัติงานประจำปีของสถาบันอุดมศึกษาในรอบสามนี้ จะมุ่งเน้นการประเมินคุณภาพของการบริหารงานตามนโยบายของสภาสถาบันอุดมศึกษา ประสิทธิภาพของแผนปฏิบัติการประจำปี ความสามารถในการบริหารและการจัดการตามหลักธรรมาภิบาลของผู้บริหาร โดยใช้ข้อมูล ๓ ปีย้อนหลัง ตามประเด็นที่สำคัญ ๖ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นการพิจารณา

๑. มีการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนด (หมายรวมถึง **มติสภาสถาบัน** ระเบียบ ประกาศ คำสั่ง แนวปฏิบัติ ของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง)
๒. ผู้บริหารกำหนดวิสัยทัศน์ ทิศทาง นโยบายของสถาบันอุดมศึกษา **เพื่อนำเสนอสภาสถาบัน** **ให้ความเห็นชอบ**
๓. มีการติดตามและประเมินการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์/แผนประจำปี อย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง
๔. มีผลการกำกับติดตามการประเมินผู้บริหาร อย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง
๕. ผู้บริหารสถาบันดำเนินงานภายใต้หลักธรรมาภิบาลและกำกับดูแลให้สถาบันดำเนินงานภายใต้หลักธรรมาภิบาลครบถ้วนทุกประเด็น
๖. มีการประเมินตนเองของผู้บริหารสถาบัน

เกณฑ์การให้คะแนน :

๑	๒	๓	๔	๕
มีการปฏิบัติ ๑-๒ ข้อ	มีการปฏิบัติ ๓ ข้อ	มีการปฏิบัติ ๔ ข้อ	มีการปฏิบัติ ๕ ข้อ	มีการปฏิบัติ ๖ ข้อ

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. เอกสาร/หลักฐานที่แสดงรายละเอียดการกำหนดหรือทบทวนนโยบายการกำกับดูแลสถาบันอุดมศึกษา รวมทั้งทบทวนกรอบทิศทางการทำงานของสถาบันอุดมศึกษาตามหน้าที่และบทบาทของผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษา

๒. เอกสาร/หลักฐานที่แสดงรายละเอียดการดำเนินการตามระบบการกำกับดูแลสถาบันอุดมศึกษา โดยมีเอกสาร/หลักฐาน/รายงานหรือบันทึกการประชุมที่แสดงให้เห็นว่าผู้บริหารสถาบัน ได้กำหนดให้มีกระบวนการที่เป็นรูปธรรมในการจัดการเพื่อให้เกิดการควบคุมและตรวจสอบการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา

๓. เอกสาร/หลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าผู้บริหารสถาบันมีการติดตามผลการดำเนินงานสำคัญ เช่น ระบบในด้านนโยบายและแผน ด้านการบริหารงานบุคคล ด้านการเงินและงบประมาณ โดยเฉพาะการดำเนินงานตามภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษาที่เป็นมติสภา สถาบัน

๔. เอกสาร/หลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงนโยบายของสถาบันที่กำหนดให้มีระบบการประเมินตนเอง และมีการดำเนินงานตามระบบนั้น

๕. รายงานการประชุมสภาสถาบันอุดมศึกษาในช่วง ๓ ปีที่ผ่านมา

๖. รายงานการสังเคราะห์มติ/นโยบาย รวมทั้งผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจของผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษา

ตัวบ่งชี้ ๕.๓ ระดับคุณภาพของคณาจารย์

คำอธิบาย

เป็นการวัดคุณภาพอาจารย์จากคุณวุฒิและตำแหน่งทางวิชาการ เนื่องจากเป็นเรื่องสำคัญที่ส่งผลต่อคุณภาพของผู้เรียน รวมทั้งการวัดความสำเร็จของสถาบันในการส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาคุณภาพอาจารย์ เพื่อต้องการให้คณาจารย์รักษาระดับคุณภาพอาจารย์อุดมศึกษาให้ได้มาตรฐานทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ อีกทั้งส่งเสริมสนับสนุนให้อาจารย์อุดมศึกษามีวิถีชีวิตและคุณภาพชีวิตในการทำงานที่ได้มาตรฐานเพื่อปฏิบัติตามภารกิจของสถาบันอุดมศึกษาได้อย่างดี

ประเด็นการพิจารณา

๑. ร้อยละของอาจารย์ที่ไปศึกษาต่อปริญญาเอก อย่างน้อยร้อยละ ๕ (นับเทียบกับอาจารย์ผู้ที่ยังไม่มีวุฒิปริญญาเอก โดยหักผู้ลาศึกษาต่อออก)

๒. ร้อยละของอาจารย์ที่ขอตำแหน่งทางวิชาการต่อจำนวนอาจารย์ที่มีคุณสมบัติครบที่จะขอตำแหน่งทางวิชาการ อย่างน้อยร้อยละ ๕ (นับเทียบกับอาจารย์ที่มีคุณสมบัติครบ โดยหักผู้ลาศึกษาต่อออก)

๓. จำนวนอาจารย์มีตำแหน่งทางวิชาการเพิ่มขึ้นทุกตำแหน่งรวมกัน อย่างน้อยร้อยละ ๕ (นับเทียบกับอาจารย์ทั้งหมด โดยหักผู้ลาศึกษาต่อออก)

๔. ร้อยละของอาจารย์ที่ได้รับการส่งเสริม พัฒนาอาจารย์ด้านด้านวิชาการ วิธีการสอน และการวัดผล รวมทั้งการให้ความรู้ด้านจรรยาบรรณอาจารย์ อย่างน้อยร้อยละ ๒๐ (นับเทียบกับอาจารย์ทั้งหมด โดยหักผู้ลาศึกษาต่อออก)

๕. ร้อยละของอาจารย์ที่ได้ทุนโครงการปริญญาเอกกาญจนาภิเษก (คปก.) หรือได้รับทุนวิจัยจากหน่วยงานภายนอกระดับชาติ/นานาชาติ หรือได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพ ระดับชาติ/นานาชาติ อย่างน้อยร้อยละ ๕ (นับเทียบอาจารย์ทั้งหมด โดยหักผู้ลาศึกษาต่อออก)

๖. ร้อยละของอาจารย์ที่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาเอก (การนับให้นับรวมผู้ลาศึกษาต่อ)

- กลุ่ม ข๑, ข๒ และ ค๒ อาจารย์มีวุฒิปริญญาเอกร้อยละ ๓๐ ขึ้นไป

- กลุ่ม ค๑ และ ง อาจารย์มีวุฒิปริญญาเอกร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

๗. ร้อยละของอาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการ (การนับให้นับรวมผู้ลาศึกษาต่อ)

- กลุ่ม ข๑, ข๒ และ ค๒ อาจารย์มีตำแหน่งทางวิชาการร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

- กลุ่ม ค๑ และ ง อาจารย์มีตำแหน่งทางวิชาการร้อยละ ๗๐ ขึ้นไป

หมายเหตุ : การคำนวณในประเด็นการพิจารณาข้อ ๖ และ ๗ ให้นับรวมผู้ลาศึกษาต่อ

เกณฑ์การให้คะแนน :

๑	๒	๓	๔	๕
ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้	ปฏิบัติได้
๑-๒ ข้อ	๓ ข้อ	๔ ข้อ	๕ ข้อ	๖-๗ ข้อ

คำอธิบายประเด็นพิจารณาแต่ละข้อ

๑. ร้อยละของอาจารย์ที่ไปศึกษาต่อปริญญาเอกหรือเทียบเท่า อย่างน้อยร้อยละ ๕

คำอธิบาย

ร้อยละของอาจารย์ประจำของสถาบันอุดมศึกษาที่ไปศึกษาต่อระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่าในประเทศและต่างประเทศ ทั้งนี้ให้นับรวมอาจารย์ประจำที่ไปศึกษาต่อทั้งในสถาบันที่ตนเองสังกัดและต่างสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมด ๓ ปีการศึกษาย้อนหลังก่อนปีที่ประเมิน **โดยไม่นับผู้ลาศึกษาต่อ** ทั้งนี้ให้นับอาจารย์ที่ไปศึกษาต่อระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่าทุกปี อาจารย์ที่ไปศึกษาต่อระดับปริญญาเอกให้นับเฉพาะอาจารย์ประจำที่ยังไม่ได้ปริญญาเอก โดยให้นับรวมอาจารย์ที่ไปศึกษาต่อระดับปริญญาเอกทุกปี (นับ ๓ ปีย้อนหลัง)

สูตรการคำนวณ :

$\frac{\text{ผลรวมของจำนวนอาจารย์ประจำที่ไปศึกษาต่อระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า๓ ปีย้อนหลัง}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำที่ยังไม่ได้ปริญญาเอกใน ๓ ปีการศึกษาย้อนหลัง}} \times ๑๐๐$
--

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูล ๓ ปีย้อนหลัง

๑. จำนวนและรายชื่ออาจารย์ประจำของสถาบัน ในรอบ ๓ ปีที่ผ่านมา

๒. จำนวนและรายชื่ออาจารย์ประจำของสถาบันที่ไปศึกษาต่อระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่าในประเทศและต่างประเทศ พร้อมรายชื่อสถาบันที่ไปศึกษาต่อ ช่วงเวลาการศึกษาต่อในรอบ ๓ ปีที่ผ่านมา

๒. ร้อยละของอาจารย์ที่ขอตำแหน่งทางวิชาการต่อจำนวนอาจารย์ที่มีคุณสมบัติครบที่จะขอตำแหน่งทางวิชาการ อย่างน้อยร้อยละ ๕

คำอธิบาย

ร้อยละของอาจารย์ประจำของสถาบันอุดมศึกษาที่ขอตำแหน่งทางวิชาการครอบคลุมตำแหน่งศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และอาจารย์ ต่อจำนวนอาจารย์ประจำที่มีคุณสมบัติครบที่จะขอตำแหน่งทางวิชาการ ๓ ปีการศึกษาย้อนหลัง **โดยไม่นับผู้ลาศึกษาต่อ**

สูตรการคำนวณ :

$\frac{\text{ผลรวมของจำนวนอาจารย์ที่ขอตำแหน่งทางวิชาการ ๓ ปีย้อนหลัง}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำที่มีคุณสมบัติครบที่จะขอตำแหน่งทางวิชาการใน ๓ ปีการศึกษาย้อนหลัง}} \times ๑๐๐$
--

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

- ๑. จำนวนและรายชื่ออาจารย์ประจำที่มีคุณสมบัติครบที่จะขอตำแหน่งทางวิชาการ ในรอบ ๓ ปีที่ผ่านมา
- ๒. จำนวนและรายชื่ออาจารย์ประจำที่ขอตำแหน่งทางวิชาการ พร้อมรายละเอียดตำแหน่งวิชาการที่เสนอขอ ช่วงเวลาที่เสนอขอ ในรอบ ๓ ปีที่ผ่านมา

๓. จำนวนอาจารย์มีตำแหน่งทางวิชาการเพิ่มขึ้นทุกตำแหน่งรวมกัน อย่างน้อยร้อยละ ๕ คำอธิบาย

จำนวนของอาจารย์ประจำของสถาบันอุดมศึกษาที่มีตำแหน่งทางวิชาการเพิ่มขึ้นทุกตำแหน่งรวมกัน โดยนับจากจำนวนอาจารย์ทั้งหมด ใน ๓ ปีการศึกษา ย้อนหลัง **โดยไม่นับผู้ลาศึกษาต่อ**

สูตรการคำนวณ :

$\frac{\text{ผลรวมของจำนวนอาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการเพิ่มขึ้น ๓ ปีย้อนหลัง}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมด ใน ๓ ปีการศึกษา ย้อนหลัง}} \times 100$

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

- ๑. จำนวนและรายชื่ออาจารย์ประจำทั้งหมด พร้อมแสดงตำแหน่งทางวิชาการ ในรอบ ๓ ปีที่ผ่านมา
- ๒. จำนวนและรายชื่ออาจารย์ประจำที่มีตำแหน่งทางวิชาการเพิ่มขึ้น โดยแสดงข้อมูลเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจน

๔. ร้อยละของอาจารย์ที่ได้รับการส่งเสริม พัฒนาอาจารย์ด้านวิชาการ วิธีการสอน และการวัดผล รวมทั้งการให้ความรู้ด้านจรรยาบรรณอาจารย์ อย่างน้อยร้อยละ ๒๐

คำอธิบาย

ร้อยละของอาจารย์ประจำของสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับการส่งเสริม พัฒนาอาจารย์ด้านวิชาการ วิธีการสอน และการวัดผล รวมทั้งการให้ความรู้ด้านจรรยาบรรณอาจารย์ ในประเทศและต่างประเทศ ต่อจำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมด **ใน ๓ ปีการศึกษา ย้อนหลัง โดยไม่นับผู้ลาศึกษาต่อ** ทั้งนี้ให้นับรวมอาจารย์ประจำที่ได้รับการส่งเสริมพัฒนาทั้งในสถาบันที่ตนเองสังกัดและต่างสถาบัน

สูตรการคำนวณ :

$\frac{\text{ผลรวมของจำนวนอาจารย์ที่ได้รับการส่งเสริม พัฒนาอาจารย์ด้านวิชาการ วิธีการสอน และการวัดผล รวมทั้งการให้ความรู้ด้านจรรยาบรรณอาจารย์ ใน ๓ ปีย้อนหลัง}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมดใน ๓ ปีการศึกษา ย้อนหลัง}} \times 100$
--

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. จำนวนและรายชื่ออาจารย์ประจำทั้งหมด พร้อมแสดงตำแหน่งทางวิชาการ ในรอบ ๓ ปีที่ผ่านมา
๒. จำนวนและรายชื่ออาจารย์ประจำที่ได้รับการส่งเสริมพัฒนาในด้านต่างๆ โดยควรแสดงข้อมูลจำแนกให้เห็นวิธีพัฒนาอาจารย์แต่ละคน ช่วงเวลาการพัฒนา พร้อมทั้งหลักฐานการดำเนินการ

๕. ร้อยละของอาจารย์ที่ได้ทุนโครงการปริญญาเอกกาญจนาภิเษก (คปก.) หรือได้รับทุนวิจัยจากหน่วยงานภายนอกระดับชาติ/นานาชาติ หรือได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพ ระดับชาติ/นานาชาติ อย่างน้อยร้อยละ ๕

คำอธิบาย

ร้อยละของอาจารย์ที่ได้รับทุนโครงการปริญญาเอกกาญจนาภิเษก (คปก.) หรือได้รับทุนวิจัยจากหน่วยงานภายนอกระดับชาติ/นานาชาติ หรือได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพ ระดับชาติ/นานาชาติต่อจำนวนคณาจารย์ทั้งหมด โดยให้นับรวมในรอบ ๓ ปีติดต่อกัน ทั้งนี้ให้นับเฉพาะอาจารย์ประจำที่ปฏิบัติงานจริง ไม่นับรวมอาจารย์ประจำที่ลาศึกษาต่อ และในกรณีการได้รับทุนโครงการปริญญาเอกกาญจนาภิเษก (คปก.) หรือได้รับทุนวิจัยจากหน่วยงานภายนอกระดับชาติ/นานาชาติไม่นับซ้ำ แม้ว่าอาจารย์ประจำท่านนั้นจะได้รับทุนวิจัยหลายครั้งในปีการศึกษานั้นๆ หากเป็นการได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพสามารถนับซ้ำได้หากอาจารย์ท่านนั้นได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพหลายครั้งในรอบ ๓ ปีที่ผ่านมาก่อนปีที่ประเมิน

การได้รับทุนโครงการปริญญาเอกกาญจนาภิเษก (คปก.) หรือได้รับทุนวิจัยจากหน่วยงานภายนอก หมายถึง การได้รับเงิน วัสดุ อุปกรณ์ หรือเครื่องมือต่างๆ ที่ได้รับการสนับสนุนจากโครงการปริญญาเอกกาญจนาภิเษก (คปก.) และจากหน่วยงานภายนอกสำหรับงานวิจัย ในกรณีที่เป็นวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือให้คำนวณเป็นจำนวนเงินตามราคาของสิ่งนั้นๆ

แหล่งทุนวิจัยจากหน่วยงานภายนอกสถาบัน จำแนกได้ดังนี้

- ๑) แหล่งทุนในประเทศ เช่น สวทช. สกว. สกอ. วช. สสส. เป็นต้น
- ๒) แหล่งทุนต่างประเทศ
- ๓) จากหน่วยงานภาคอุตสาหกรรม กระทรวง จังหวัด อื่นๆ ที่ไม่ใช่แหล่งทุนวิจัย
- ๔) จากภาคเอกชน
- ๕) จากแหล่งอื่นๆ

การได้รับประกาศเกียรติคุณยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพ หมายถึง จำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมดที่ได้รับประกาศเกียรติคุณยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพ ซึ่งต้องเป็นประกาศเกียรติคุณยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพของต่างหน่วยงาน เช่น หน่วยงานภาครัฐในระดับกระทรวง ทบวง กรม หรือจังหวัด หน่วยงานของรัฐและเอกชนที่เป็นองค์กรทางวิชาการ หรือองค์กรทางวิชาชีพ หรือ หน่วยงาน/องค์กร

วิชาการ/วิชาชีพที่ได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติ เป็นต้น โดยมีลายลักษณ์อักษรปรากฏ ซึ่งแสดงถึง การเชิดชูเกียรติสร้างชื่อเสียงให้กับบุคลากรและหน่วยงาน **ไม่นับรวมผู้ลาศึกษาต่อ**

สูตรการคำนวณ :

ร้อยละของอาจารย์ที่ ได้รับทุน คปก.)หรือ ทุนวิจัยจากหน่วยงาน ภายนอก หรือได้รับ การประกาศเกียรติ คุณยกย่องในด้าน วิชาการ	=	ผลรวมของจำนวนอาจารย์ในแต่ละคณะวิชาที่ได้ทุนโครงการปริญญาเอกกาญจนาภิเษก (คปก.) หรือได้รับทุนวิจัยจากหน่วยงานภายนอกระดับชาติ/นานาชาติ หรือ ได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพ ระดับชาติ/นานาชาติ	X ๑๐๐
		ใน ๓ ปีย้อนหลัง	
		จำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมดใน ๓ ปีการศึกษา ย้อนหลัง	

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. จำนวนและรายชื่ออาจารย์ประจำ ทั้งนี้ให้นับเฉพาะอาจารย์ประจำที่ปฏิบัติงานจริง **ไม่นับรวม** อาจารย์ประจำที่ลาศึกษาต่อ

๒. จำนวนและรายชื่อที่ได้รับทุนวิจัยจากหน่วยงานภายนอก พร้อมระบุแหล่งทุนวิจัย ช่วงเวลาที่ ได้รับทุน และหลักฐานประกอบ และ**ไม่นับซ้ำ**แม้ว่าอาจารย์ท่านนั้นจะได้รับทุนวิจัยหลายครั้งในปีการศึกษา นั้นๆ

๓. จำนวนอาจารย์ที่ได้รับการประกาศเกียรติคุณยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพ พร้อมระบุรางวัลที่ได้รับ หน่วยงานที่ให้รางวัล ช่วงเวลาที่ ได้รับ และหลักฐานประกอบ และสามารถนับซ้ำได้หากอาจารย์ท่านนั้นได้รับ ประกาศเกียรติคุณยกย่องในด้านวิชาการ วิชาชีพ หลายครั้งในรอบ ๓ ปี ที่ผ่านมา

๖. ร้อยละของอาจารย์ที่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาเอก (นับรวมผู้ลาศึกษาต่อ)

- กลุ่ม ข๑, ข๒ และ ค๒ อาจารย์มีวุฒิปริญญาเอกร้อยละ ๓๐ ขึ้นไป
- กลุ่ม ค๑ และ ง อาจารย์มีวุฒิปริญญาเอกร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ :

ผลรวมจำนวนอาจารย์ประจำที่มีวุฒิปริญญาเอก ๓ ปีการศึกษาย้อนหลัง	X	๑๐๐
จำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมด ๓ ปีการศึกษาย้อนหลัง		

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

- ๑. จำนวนและรายชื่ออาจารย์ประจำทั้งหมด
- ๒. จำนวนและรายชื่ออาจารย์ประจำที่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาเอก พร้อมหลักฐาน

๗. ร้อยละของอาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการ (นับรวมผู้ลาศึกษาต่อ)

- กลุ่ม ข๑, ข๒ และ ค๒ อาจารย์มีตำแหน่งทางวิชาการร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป
- กลุ่ม ค๑ และ ง อาจารย์มีตำแหน่งทางวิชาการร้อยละ ๗๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ :

$\frac{\text{ผลรวมจำนวนอาจารย์ประจำที่ตำแหน่งทางวิชาการ ๓ ปีการศึกษาย้อนหลัง}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมด ๓ ปีการศึกษาย้อนหลัง}} \times 100$
--

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. จำนวนและรายชื่ออาจารย์ประจำทั้งหมด
๒. จำนวนและรายชื่ออาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ พร้อมหลักฐาน

ตัวบ่งชี้ ๕.๔ ระดับความสำเร็จของการพัฒนาสถาบันให้บรรลุเป้าหมายตามอัตลักษณ์ของสถาบัน

คำอธิบาย :

การบรรลุเป้าหมายตามอัตลักษณ์ของสถาบันอุดมศึกษา ที่สะท้อนอัตลักษณ์และจุดเน้นรวมทั้งวัตถุประสงค์เฉพาะตามพระราชบัญญัติของสถาบันอุดมศึกษา หมายถึง การที่สถาบันอุดมศึกษาเลือกหรือสร้าง **ตัวบ่งชี้สำคัญ ๓ ตัวบ่งชี้** **ตัวบ่งชี้** ที่มีคุณสมบัติ ดังนี้ ๑) สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การปฏิรูปอุดมศึกษาและการพัฒนาประเทศ ๒) สอดคล้องกับพันธกิจของสถาบันอุดมศึกษาตามกลุ่มสถาบันที่เป็นจุดเน้น และ ๓) สะท้อนอัตลักษณ์และจุดเน้นรวมทั้งวัตถุประสงค์เฉพาะตามพระราชบัญญัติของสถาบันอุดมศึกษา ทั้งนี้ ตัวบ่งชี้ที่เลือกหรือสร้างต้องเป็นตัวบ่งชี้ที่เป็นผลผลิตและผลลัพธ์จากการดำเนินงานของสถาบันและผ่านความเห็นชอบจากสภาสถาบัน

หลักการของตัวบ่งชี้ จำแนกได้ตามกลุ่มของสถาบันอุดมศึกษา ดังนี้

สถาบันอุดมศึกษากลุ่ม ข(๑) ข(๒) และ ค(๒) เป็นตัวบ่งชี้ที่สะท้อนตามอัตลักษณ์ของสถาบันอุดมศึกษา ทั้งนี้แนวทางในการกำหนดตัวบ่งชี้อิสระ ต้องมีความสอดคล้องกับจุดเน้นของสถาบัน ดังนี้

- มหาวิทยาลัยราชภัฏ เป็นตัวชี้วัดเกี่ยวกับความเป็นมหาวิทยาลัยท้องถิ่น ความเป็น “ราชภัฏ” และการส่งเสริมวิद्यฐานะครูและวิชาชีพครู
 - ระดับความสำเร็จของแผนการอนุรักษ์ พัฒนา และสร้างเสริมเอกลักษณ์ ศิลปะ และวัฒนธรรม
 - ระดับความสำเร็จของแผนการให้บริการวิชาการและวิชาชีพแก่สังคม
 - ระดับความสำเร็จของแผนการส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
 - ระดับความสำเร็จของแผนการพัฒนาคูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล และสถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน เป็นตัวชี้วัดเกี่ยวกับการผลิตบัณฑิตด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และการถ่ายทอดเทคโนโลยี
 - ระดับความสำเร็จของแผนการให้บริการทางวิชาการและวิชาชีพแก่สังคม
 - ระดับความสำเร็จในการนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีไปสร้างและหรือพัฒนาอาชีพในชุมชน
 - ระดับความสำเร็จของการดำเนินงานตามโครงการพัฒนาการจัดการศึกษาตามยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เป็นตัวชี้วัดเกี่ยวกับการผลิตบัณฑิตด้านศิลปะและวัฒนธรรม และทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
- สถาบันการพลศึกษา เป็นตัวชี้วัดเกี่ยวกับการผลิตบัณฑิตด้านพลศึกษา กีฬา และสุขภาพ

สูตรการคำนวณผลการดำเนินงาน

$$\frac{\text{ผลรวมจำนวนตัวบ่งชี้ที่บรรลุเป้าหมาย}}{\text{จำนวนตัวบ่งชี้ทั้งหมด}} \times 100$$

สูตรการคำนวณค่าคะแนน

การใช้สูตรการคำนวณค่าคะแนน ให้คำนวณตามผลการดำเนินงานจริง โดยใช้ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน ตามเกณฑ์การให้คะแนน เป็นตัวเทียบในการคำนวณค่าคะแนน กำหนดร้อยละ ๑๐๐ ที่ ๕ คะแนน ดังนี้

$$\frac{\text{ผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้}}{\text{ผลการดำเนินงานที่กำหนดเป็น ๕ คะแนน}} \times ๕$$

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. ตัวบ่งชี้เกี่ยวกับอัตลักษณ์ของสถาบันอุดมศึกษาที่ระบุในแผนของสถาบัน พร้อมด้วยเป้าหมายและโครงการ/กิจกรรมในแต่ละตัวบ่งชี้
๒. รายงานผลการดำเนินงาน/สรุปผลการดำเนินการของโครงการ/กิจกรรมตามตัวบ่งชี้ พร้อมเอกสารหลักฐานประกอบ
๓. รายงานการประเมินแผนของสถาบัน (ถ้ามี)
๔. รายงานประจำปี พร้อมรายงานประเมินตนเองของสถาบัน

ตัวบ่งชี้ ๕.๕ ระดับความสำเร็จของการพัฒนาสถาบันสู่ระดับสากล (กลุ่ม ค๑ และ ง)

คำอธิบาย

การพัฒนาสถาบันสู่ระดับสากล หมายถึง การส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาได้รับการยอมรับทางวิชาการในระดับนานาชาติ โดยได้รับการจัดอันดับเป็นสถาบันอุดมศึกษาชั้นนำของโลก ในระดับสถาบันหรือระดับสาขาวิชาจากองค์กรจัดอันดับชั้นนำของโลก

ตัวอย่าง องค์กรจัดอันดับชั้นนำของโลกที่เป็นที่ยอมรับในการจัดอันดับมหาวิทยาลัย เช่น

องค์กร	ประเทศ	ลักษณะการจัดกลุ่ม/สาขาที่จัด	จำนวนมหาวิทยาลัย	การเสนอ
U.S.News & World Report	สหรัฐอเมริกา	๑. จัดแบ่งตามสภาพภูมิศาสตร์ ได้แก่ (๑) national universities, (๒) national liberal arts colleges, (๓) regional universities, (๔) regional liberal arts colleges โดย regional universities แบ่งตามภาคเหนือ ได้ ตะวันออกกลาง และตะวันตก ๒. จัดตามสาขาวิชา ได้แก่ (๑) แพทย์ศาสตร์ ธุรกิจ กฎหมาย การศึกษา และ วิศวกรรมศาสตร์ ผลการจัดอันดับจะเรียกว่า America's Best Colleges	๑,๔๐๐ แห่งในสหรัฐอเมริกา	ทุกปี
Money	สหรัฐอเมริกา	จัดอันดับมหาวิทยาลัยที่ให้ผลตอบแทนคุ้มค่าที่สุดที่สุด (best value)	๑,๐๐๐ แห่ง	ทุกปี
Gourman Report	สหรัฐอเมริกา	จัดอันดับมหาวิทยาลัยประมาณ ๑๑ สาขาวิชาใหญ่ ซึ่งมีสาขาย่อยประมาณ ๑๐๐ สาขา	-	-
Maclean's Magazine	แคนาดา	จัดประเภทเป็น ๓ กลุ่ม ๑) Medical/Doctoral category (มหาวิทยาลัย ที่มีโปรแกรมแพทย์ศาสตร์และโปรแกรมปริญญาเอกและวิจัย) ๒) Comprehensive category (มหาวิทยาลัย ที่มีกิจกรรมวิจัยมาก มีโปรแกรมทางวิชาชีพทั้งระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา ๓) Primarily undergraduate category (มหาวิทยาลัยที่สอนระดับปริญญาตรีเป็นหลัก มีโปรแกรมบัณฑิตศึกษาไม่มาก)	๔๒ English-language universities และ ๙ French-language counterparts	ทุกปี

องค์กร	ประเทศ	ลักษณะการจัดกลุ่ม/สาขาที่จัด	จำนวนมหาวิทยาลัย	การเสนอ
Shanghai Jiao Tong University	จีน	จัดทำโดย Institute of Higher Education ของ Shanghai Jiao Tong University เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. ๒๐๐๓ มีองค์ประกอบในการจัด ๔ องค์ประกอบ ๖ ตัวบ่งชี้ ทำเป็นประกาศเรียกว่า Academic Ranking of World Universities จัดอันดับ มหาวิทยาลัย 500 แห่ง	มหาวิทยาลัยทั่วโลก	ทุกปี
Times Higher Ed. Supplement	อังกฤษ	การจัดอันดับของ The Times Higher Education Supplement เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. ๒๐๐๔ มีองค์ประกอบในการจัด ๔ องค์ประกอบ ๖ ตัวบ่งชี้ เมื่อจัดอันดับแล้วทำเป็น University League Tables และทำประกาศเป็น The World's Top ๒๐๐ Universities	มหาวิทยาลัยทั่วโลก	ทุกปี
Higher Education Evaluation and Accreditation Council of Taiwan	ไต้หวัน	HEEACT วางระบบการประเมินโดยใช้ American Model มาตรฐานการประเมินมี 5 ด้าน ได้แก่ 1) Goals, features and self enhancement mechanism, 2) Curriculum and Instruction, 3) Student learning and student affair, และ 4) Research output and professional delegation 5) Performance of graduates	153 แห่ง	โดยกฎหมาย กำหนดให้มีการประเมิน ทุก ๕ ปี

ที่มา: Chuvej Chansa-ngavej (2540). Performance Indicators for Universities A Critical Evaluation. ในหนังสือรวมบทความการสัมมนาทางวิชาการเรื่อง ดัชนีวัดผลสำเร็จของมหาวิทยาลัย จัดโดยสมาคมศูนย์วิชาการไทย-ออสเตรเลีย วันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๔๐ อ้างถึงใน นงลักษณ์ วิรัชชัย และ สุวิมล ว่องวาณิช. (๒๕๔๑). การวิเคราะห์การจัดอันดับมหาวิทยาลัยของประเทศในเอเชีย. กรุงเทพมหานคร: บริษัท เซเวน พรินติ้ง กรุ๊ป จำกัด. และปรับข้อมูลบางส่วนให้ทันสมัยขึ้นจากการค้นคว้าทางอินเทอร์เน็ตเพิ่มเติม

ตัวอย่างแหล่งสืบค้นหน่วยงานจัดอันดับเป็นสถาบันอุดมศึกษาชั้นนำของโลก

๑. Asiaweek (Hongkong)

<http://www.asiaweek.com/asiaweek/features/universities2000/schools/multi.overall.html>

๒. U.S.News & World Report (USA)

http://grad-schools.usnews.rankingsandreviews.com/usnews/edu/grad/rankings/rankindex_brief.php

๓. Business Week (USA)

<http://www.businessweek.com/bschools/00/>

๔. Gourman Report (USA)

http://www.collegeconfidential.com/college_rankings/gourman_report.htm

๕. RAE (UK)

<http://www.lums.lancs.ac.uk/Research/RAE/>

๖. Times Higher Ed. Supplement (UK)

<http://www.thes.co.uk/>

๗. Maclean's Magazine (Canada)

<http://www.macleans.ca/education/rankings.jsp>

๘. GUG (Australia)

<http://www.thegooduniversityguide.co.uk/profiles.php>

๙. Shanghai Jiao Tong University (China)

<http://ed.sjtu.edu.cn/rank/2005/ARWU2005Main.htm>

๑๐. รายชื่อ website อื่นๆ ที่จัดอันดับสถาบัน จำแนกตามพื้นที่

http://en.wikipedia.org/wiki/College_and_university_rankings#Canada

เกณฑ์การให้คะแนน :

ระดับคะแนน	เกณฑ์การให้คะแนน
๑	ได้รับการจัดอันดับจากสถาบันจัดอันดับที่อยู่นอกกรอบมาตรฐานที่กำหนด
๒	ได้รับการจัดอันดับเป็นสถาบันอุดมศึกษาชั้นนำของโลกในระดับสถาบันหรือสาขาวิชา/คณะวิชา
๓	ได้รับการจัดอันดับเป็นสถาบันอุดมศึกษาชั้นนำของโลกหรือได้รับการรับรองจากสมาคมวิชาชีพในระดับสากลในระดับสถาบันและอย่างน้อย ๑ สาขาวิชา/คณะวิชา
๔	ได้รับการจัดอันดับเป็นสถาบันอุดมศึกษาชั้นนำของโลกหรือได้รับการรับรองจากสมาคมวิชาชีพในระดับสากลในระดับสถาบันและอย่างน้อย ๒ สาขาวิชา/คณะวิชา
๕	ได้รับการจัดอันดับเป็นสถาบันอุดมศึกษาชั้นนำของโลกหรือได้รับการรับรองจากสมาคมวิชาชีพในระดับสากลในระดับสถาบันและอย่างน้อย ๓ สาขาวิชา/คณะวิชา

หมายเหตุ : กรณีสถาบันอุดมศึกษาได้รับการจัดอันดับจากหน่วยงานกลางอื่นๆ ที่ไม่มีในรายการดังกล่าวให้นำเสนอความน่าเชื่อถือของหน่วยงานกลางพร้อมระบบและวิธีการจัดอันดับมาเพื่อพิจารณาได้

****กรณีประเมินนำร่อง ให้ใช้การจัดอันดับของ Times Higher Ed. Supplement หากได้รับการจัดอันดับอื่นนอกเหนือจาก Times Higher Ed. Supplement ให้แสดงหลักฐานและตัวบ่งชี้การจัดอันดับ จะนับได้ก็ต่อเมื่อตัวบ่งชี้และเกณฑ์เทียบเท่ากับ Times Higher Ed. Supplement**

มาตรฐานที่ ๖ การประกันและพัฒนาคุณภาพภายใน

สถาบันอุดมศึกษาจะต้องแสดงความมีมาตรฐานและคุณภาพด้วยการเป็นประชาคมแห่งการสร้างความรู้ และองค์การแห่งการเรียนรู้ที่มีขีดความสามารถในการค้นคว้าวิจัยสร้างความรู้ใหม่ทั้งเพื่อพัฒนาสังคมและพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง อุดมศึกษาไทยยังต้องแสดงความเป็นอุดมศึกษามหาชนที่มีคุณภาพ นอกจากนี้อุดมศึกษาไทยต้องมีความเป็นเลิศที่ใช้การได้ในสังคมแห่งการตรวจสอบอย่างเข้มข้น เพื่อการพัฒนามาตรฐานและคุณภาพอย่างต่อเนื่องซึ่งจะนำอุดมศึกษาไทยไปสู่อุดมศึกษาสากลบนถนนนานาชาติ ดังนั้นการประกันคุณภาพอุดมศึกษาจึงเป็นการประกันคุณภาพเพื่อความรู้สู่ความเป็นเลิศ และการประกันคุณภาพเพื่อผู้เรียน หัวใจของระบบการประกันคุณภาพที่ดีคือ การใช้ระบบและกระบวนการประกันคุณภาพในการสร้างประชาคมที่มีวัฒนธรรมในการเรียนรู้ และตรวจสอบการทำงานของตนเองเพื่อผู้อยู่อยู่เสมอ ซึ่งจะนำไปสู่การเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ที่เป็นพลวัต เปลี่ยนแปลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ เผยแพร่ข่าวสารทั่วทั้งสถาบัน พร้อมกับการมีการกำหนดมาตรฐานการทำงานทุกด้านแบบมีอาชีพที่สามารถตรวจสอบการทำงานได้ทุกขั้นตอน มีกลไกรับฟังผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งภายในและภายนอกสถาบัน เพื่อนำข้อคิดความเห็นจากทุกฝ่ายที่มีส่วนร่วมมาใช้ในการกำกับแนวทางการประกันคุณภาพของสถาบัน อย่างไรก็ตาม สถาบันอุดมศึกษาพึงมีอิสระและเสรีภาพทางวิชาการในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพที่เหมาะสมของตนเอง และในขณะเดียวกันก็พึงให้อิสระแก่หน่วยงานภายในในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพตามเงื่อนไขเฉพาะของแต่ละหน่วยงานด้วย

ระบบประกันคุณภาพภายในโดยทั่วไป ประกอบด้วย ระบบแรกคือ ระบบการพัฒนาคุณภาพ ซึ่งประกอบด้วยการกำหนดมาตรฐาน กระบวนการวางแผน และออกแบบระบบงานเพื่อคุณภาพและการจัดการกระบวนการและการควบคุมคุณภาพ ระบบที่สองคือ ระบบการตรวจสอบคุณภาพเพื่อเร่งรัดให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมายตามมาตรฐานคุณภาพที่กำหนด และระบบที่สามคือ ระบบการประเมินภายในและกระบวนการปรับปรุงคุณภาพ การประกันคุณภาพภายในเป็นหน้าที่ของสถาบันในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายใน โดยให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมและการสนับสนุนจากต้นสังกัด ทั้งนี้การประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาอย่างต่อเนื่องและสามารถรองรับการประเมินคุณภาพภายนอกได้

มาตรฐานที่ ๖ การประกันและพัฒนาคุณภาพภายใน ประกอบด้วย ๒ ตัวบ่งชี้ คือ

- ๖.๑ ผลประเมินการประกันคุณภาพภายในโดยต้นสังกัด (น้ำหนัก ๔)
- ๖.๒ ระดับความสำเร็จในการนำผลประเมินไปใช้พัฒนาคุณภาพสถาบัน (ร้อยละ ๓)
- ๖.๓ ประสิทธิภาพและผลลัพธ์ของการประกันคุณภาพภายใน (น้ำหนัก ๓)

ตัวบ่งชี้ที่ ๖.๑ ผลประเมินระบบประกันคุณภาพภายในโดยต้นสังกัด (หน้าหลัก ๔)

คำอธิบาย

การที่หน่วยงานต้นสังกัดของสถาบันอุดมศึกษาได้ทำการประเมินการประกันและการพัฒนาคุณภาพภายในของสถาบันอุดมศึกษา ทั้งระดับสถาบันและคณะวิชาที่ก่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง ตามกฎกระทรวงว่าด้วย ระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.ฉบับใหม่ ที่กำหนดให้หน่วยงานต้นสังกัดต้องประเมินระบบประกันคุณภาพภายในของสถาบันอุดมศึกษา ๑ ครั้ง ภายใน ๓ ปี จึงจะใช้ผลประเมินคุณภาพภายในที่ต้นสังกัดเป็นผู้ประเมิน (เริ่มประเมินภายในปีการศึกษา ๒๕๕๓) และกรณีสถาบันที่ไม่สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ให้ใช้ผลประเมินภายในเฉลี่ย ๓ ปี

เกณฑ์การให้คะแนน

พิจารณาจากผลประเมินระบบประกันคุณภาพภายในของสถาบันอุดมศึกษาที่ประเมินโดยหน่วยงานต้นสังกัดทั้งระดับสถาบัน และระดับคณะวิชา โดยใช้ผลประเมินดังกล่าวเป็นเกณฑ์การให้คะแนนตามตัวบ่งชี้ เช่น สถาบันอุดมศึกษามีผลประเมินระบบประกันคุณภาพภายในโดยต้นสังกัดระดับสถาบันภายใน ๓ ปี ก่อนปีที่ประเมิน มีคะแนนเท่าใด จะได้รับคะแนนตามตัวบ่งชี้ในระดับสถาบันเท่านั้น

** ทั้งนี้ ให้เทียบคะแนนเต็มเท่ากับ ๕ คะแนน

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

ผลประเมินระบบประกันคุณภาพภายในของสถาบันอุดมศึกษาโดยหน่วยงานต้นสังกัด ทั้งระดับสถาบัน และระดับคณะวิชาในปีการศึกษาที่สถาบันได้รับการประเมินคุณภาพภายนอก ภายใน ๓ ปีก่อนปีที่ประเมิน

หมายเหตุ : สมศ.จะประเมินคุณภาพภายนอกสถาบันที่ได้รับการประเมินภายในจาก สกอ.หรือต้นสังกัด แล้ว (สมศ.ประสาน สกอ./ต้นสังกัด)

ตัวบ่งชี้ที่ ๖.๒ ระดับความสำเร็จในการนำผลประเมินไปใช้พัฒนาคุณภาพสถาบัน (ร้อยละ ๓)

คำอธิบาย

ความสำเร็จในการนำผลประเมินไปใช้พัฒนาพัฒนาคุณภาพสถาบัน เพื่อต้องการให้สถาบัน คณะวิชา หรือหน่วยงานเทียบเท่าคณะวิชา มีการวิเคราะห์ผลประเมินคุณภาพภายในและผลการประเมินคุณภาพภายนอก เพื่อจัดทำเป็นแผนพัฒนาคุณภาพ และเสนอขอความเห็นชอบจากสภาสถาบัน/คณะกรรมการประจำคณะหรือหน่วยงานเทียบเท่าคณะ ทั้งแผนพัฒนา ทรัพยากรที่ใช้ ผู้ดำเนินการ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ ตามแผนควบคู่กับการประกันคุณภาพภายใน เพื่อให้เกิดผลในการปรับปรุง พัฒนา ปรับเปลี่ยน ทั้งการเรียน การสอน การบริหาร และการปฏิบัติอื่นๆ และมีการประเมินประสิทธิผลของแผนพัฒนาคุณภาพทุกระดับ เพื่อนำผลไปปรับปรุงการประกันคุณภาพภายในและการปฏิบัติงานของทุกหน่วยงานต่อไป โดยต้องการให้ สภาสถาบัน/กรรมการประจำคณะหรือหน่วยงานเทียบเท่าคณะ มีการติดตามการดำเนินการเป็นระยะอย่างสม่ำเสมอ

ประเด็นการพิจารณา

๑. มีมาตรฐานและตัวบ่งชี้ทั้งระดับสถาบัน คณะวิชาหรือหน่วยงานเทียบเท่าคณะวิชา และหลักสูตร ที่สอดคล้องกับการประกันคุณภาพภายในและรองรับการประเมินคุณภาพภายนอก รวมทั้งแสดงอัตลักษณ์ของสถาบัน
๒. มีรายงานการประเมินตนเองระดับสถาบันและทุกหน่วยงานที่ถูกต้อง เชื่อถือได้ เป็นประจำทุกปี โดยได้รับความเห็นชอบจากสภาสถาบัน
๓. มีการจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพสืบเนื่องจากผลประเมินคุณภาพภายในและผลประเมินคุณภาพภายนอก โดยได้รับความเห็นชอบจากสภาสถาบัน
๔. มีการนำแผนพัฒนาคุณภาพเนื่องจากการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอกไปสู่การปฏิบัติควบคู่กับการประกันคุณภาพภายใน
๕. มีการปรับการเรียน เปลี่ยนการสอน และพัฒนาการบริหาร อันเนื่องมาจากการประเมินคุณภาพภายในและภายนอก
๖. มีการประเมินประสิทธิผลของแผนพัฒนาคุณภาพ และนำผลไปปรับปรุงการประกันคุณภาพภายในและการปฏิบัติงานเพื่อพัฒนาคุณภาพสถาบัน คณะวิชา หรือหน่วยงานเทียบเท่าคณะ

เกณฑ์การให้คะแนน

๑	๒	๓	๔	๕
มีการปฏิบัติ	มีการปฏิบัติ	มีการปฏิบัติ	มีการปฏิบัติ	มีการปฏิบัติ
๑-๒ ข้อ	๓ ข้อ	๔ ข้อ	๕ ข้อ	ครบ ๖ ข้อ

ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. รายงานการประเมินตนเองของสถาบัน คณะวิชา และหน่วยงานเทียบเท่าคณะ
๒. รายงานการประเมินคุณภาพภายใน
๓. รายงานการประเมินคุณภาพภายนอก
๔. แผนพัฒนาคุณภาพของสถาบัน คณะวิชา และหน่วยงานเทียบเท่าคณะ
๕. รายงานการประชุมของสภาสถาบัน/คณะกรรมการประจำคณะหรือหน่วยงานเทียบเท่าคณะ ที่อนุมัติแผนพัฒนาคุณภาพ
๖. หลักฐานที่แสดงให้เห็นการปฏิบัติตามแผนพัฒนาคุณภาพ และผลการจากปฏิบัติตามแผนพัฒนาคุณภาพอย่างชัดเจน
๗. รายงานการประเมินประสิทธิผลของแผนพัฒนาคุณภาพ
๘. หลักฐานที่แสดงการปรับปรุงการประกันคุณภาพภายในหรือการปฏิบัติของสถาบัน คณะวิชาหรือหน่วยงานเทียบเท่าคณะ อันเนื่องมาจากผลการประเมินประสิทธิผลของแผนพัฒนาคุณภาพ
๙. ข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

ตัวบ่งชี้ที่ ๖.๓ ประสิทธิภาพและผลลัพธ์ของการประกันคุณภาพภายใน (หน้าหลัก ๓)

คำอธิบาย

ประสิทธิผลและผลลัพธ์ของการประกันคุณภาพภายใน เป็นผลจากการประเมินผลลัพธ์และผลกระทบของระบบประกันคุณภาพจากทุกคณะวิชาและระดับสถาบัน โดยเปรียบเทียบกับผลประเมินคุณภาพภายนอกทั้งสอง เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการบริหารและการจัดการและการสอนและต่อผลการจัดการศึกษาของคณะวิชา และสถาบันอุดมศึกษา

ประเด็นในการพิจารณา

๑. มีการประเมินผลจากการใช้ระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายใน
๒. มีการนำผลจากข้อ ๑ มาใช้พัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายใน
๓. มีการเปลี่ยนแปลงการบริหารและการจัดการ หลักสูตรและการเรียนการสอน และการเปลี่ยนแปลงผลการจัดการศึกษาของคณะวิชาและสถาบันอุดมศึกษาซึ่งส่งผลในทางที่ดีขึ้น (ผลการเปลี่ยนแปลงต้องมีอย่างน้อยกึ่งหนึ่งของข้อเสนอแนะจากการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน)
๔. มีการยกย่องหน่วยงานที่ประสบผลสำเร็จจากการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่เป็นแบบอย่างแก่หน่วยงานอื่น คณะวิชาอื่นได้ (ไม่เกิน ๓ ปีย้อนหลัง)
๕. มีนวัตกรรมด้านการประกันคุณภาพที่หน่วยงาน คณะวิชา/ สถาบันพัฒนาขึ้นหรือการปฏิบัติที่เป็นเลิศ หรือการเป็นแหล่งอ้างอิงของหน่วยงาน/คณะวิชา/สถาบันอื่นๆ

เกณฑ์การให้คะแนน

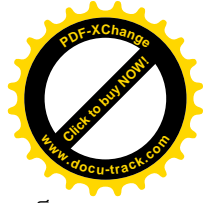
๑	๒	๓	๔	๕
มีการปฏิบัติ ๑ ข้อ	มีการปฏิบัติ ๒ ข้อ	มีการปฏิบัติ ๓ ข้อ	มีการปฏิบัติ ๔ ข้อ	มีการปฏิบัติ ครบ ๕ ข้อ

ข้อมูลที่ต้องการ ข้อมูลที่ต้องการ : ใช้ข้อมูลย้อนหลัง ๓ ปี

๑. คู่มือการประกันคุณภาพภายใน รวมทั้งหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าสถาบันการศึกษามีระบบและกลไกในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา เช่น รายงานการตรวจติดตามภายในสถาบัน ตลอดจนผลการพัฒนา/ มูลค่าเพิ่ม (Value added) จากการประกันคุณภาพภายใน รายงานผลการประกันคุณภาพภายในต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณชน

๒. การวิเคราะห์เปรียบเทียบกับผลประเมินคุณภาพภายนอกทั้งสอง

๓. เอกสาร/หลักฐานที่แสดงการเปลี่ยนแปลงการบริหารและการจัดการ และการสอน และการเปลี่ยนแปลงผลการจัดการศึกษาของคณะวิชาและสถาบันอุดมศึกษาในทางที่ดีขึ้น ที่ส่งผลต่อคุณภาพบัณฑิต คุณภาพงานวิจัย ประสิทธิภาพของการบริการวิชาการ และการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมของสถาบันอันมีหลักฐานแสดงชัดเจนว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากการประกันและพัฒนาคุณภาพภายใน

๔. นวัตกรรมด้านการประกันคุณภาพที่สาขาวิชาพัฒนาขึ้นหรือการปฏิบัติที่เป็นเลิศ หรือการเป็นแหล่งอ้างอิงของกลุ่มสาขาอื่นๆ ตลอดจนผลการพัฒนา/ มูลค่าเพิ่ม (Value added) จากการประกันคุณภาพภายใน
๕. ข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

ภาคผนวก ก

สูตรการคำนวณการตอบแบบสำรวจของบัณฑิต

สูตรการคำนวณ แบ่งออกเป็น ๒ สูตร ขึ้นอยู่กับอัตราการตอบแบบสำรวจของบัณฑิต ดังนี้

สูตรที่ ๑ กรณีมีบัณฑิตตอบแบบสำรวจตั้งแต่ร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป ของบัณฑิตทั้งหมดที่จบการศึกษา ๓ ปีการศึกษา ย้อนหลัง

จำนวนบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ทำงานทำหรือประกอบอาชีพอิสระ ในแต่ละปี นับจากวันที่สำเร็จ การศึกษาในปีการศึกษา รวมกัน ๓ ปี ไม่รวมผู้ศึกษาต่อและผู้ที่มีงานทำอยู่แล้ว	X ๑๐๐
จำนวนบัณฑิตระดับปริญญาตรีทั้งหมดที่สำเร็จการศึกษา ๓ ปี รวมกัน ในปีการศึกษา พ.ศ. ๒๕XX-๒๕XX ไม่รวมผู้ศึกษาต่อและผู้ที่มีงานทำอยู่แล้ว	

ตัวอย่างการคำนวณ :

สถาบันอุดมศึกษาแห่งหนึ่ง มีผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีทั้งหมดทั้งภาคปกติและภาคพิเศษหรือภาคนอกเวลาราชการ ในปีการศึกษา พ.ศ. ๒๕XX จำนวน N คน จากการติดตามผลการมีงานทำของบัณฑิตรุ่นนี้ โดยส่งแบบสอบถามให้ผู้สำเร็จการศึกษาทุกคนตอบ และมีการติดตามแบบสอบถาม ๒ ครั้ง ปรากฏว่ามีผู้สำเร็จการศึกษาที่ตอบแบบสอบถามจำนวน n คน ผลการวิเคราะห์การตอบแบบสอบถามจากผู้สำเร็จการศึกษา n คน พบว่า

- จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาที่ศึกษาต่อ a คน
- จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาซึ่งมีงานทำอยู่ก่อนแล้ว b คน
- จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาที่มีงานทำหรือประกอบอาชีพอิสระหลังสำเร็จการศึกษา C คน

ตัวอย่าง มหาวิทยาลัย AA มีผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีทั้งภาคปกติ ภาคพิเศษ และภาคนอกเวลาราชการในปีการศึกษา พ.ศ. ๒๕XX จำนวน ๑,๔๒๐ คน โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน ๑,๓๕๐ คน ซึ่งเป็นผู้ที่มีงานทำประกอบอาชีพอิสระหลังสำเร็จการศึกษาจำนวน ๙๘๐ คน เป็นผู้สำเร็จการศึกษาที่มีงานทำอยู่ก่อนแล้วจำนวน ๒๐๐ คน และเป็นผู้สำเร็จการศึกษาที่ศึกษาต่อจำนวน ๗๐ คน

วิธีทำ วิธีการคำนวณ แบ่งเป็น ๒ ขั้นตอน ดังนี้

๑. คำนวณหาร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม

$$\begin{aligned}
 &= \frac{n}{N} \times 100 \\
 &= \frac{1,350}{1,420} \times 100 \\
 &= 95.07\%
 \end{aligned}$$

ในกรณีนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามมากกว่าร้อยละ ๘๐ จึงเลือกใช้สูตรที่ ๑

๒. คำนวณหาร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษาที่มีงานทำหรือประกอบอาชีพอิสระใน ๑ ปี เท่ากับ

$$\begin{aligned}
 &= \frac{(c)}{(n-a-b)} \\
 &= \frac{(๙๘๐)}{(๑,๓๕๐-๗๐-๒๐๐)} \\
 &= \frac{(๙๘๐)}{(๑,๐๘๐)}
 \end{aligned}$$

ใช้ข้อมูลประเมิน ๓ ปีย้อนหลัง โดยใช้ตัวเลขดิบของแต่ละปี รวมกันแล้วคิดเป็นร้อยละ

สูตรที่ ๒ บัณฑิตผู้ตอบแบบสำรวจต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ ของบัณฑิตทั้งหมดที่จบการศึกษา ๓ ปีการศึกษา ย้อนหลัง

จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาที่ ๕๐ X มีงานทำหรือประกอบอาชีพ อิสระหลังสำเร็จการศึกษา	1	+	1
	จำนวนบัณฑิตระดับปริญญาตรี ทั้งหมดที่สำเร็จการศึกษาใน ปีการศึกษา พ.ศ.๒๕XX-๒๕XX ไม่รวมผู้ศึกษาต่อและผู้ที่มีงานทำ อยู่แล้ว		จำนวนบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่ สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา พ.ศ. ๒๕XX-๒๕XX ที่ตอบแบบสอบถาม ไม่รวมผู้ศึกษาต่อและผู้ที่มีงานทำ อยู่แล้ว

ตัวอย่าง มหาวิทยาลัย BB มีผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีทั้งภาคปกติ ภาคพิเศษ และภาคนอกเวลา ราชการในปีการศึกษา พ.ศ. ๒๕XX จำนวน ๑,๔๒๐ คน มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน ๑,๐๖๕ คน ซึ่งพบว่า เป็นผู้ที่มีงานทำหรือประกอบอาชีพอิสระหลังสำเร็จการศึกษาจำนวน ๙๘๐ คน เป็นผู้สำเร็จการศึกษาซึ่งมีงานทำอยู่ก่อนแล้วจำนวน ๒๐ คน และเป็นผู้สำเร็จการศึกษาที่ศึกษาต่อจำนวน ๖๕ คน

วิธีทำ วิธีการคำนวณ แบ่งเป็น ๒ ขั้นตอน ดังนี้

๑. คำนวณหาร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม

$$\begin{aligned}
 &= \frac{n}{N} \times ๑๐๐ \\
 &= \frac{๑,๐๖๕}{๑,๔๒๐} \times ๑๐๐ \\
 &= ๗๕.๐๐๐๐ \%
 \end{aligned}$$

ในกรณีนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ จึงเลือกใช้สูตรที่ ๒

๒. คำนวณหาร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษาที่มีงานทำหรือประกอบอาชีพอิสระใน ๑ ปีเท่ากับ

$$\begin{aligned} &= 50 C \left\{ \frac{1}{(N-a-b)} + \frac{1}{(n-a-b)} \right\} \\ &= 50(๙๘๐) \left\{ \frac{1}{(๑,๔๒๐-๖๕)} + \frac{1}{(๑,๐๖๕-๖๕)} \right\} \end{aligned}$$

ใช้ข้อมูลประเมิน ๓ ปีย้อนหลังโดยใช้ตัวเลขดิบของแต่ละปีรวมกันแล้วคิดเป็นร้อยละ

ภาคผนวก ข

กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (TQF:HEd. -Thai Qualifications Framework for Higher Education)

กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (Thai Qualifications Framework for Higher Education) หรือเรียกสั้นๆว่า TQF:HEd. เป็นกรอบที่แสดงระบบคุณวุฒิการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศ ซึ่งประกอบด้วย ระดับคุณวุฒิ ความเชื่อมโยงต่อเนื่องจากคุณวุฒิระดับหนึ่งไปสู่ระดับที่สูงขึ้น การแบ่งสายวิชา มาตรฐานผลการเรียนรู้ของแต่ละระดับคุณวุฒิซึ่งเพิ่มสูงขึ้นตามระดับของคุณวุฒิ ปริมาณการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับเวลาที่ต้องใช้ ลักษณะของหลักสูตรในแต่ละระดับคุณวุฒิ การเปิดโอกาสในเทียบโอนผลการเรียนรู้จากประสบการณ์ซึ่งเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต รวมทั้งระบบและกลไกที่ให้ความมั่นใจในประสิทธิภาพการดำเนินงานตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติของสถาบันอุดมศึกษาว่าสามารถผลิตบัณฑิตให้บรรลุคุณภาพตามมาตรฐานผลการเรียนรู้

TQF เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการกำหนดแนวนโยบายการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการจัดการศึกษาตามที่กำหนดใน พรบ.การศึกษาแห่งชาติ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานการอุดมศึกษาและการประกันคุณภาพการศึกษา อันที่จริงแล้วกรอบมาตรฐานการอุดมศึกษา (Qualification Framework for Higher Education) ไม่ใช่เรื่องใหม่ สถาบันอุดมศึกษาทั่วโลกได้มีการกำหนดกรอบมาตรฐานมานานแล้ว

สำหรับประเทศไทย กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ ได้ถูกประกาศใช้และมีผลบังคับแล้วในวันที่ ๒ ก.ค. ๒๕๕๒ ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๒

หมายเหตุ

- ในกรณีไม่มีการประเมินคุณภาพบัณฑิตตาม TQF อาจใช้ exit exam แทน ทั้งนี้หากไม่มีการประเมินตาม TQF และ exit exam

สาขาวิชานำร่องที่จะประเมิน TQF

๑. วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์	๒. คอมพิวเตอร์	๓. พยาบาลศาสตร์
๔. โลจิสติกส์	๕. การท่องเที่ยวและการโรงแรม	๖. อุตสาหกรรมเกษตร
๗. ครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์	๘. เทคโนโลยีชีวภาพ	๙. วิศวกรรมศาสตร์
๑๐. การบัญชี	๑๑. สัตวแพทยศาสตร์	๑๒. บริหารธุรกิจ

ภาคผนวก ค

รายชื่อวารสารระดับชาติและนานาชาติ

ในการประเมินคุณภาพภายนอกรอบสาม สามารถดูรายชื่อวารสารระดับชาติและนานาชาติที่อยู่ใน list ที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาให้การรับรองได้จาก website ของ สกอ. http://basd.mua.go.th/adver_detail.php?typeid=5&t_id=29

ข้อมูลสำหรับการประเมินนำร่องครั้งนี้

รายชื่อวารสารระดับนานาชาติซึ่งอยู่นอกเหนือฐานข้อมูลระดับนานาชาติ (ISI) ที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ให้การรับรอง จำนวน ๑๒ รายการ ดังต่อไปนี้

๑. Science Asia: Journal of the Science Society of Thailand
๒. Songklanakarin Journal of Science and Technology
๓. ECTI Transactions on Electrical Eng, Electronics, and Communication (ECTI-EEC)
๔. Thai Journal of Agricultural Science
๕. Asian Pacific Journal of Allergy and Immunology
๖. The Southeast Asian Journal of Tropical Medicine and Public Health
๗. Journal of the Medical Association of Thailand
๘. Thai Forest Bulletin
๙. Siriraj Hospital Gazette
๑๐. Chulalongkorn Medical Journal
๑๑. Asian Journal of Energy and Environment
๑๒. Journal of Environmental Research

รายชื่อวารสารระดับชาติที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ให้การรับรอง จำนวน ๓๙ รายการ ดังต่อไปนี้

๑. Journal of Nursing Science Chulalongkorn University
๒. Chulalongkorn University Dental Journal
๓. Thai Journal of Veterinary Medicine
๔. Thai Journal of Nursing Research
๕. Ramathibodi Nursing Journal
๖. Vajira Medical Journal
๗. The Thai Journal of Nursing Council

๘. KKU Research Journal
๙. Thai Journal of Hematology and Transfusion Medicine
๑๐. The Journal of the Royal Institute of Thailand
๑๑. Agricultural Science Journal
๑๒. Ladkrabang Engineering Journal
๑๓. Journal of the Nephrology Society of Thailand
๑๔. ASEAN Journal of Science and Technology for Development
๑๕. Journal of the National Research Council of Thailand
๑๖. Kasetsart Journal: Natural Science
๑๗. KMUTT Research and Development Journal
๑๘. International Journal of the Engineering Institute of Thailand
๑๙. Suranaree Journal of Science & Technology
๒๐. Thammasat International Journal of Science & Technology
๒๑. R&D Journal of the Engineering Institute of Thailand
๒๒. Internal Medicine Journal of Thailand
๒๓. วารสารพยาบาลศาสตร์
๒๔. วารสารธรรมชาตวิทยาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
๒๕. วารสารโลหะ วัสดุ และแร่
๒๖. วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย
๒๗. วารสารสัตวแพทยศาสตร์ มข.
๒๘. ศรีนครินทร์วิโรฒเภสัชสาร
๒๙. KMITL Science Journal
๓๐. วารสารพยาบาล
๓๑. Chiang Mai Journal of Science
๓๒. วารสารเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
๓๓. วารสารวิจัยวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
๓๔. วารสารวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์
๓๕. วารสารพยาบาลทหารบก
๓๖. วารสารวิชาการเกษตร
๓๗. ศรีนครินทร์เวชสาร
๓๘. วารสารวิทยาศาสตร์ มข.
๓๙. วารสารมหาวิทยาลัยนเรศวร

ภาคผนวก ง

ฐานข้อมูลสำหรับสืบค้นการอ้างอิงบทความวิจัย

ตัวอย่างฐานข้อมูลระดับชาติ/นานาชาติ

● ฐานข้อมูลนานาชาติที่สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ให้การรับรอง โดยใช้ประกอบการพิจารณาให้ทุนปริญญาเอกกฤษฎีกาพิเศษ (<http://rgj.trf.or.th/thai/rgj๔๔.asp>)

๑. สาขาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

- ๑.๑ SciSearch = <http://library.dialog.com/bluesheets/html/bl๐๐๓๔.html>
- ๑.๒ MEDLINE = <http://medline.cos.com/>
- ๑.๓ BIOSIS = <http://www.biosis.org/>
- ๑.๔ CA SEARCH = <http://library.dialog.com/bluesheets/html/bl๐๓๙๙.html>
- ๑.๕ EiCOMPENDEX = <http://www.ei.org/databases/compendex.html>
- ๑.๖ INSPEC = <http://www.theiet.org/publishing/inspec/>

๒. สาขาด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

- ๒.๑ Social SciSearch = <http://library.dialog.com/bluesheets/html/bl๐๐๐๗.html>
- ๒.๒ ERIC = <http://www.eric.ed.gov/>
- ๒.๓ PsycINFO = <http://www.apa.org/psycinfo/>
- ๒.๔ Sociological Abstracts = <http://www.csa.com/factsheets/socioabs-set-c.php>
- ๒.๕ Arts & Humanities Search = <http://library.dialog.com/bluesheets/html/bl๐๔๓๙.html>
- ๒.๖ Linguistics and Language Behavior Abstracts = <http://www.csa.com/factsheets/lba-set-c.php>

● ฐานข้อมูลมาตรฐานสากลอื่น ๆ

๑. ISI = <http://portal.isiknowledge.com/>
๒. MathSciNet = <http://www.ams.org/mathscinet>
๓. ScienceDirect = <http://www.sciencedirect.com/>
๔. Agricola = <http://agricola.nal.usda.gov/>
๕. Biosisi = <http://www.biosis.org/>
๖. Scopus = <http://www.info.scopus.com/>
๗. Pubmed = <http://www.pubmed.gov/>
๘. Academic Search Premium = <http://www.ebsco.com/home/> (select ebscohost and then academic search premium)
๙. Infotrieve = <http://www.infotrieve.com>
๑๐. Wilson = <http://www.nova.edu/library/dils/lessons/wilsonweb/>

ภาคผนวก จ

สิทธิบัตร และอนุสิทธิบัตร

สิทธิบัตร (patent) หมายถึง หนังสือสำคัญที่รัฐออกให้เพื่อคุ้มครองการประดิษฐ์คิดค้นหรือการออกแบบผลิตภัณฑ์ ที่มีลักษณะตามที่กำหนดในกฎหมาย กฎกระทรวง และระเบียบว่าด้วยสิทธิบัตร พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นทรัพย์สินทางปัญญาประเภทหนึ่ง ที่เกี่ยวกับการประดิษฐ์คิดค้นหรือการออกแบบ เพื่อให้ได้สิ่งของ, เครื่องใช้หรือสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆที่เราใช้กันอยู่ในชีวิตประจำวัน เช่น การประดิษฐ์รถยนต์, โทรศัพท์, คอมพิวเตอร์, โทรศัพท์ หรือการออกแบบขวดบรรจุน้ำดื่ม, ขวดบรรจุน้ำอัดลม หรือการออกแบบลวดลายบนจานข้าว, ถ้วยกาแฟ ไม่ให้เหมือนของคนอื่น เป็นต้น

ประโยชน์ของสิทธิบัตร

เอกสารสิทธิบัตรนานาชาติเป็นแหล่งรวมผลงานประดิษฐ์คิดค้นทั่วโลกที่สำคัญที่สุด ได้เปิดวิธีการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมทุกชนิดทุกสาขาทั่วโลก สิทธิบัตรคุ้มครองเป็นรายประเทศ จดทะเบียนในประเทศใดก็คุ้มครองเฉพาะในประเทศนั้น หมายความว่าเราสามารถนำเทคโนโลยีที่ไม่ได้จดทะเบียนในประเทศไทยมาผลิตสินค้าจำหน่ายในประเทศได้ สามารถผลิตหรือส่งออกไปจำหน่ายในประเทศที่ไม่ได้จดทะเบียนสิทธิบัตรในเรื่องนั้นๆ หรือนำมาใช้เป็นฐานความรู้ในการวิจัยพัฒนาและต่อยอดได้

ประเภทของสิทธิบัตร

รูปแบบหรือประเภทของสิทธิบัตรตาม พ.ร.บ. สิทธิบัตรจะมีอยู่ ๓ ประเภท คือ

๑. **สิทธิบัตรการประดิษฐ์** หมายถึง การคิดค้นเกี่ยวกับ กลไก โครงสร้าง ส่วนประกอบ ของสิ่งของ เครื่องใช้ เช่น กลไกของกล้องถ่ายรูป, กลไกของเครื่องยนต์, ยารักษาโรค เป็นต้น หรือการคิดค้นกรรมวิธีในการผลิตสิ่งของ เช่น วิธีการในการผลิตสินค้า, วิธีการในการเก็บรักษาพืชผักผลไม้ไม่ให้เน่าเสียเร็วเกินไป เป็นต้น
๒. **สิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์** หมายถึง การออกแบบรูปร่าง ลวดลาย หรือสีสันทึ่มองเห็นได้จากภายนอก เช่น การออกแบบแก้วน้ำให้มีรูปร่างเหมือนรองเท้า เป็นต้น
๓. **อนุสิทธิบัตร (Petty patent)** เป็นการให้ความคุ้มครองสิ่งประดิษฐ์คิดค้น เช่นเดียวกับสิทธิบัตรการประดิษฐ์ แต่แตกต่างกันตรงที่การประดิษฐ์ที่จะขอรับอนุสิทธิบัตร เป็นการประดิษฐ์ที่มีเป็นการปรับปรุงเพียงเล็กน้อย และมีประโยชน์ใช้สอยมากขึ้นมาก

เงื่อนไขในการขอรับสิทธิบัตรการประดิษฐ์/อนุสิทธิบัตร

การประดิษฐ์ที่ขอรับสิทธิบัตรได้ กฎหมายกำหนดว่า จะต้องมีความสมบัติครบทั้ง ๓ อย่าง ดังต่อไปนี้

๑. เป็นสิ่งประดิษฐ์ใหม่ คือ ยังไม่เคยมีจำหน่ายหรือขายมาก่อน หรือยังไม่เคยเปิดเผยรายละเอียดของสิ่งประดิษฐ์ในเอกสารสิ่งพิมพ์ใดๆ ในทีวี หรือในวิทยุ มาก่อน เว้นแต่การตีพิมพ์เผยแพร่ของเอกสารนั้นจะเป็นส่วนหนึ่งของการเผยแพร่เพื่อสาธารณะประโยชน์ในการสร้างผลงานประดิษฐ์ที่จัดขึ้นโดยรัฐฯ
๒. มีขั้นการประดิษฐ์ที่สูงขึ้น คือ ไม่เป็นขั้นตอนการประดิษฐ์ที่สามารถทำได้ง่าย โดยผู้พบเห็นทั่วไป หรืออาจพูดได้ว่า มีการแก้ไขปัญหาทางเทคนิคของสิ่งประดิษฐ์ที่มีมาก่อน และ
๓. สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการผลิตทางอุตสาหกรรม หัตถกรรม เกษตรกรรม และพาณิชยกรรมได้

การประดิษฐ์ที่ขอรับอนุสิทธิบัตรได้ กฎหมายกำหนดว่า จะต้องมีความสมบัติครบทั้ง ๒ อย่าง ดังต่อไปนี้

๑. เป็นสิ่งประดิษฐ์ใหม่ คือ ยังไม่เคยมีจำหน่ายหรือขายมาก่อน หรือยังไม่เคยเปิดเผยรายละเอียดของสิ่งประดิษฐ์ในเอกสารสิ่งพิมพ์ใดๆ ในทีวี หรือวิทยุ มาก่อน และ
๒. สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการผลิตทางอุตสาหกรรม หัตถกรรม เกษตรกรรม และ พาณิชยกรรมได้

การประดิษฐ์ที่ขอรับสิทธิบัตร/อนุสิทธิบัตรไม่ได้

๑. จุลชีพและส่วนประกอบส่วนใดส่วนหนึ่งของจุลชีพที่มีอยู่ตามธรรมชาติ สัตว์ พืช หรือสารสกัดจากสัตว์หรือพืช เช่น แบคทีเรียที่มีอยู่ตามธรรมชาติ, พืชสมุนไพร, ยารักษาโรคที่สกัดจากสมุนไพร เป็นต้น
๒. กฎเกณฑ์และทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ เช่น สูตรคูณ เป็นต้น
๓. ระบบข้อมูลสำหรับการทำงานของเครื่องคอมพิวเตอร์ เช่น โปรแกรมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น
๔. วิธีการวินิจฉัย บำบัด หรือรักษาโรคมมนุษย์ หรือสัตว์
๕. การประดิษฐ์ ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดี อนามัย หรือ สวัสดิภาพของประชาชน เช่น การคิดสูตรยาบ้า เป็นต้น

เงื่อนไขในการขอรับสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์

การออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ขอรับสิทธิบัตรได้ กฎหมายกำหนดว่า จะต้องมีความสมบูรณ์ครบทั้ง ๒ อย่างดังต่อไปนี้

๑. เป็นการออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ คือ เป็นการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ยังไม่เคยมีหรือขายมาก่อน หรือยังไม่เคยเปิดเผยในเอกสารสิ่งพิมพ์ใดๆ ในทีวี หรือในวิทยุมาก่อน และ
๒. สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการผลิตทางอุตสาหกรรม หรือหัตถกรรมได้

การออกแบบผลิตภัณฑ์ที่ขอรับสิทธิบัตรไม่ได้

แบบผลิตภัณฑ์ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดี ของประชาชน

อ้างอิง

- <http://www.ipthailand.org/dip/index.php>
- <http://www.lawonline.co.th/Document/AcharnPitikul๙.doc>
- <http://www.toryod.com/>
- <http://www.innovationsme.com/>